

ဓမ္မပါရမီ
စာရင်း (၁၄)

ဓမ္မပါရမီစာရင်း (၁၄)

အရှင်ဆန္ဒာမိက

ရွှေပါရမီစာရ

အလင်းစေတမန်

ပဉ္စမအကြိမ်

အရှင်ဆန္ဒာမိက ● အလင်းစေတမန်

အမှောင်ကမ္ဘာထဲကလူသားတွေအတွက်
မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့တရားတော်တွေဟာ
အားကိုးစရာအလင်းတန်းတွေပါ။
လူသားတွေရဲ့နှလုံးသားထဲက
အမှောင်ဓာတ်တွေကိုဖယ်ထုတ်ပစ်နိုင်ဖို့
မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့အလင်းတရားတွေကို
ကိုယ်တိုင်လည်းနာကြားကျင့်သုံးပြီး
သူတစ်ပါးကိုလည်းပြန့်လှူဝေငှကြရပါမယ်။

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားဖွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်ဆဒ္ဓါမိကာ

ရွှေပါရမီစာတို

အလင်းစေတမန်

ရွှေပါရမီစာတို(၁၄)

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၂ အမှတ်(၂)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၀၉၄၀၂၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၁၁၄၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ် ● မတ်လ ● ပဉ္စမအကြိမ် ● အုပ်စု ၂၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

နေဝင်းအောင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုဇော်ဝမ်း

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း၊ ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၈၀၀ ကျပ်

အရှင်သန္တာမိက (ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၉) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ မြစိမ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်းမယ်တော်ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့ အထက(၁)မှ ခြောက် ဘာသာ (ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ဥတန်း၊ ၁၀တန်း တို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင် ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓဝရ်ကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် မွှောစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့်ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား စာအုပ်ကို စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါး တည်း ဧကစာရီ တောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

သပ္ပဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်
ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို
ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ
တရားအလှူ
ပညာပါရမီအလှူ
တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်
လှူဒါန်းထားသော
ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်
ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■ အလင်းဖြန်းပက်ခံရခြင်း	၁၀
၂။	■ အလင်းစေတမန်	၁၉
၃။	■ အလင်းဝေငှအပ္ပမာဒ	၂၃
၄။	■ အမှောင်ကိုစွန့်မှအလင်းစကားကြားမယ်	၂၆
၅။	■ ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့အမှောင်ကိုခွင်းနော်	၃၂
၆။	■ မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်၊	
	■ အလင်းတန်းတွေရှင်သီလိမ့်မယ်	၃၇
၇။	■ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အလင်းထိုးကြည့်ပါ	၄၄
၈။	■ သာသနာ့ကျွန်ခံခြင်းသည်	
	■ သခင်အလုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်	၄၉

၉။ ■	ဖြောင်တယ်ဆိုတာမဖြောင့်လို့ပါ	၅၃
၁၀။ ■	ထေရဝါဒမှန်ရင် ရိုးသားရမယ်	၅၉
၁၁။ ■	လင်းလိုက်စမ်းပါလမင်းရယ်	၆၆
၁၂။ ■	တရားအနှစ်ချုပ်မေတ္တာသုတ်	၇၅
၁၃။ ■	ရိုးရိုးလေးနဲ့ဆန်းတဲ့တရား	၈၀
၁၄။ ■	ချမ်းသာဆိုတာကောင်းမှုရှင်တို့ရဲ့ရပိုင်ခွင့်	၈၃
၁၅။ ■	ဒါနဆိုတာပညာရှိတွေရဲ့အလုပ်	၈၇
၁၆။ ■	ပိုမိုလှူမှာလား၊ ပိုအောင်လုပ်ပြီးလှူမှာလား	၉၀
၁၇။ ■	စွန့်တတ်ရင်စွန့်ခရတယ်	၉၅
၁၈။ ■	ရှယ်ဒါနလေးနေ့တိုင်းပြုပါ	၁၀၁
၁၉။ ■	ရှိသေးရင်နည်းနည်းစွန့်ပါ	၁၀၆
၂၀။ ■	ကိုယ်ကျင့်ဆိုတာကိုယ်မြင့်ဖို့အတွက်ပါ	၁၁၁
၂၁။ ■	ကံကိုရေချိုး၊ ကိလေသာမီးလှုံ၊ အရိုးတောင်လိုပုံ	၁၁၆
၂၂။ ■	ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြုပြင်နေရင်	
	■ ထိုင်ထိုင်၊ မထိုင်ထိုင်၊ တရားအားထုတ်တာပါပဲ	၁၁၉
၂၃။ ■	နေ့စဉ်အားထုတ်မှာလား၊ နေ့စဉ်အားထုတ်မှာလာသ	၂၂

၂၅။	■ ဘာကြောင့်ငြိမ်းငြိမ်း၊ စိတ်အေးငြိမ်းဖို့အဓိက	၁၂၅
၂၅။	■ ခိုင်းတတ်ရင်ခိုင်းဖတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်	၁၃၃
၂၆။	■ နေရာတကာမနောက်ပါနဲ့ကွယ်	၁၃၆
၂၇။	■ ဉာဏ်ကြီးသူရဲ့ ဉာဏ်ကိုအာရုံပြုပြီး	
	■ လှူဒါန်းရင်ဉာဏ်ကြီးတတ်တယ်	၁၃၈
၂၈။	■ အပ္ပမာဒနဲ့ သမ္မာဒေထ	၁၄၁
၂၉။	■ ပညာတတ်လား၊ ပညာရှိလား	၁၄၃
၃၀။	■ ဆရာစစ်စစ်ဆိုတာ ကျောင်းစာလည်းသင်၊	
	■ စိတ်စာလည်းသင်ရပါတယ်	၁၅၀
၃၁။	■ အိပ်ရာဝင်ပုံပြောမှစိတ်ရာဝင်တဲ့လူဖြစ်မယ်	၁၅၄
၃၂။	■ လက်နှောင်းဆရာရဲ့လက်ကောင်းတာဝန်	၁၅၉
၃၃။	■ ဉာဏ်ကောင်းချင်ရင်အသက်ရှူပါ	၁၆၃
၃၄။	■ မင်္ဂလာရှိသောစာသင်ကျောင်း	၁၇၀

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

အလင်းပြန်းပက်ခံရခြင်း

မိမိအိမ်တွင် လုပ်သောအလှူအတန်းအတွက် ဘုန်းဘုန်းတွေ ဟောကြားသောတရားကို နာကြားရခြင်းမှလွဲ၍ မည်သည့်တရားပွဲသို့မျှ အချိန်ပေး နာကြားတတ်ခြင်းမရှိတာကို အရင်ဆုံး ကျွန်မ ဝန်ခံချင်ပါ၏။ မိမိ၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး သံသရာမှာ အချိန်ဆိုတာက အဖိုးတန်လှပါသဖြင့် ဘုန်းကြီးတရားပွဲများတွင် တရားနာရန် မဆိုထားနှင့် ဖျော်ဖြေရေး ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ တစ်ပွဲစာသို့ ပင် အချိန်ပေးမသွားနိုင်ခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။

တစ်ရက်တော့ ခင်ပွန်းသည်က အုတ်ကျင်းဘက်သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားရန်ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားရပါသည်။ ပထမတော့ မလိုက်ချင်၊ ရုံးပိတ်ရက်လေး အိမ်မှာ သားသားနား ကပ်နေချင်စိတ်နှင့် ငြင်းမိသေး၏။

‘ဘုန်းဘုန်း ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဖူးရအောင် လိုက်ခဲ့ပါ’ဟု ထပ်အခေါ်မှာဖြင့် ကျွန်မ လိုလိုလားလား လိုက်ခဲ့တော့၏။

ခင်ပွန်းသည် သွားရမည့်ကိစ္စက သူ့မျက်နှာဖုံးပန်းချီဒီဇိုင်းများကို စိတ်ဝင်စား၍ ချဉ်ခြင်းတပ်ကြောင်း ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးက ပြောသဖြင့် ထိုဘုန်းဘုန်း ရန်ကုန်ကြွလာခိုက် သွားဖူးတွေ့ပါရန် ဘုန်းဘုန်း ဦးသု (သု-သဒ္ဓမ္မရံသီ) က ဖုန်းဆက်လာသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အုတ်ကျင်း၊ လှိုင်ရတနာမွန်အိမ်ရာရောက်ချိန် နေ့ခင်း (၁၂) နာရီကျော်ကျော် မွန်းတည့်နေ့၏ အပူဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်မတို့က အိမ်ရှာမတွေ့ဘဲ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်။ ဘတ်(စ်)ကားနှင့် သွားရတာဖြစ်၍ အင်းစိန်လမ်းမကြီးမှ လမ်းမကျယ် အရှည်ကြီးသို့ ကွေ့ကာ ထီးအရောင်ဖျော့ဖျော့တစ်လက်အားကိုးနှင့် ကျွန်မတို့ လျှောက်နေကြ၏။

လိပ်စာမှတ်လားပေမယ့် လိပ်စာအရ လမ်းတစ်ဆုံး အ
ဝေးဆုံးကို လျှောက်ရမည်ဆိုတာနှင့် လိပ်စာမှားပြီထင်တယ်ဟု
နီးရာအိမ် လိပ်စာမှန်စေချင်တာ သဘာဝများလား။

လျှောက်ရင်း ဝေးလာတော့ ကျွန်မက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ‘ဘုန်းကြီးကျိန်းနေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီအချိန် ဆွမ်းစားပြီး ကျိန်းပြီပေါ့’ဟု တတွတ်တွတ် လျှောက်ပြောလာမှတော့ မမော ဘယ်သူနေပါ့မလဲ။ ပိုဆိုးတာ ‘မတွေ့ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’ ဆို တာလေးပါ အဆစ်ပြောမိသေး။

ဒီလိုပြောရင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှာတွေ့သွားပါသည်။ ရန်ကုန် - အင်းစိန်လမ်းမကြီးမှ သမိုင်းကောလိပ် ကျောင်းဆောင်များ အထိ ဖောက်ထားသော အထည်စက်ရုံကြီးတဆုံး လမ်းချိုးပဲ

ဖြစ်သည်။ ‘ဒီဇီ’ လို့ ရေးထားသည့် တိုက်အိမ်ကြီးမှာ ဆရာတော် တည်းပါသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မရဲတရဲနှင့် ထိုခြံကျယ်တိုက်ကျယ်ကြီးထဲ
ဝင်ပြီး ဆရာတော်ကို ဖူးချင်လို့ပါဆိုတော့ ဆရာတော် အခုပဲ
တရားပွဲ သွားတော့မည်တဲ့။ တစ်လမ်းလုံးနေပူထဲ လျှောက်ခဲ့သမျှ
နားတောင် မနားလိုက်ရပါ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အိမ်လှေကားရင်းမှာ ရပ်နေတုန်း ဆရာတော်က အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကားမှ ကြွလာပါသည်။ ဆရာတော်နှင့် တွေ့မှတော့ ကျွန်မတို့ဇနီးမောင်နှံက ကုန်းဦးချပြီး ပြန်ရလည်း လာရကျိုးနပ်သည်ဟု သဘောထားရပါမည်။

ဆရာတော်ကလည်း ချက်ချင်း မကြွပါ။ ခဏရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်တော့ ကျွန်မခင်ပွန်းက ‘တပည့်တော် နေဝင်းအောင်ပါ ဘုရား’ လည်း လျှောက်လိုက်ရော ဘုန်းဘုန်းက ‘ဒကာကြီးဆီ လာသေးတယ်၊ မတွေ့တာ’ ဟုပြန်ပြောပြီး မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်း ချုပ်မှာ နေ့လယ် (၁)နာရီ တရားပွဲရှိလို့ တစ်ခါတည်း တရားပွဲလိုက်ခဲ့ရန် မိန့်ပါသည်။

တပည့်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါမည်ဟု ပြန်လျှောက်ပြီးတာနှင့် ဘုန်းဘုန်းက တရားပွဲသို့ ကြွသွားပါတော့သည်။ အိမ်ရှင်များက ‘ကားပါလား၊ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားပါလား’ ဟု ပြောရာ ကျွန်မတို့ ပြုံးပြီး ‘မပါပါဘူး၊ လိုက်တော့သွားပါမည်’ ဟု ဖြေကာ လာလမ်း အတိုင်း ကုန်းကြောင်းပြန်လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။

ကားပါလားဟု မေးသည့်၏ စကားအရ ထိုနေရာမှိုးကိုလာ

လျှင် ကိုယ်ပိုင်ကားများနှင့်သာ အလာများသော နေရာမှို့ ကား ပါလာသင့်သည့်အဆင့်ကို ဖော်ပြပါသည်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ညီမတစ်ယောက် စကားအရ သူ့ဆရာ က ပြောဖူးသည်တဲ့။ ရန်ကုန်က လူတွေ ကားတစ်စီး၊ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံး မရှိဘဲ ဘယ်လိုများ နေနေကြသလဲတဲ့လေ။

လူတိုင်း ကိုယ်တတ်နိုင်သည့်အဆင့်နှင့်ကိုယ် ဖြတ်သန်း နေကြရတာမို့ ကားတစ်စီး၊ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး မပိုင်သူများကြား မှာ ကျွန်မတို့က ပြုံးပြုံးကြီး လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် လျှောက်၊ ဘတ် (စ်)ကား စီးတန်စီး၊ ဒီထက်ဝေးပြီး အချိန်အရေးကြီးရင်တော့ အငှားကား တားစီးလိုက်ရုံပဲပေါ့။ ဒါလည်း ခရီးတွင်တာပဲလေ။

ဒါတောင် အငှားကား မစီးခင် ကျွန်မတို့ မနက်စာ ဝယ် စားရပါသေးသည်။ အချိန်က နေ့လယ် တစ်နာရီရှိပြီ။ နေ့ခင်း တစ်နာရီမှာ ဘုန်းကြီးတရားပွဲသွားဖို့နှင့် တရားနာဖို့ဆိုတာ နာရ ကောင်းမှန်း မသိတာ အမှန်ပါ။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ နို့စို့ကလေး အမေတစ်ယောက်အတွက် သားချောချိန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

မနက်စာစားရင်း ကျွန်မတို့ပြောဖြစ်သော စကားတစ် ခွန်းကတော့ ‘တို့ကိုတော့ ဘုန်းဘုန်းက ဇီကုပ်ပြီး နတ်ပြည်တင်တာ ပဲ’ ဟူသော စကားပင်။ ‘အကုသိုလ်မှ မလုပ်ဘဲ၊ ဘာမှ မကောင်း တာ မလုပ်ဘူး၊ ဒါဆို ဘဝမှာ ကောင်းတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’ဟု တရား သေအစွဲမျိုး ခင်ပွန်းသည်မှာ ရှိ၏။ အကုသိုလ် မလုပ်ပေမယ့် ကုသိုလ်ပြတ်လို့ ရမည်တဲ့လား။

ကုသိုလ်ဆိုတာ ပေးသူရှိတုန်း ရအောင်ယူတတ်မှ ရပေ

လိမ့်မည်။ တရားပွဲရောက်တော့ ထိုစကား မှန်လောက်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ယခုဖူးရသော ဘုန်းဘုန်းမှာ သက်တော် (၃၄)နှစ်သာရှိသေးသော အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)။ ပထမကျော်နှင့် ဓမ္မစာရိယဘွဲ့တော်များ ရရှိထားသော ဆရာတော်တစ်ပါးပင်။ ဘုန်းဘုန်းတရားဟောမည့် နေရာဒေသက ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရာ သွေးဆေးကန်မုခ်အနီး မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းချုပ်၊ အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ) ဆရာတော် ဟောကြားသည့် တရားအမည်က ‘အလင်းစေတမန်’။

တရားပွဲမှာ တရားနာပရိသတ်က ခန်းမလျှံနေ၏။ ကျွန်မတို့က နောက်နားမှာ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့နှင့် ခပ်ကုတ်ကုတ်ဝင်ထိုင်ပြီး တရားပွဲခေါင်းစီး လှမ်းဖတ်ကြည့်မိ၏။ တရားပွဲနဖူးစီးတန်းမှာ ရေး ထားသည်က နတ်တော်လပြည့်၊ ဓမ္မစာဆိုတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်၊ ဓမ္မစာဆိုတော်ကြီးများ ပူဇော်ပွဲ။ ၃၀-၁၂-၀၁။ နှစ်တစ်နှစ်ကုန်ဖို့ တစ်ရက်အလိုနေ့ပါ။

ဪ... ဒီနေ့က ဓမ္မစာဆိုတော်နေ့ပါလား ဟု ကျွန်မ၏ စာပေသက်တမ်းတစ်လျှောက် ပထမဆုံးသိခွင့်ရသော နေ့ထူးနေ့မြတ်ကို အံ့ဩတကြီး ကြုံကြိုခဲရလေ၏။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ဓမ္မစာဆိုတော်နေ့ကိုတောင် မသိပါလား။ အဖြစ်ကလည်း ရှက်ဖို့ကောင်းသည့်အဆင့်ဟု သတ်မှတ်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ရှက်စရာကောင်းသောအဆင့်ကို မရှက်မကြောက် ဝန်ခံလိုက်ချင်ပါ၏။ အမှန်တကယ်ကို ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မနာရသည့် တရားကလည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား

လက်ထက်က သာမာဝတီမိဖုရားကြီး၏ အခြွေအရံတစ်ပါးဖြစ်သော ပန်းဆက်သမလေး မခင်မြတ် (ဓမ္မစာဆိုတော်မလေး)ကို ဂုဏ်ပြုသည့်အနေနှင့် ဟောကြားသည့် အလင်းစေတမန်တရားတော်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကိုယ်တိုင် နာကြားရပြီး ထိုတရားတော်တွေကို သာမာဝတီမိဖုရားကြီးနှင့် ရံရွှေတော်ငါးရာတို့ကို တရားပြန်ဟောပြောရသည့်အတွက် ဓမ္မစာဆိုမခင်မြတ်၏ တရားကို နာပြီး မိဖုရားကြီးနှင့် ရံရွှေတော်တွေအားလုံး သောတာပန်ဖြစ်သွားကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ပြန်ဟောပြုသည့် ပန်းဆက်သမလေး မခင်မြတ်မှာ သာမာဝတီမိဖုရားကြီး၏ အစေအပါးသာဖြစ်ပေမယ့် ဘုရား၏ တရားတော်ကို ဟောကြားရသူဖြစ်သည့်အတွက် မခင်မြတ်ကို နံသာရည်ချိုး၊ အမွှေးနံသာဖျန်းပြီး အမြင့်မှာ ထိုင်စေလို့ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးက အနိမ့်မှာ တရားနာယူပါသည်ဟု ဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိကက ဟောကြားပြတဲ့ အချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာ ‘ကိုယ့်အဆင့် ကိုယ်သိရမည်’ ဆိုသော အသိတရားပဲ ဖြစ်လေသည်။

ကြည့်စမ်း၊ ဥတေနမင်းကြီး၏ မိဖုရားသာမာဝတီမိဖုရားကြီးတောင်မှ သူ့ရဲ့ အစေအပါးတစ်ပါးဖြစ်သည့် ဓမ္မစာဆိုတော်မလေး မခင်မြတ်ကို အမြင့်မှာ ထိုင်စေပြီး ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိလှပါသည်။ ဒါသည် မခင်မြတ်ကို ကြည်ညိုခြင်းမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ကြည်ညိုနာယူခြင်း

သာဖြစ်၏။ တရားဟောသူသည် တရားနာသူ၏ အမြင့်မှာ ရှိရမည်ဟူသော အချက်ကို ဘုန်းဘုန်းက ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ကျွန်မသိလိုက်တာကတော့ မိဖုရားနှင့် အစေအပါးပင် ဖြစ်လင့်ကစား အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အရာကို ရယူနိုင်ဖို့ သာမာဝတီ မိဖုရားကြီး၏ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားအပေါ် ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ ပါရမီရင့်သန်မှုမှာ မောက်မာထောင်လွှားခြင်းမရှိဘဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းတာကိုပါပဲ။

ဉာဏ်ပညာကြီးမားသူတို့၏ နေရာရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တကယ်တော့ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးသည် သူ့ထက် တရားအဆင့်မြင့်သူကို မြင့်သလို ချီးမြှောက်နာယူတတ်သူ၊ ကျွန်မတို့ သာမန်လူစကားအရတော့ အလွှာတို့ အဆင့်အတန်းတို့ဆိုတာ ဂုဏ်နေဥစ္စာ စည်းစိမ်ချမ်းသာပညာတို့ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိဖုရားကြီးကတော့ တရားအသိ၊ နှလုံးရည်အသိကို ရရှိသူကိုသာ သူ့ထက် အဆင့်မြင့်သူဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပါလားဟူသော အတွေးအသိကို ကောင်းမွန်စွာ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ရော ဘယ်အရာကို အဆင့်ဟု သတ်မှတ်ကြပါမည်နည်း။ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလား၊ ရာထူးအာဏာကိုလား၊ အသိပညာ အတတ်ပညာကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် တရားဓမ္မအသိနဲ့ သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ကိုပဲလား။

ထိုနေ့က အိမ်အပြန် ကားဂိတ်နားမရောက်ခင် အရှေ့ဘက်မုခ်အနီး ကားလမ်းပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးကို ရှိခိုးဦးခိုက်မိ၏။ ကျွန်မ ထိုသို့ ကြုံကြုံလေး ထိုင်ကန်

တော့တော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ဖြစ်ရမယ်ဟု ပြောပြီး သူပါ ထိုင်ကန်
တော့လေ၏။

အိမ်ပြန်ချင်လော့ များနေ၍ ရသည့်အချိန်ကလေးမှာ ရွှေ
တိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည့် မည်သည့်နေရာမှမဆို
ရှိခိုးဦးခိုက်လိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မ
အတွေး၌ နေရာထိုင်ခင်း မလိုပါ။ ရင်ထဲမှာ ဘုရားရှိခိုးဖို့နှင့် ကြည်
ညိုစိတ်သာ အဓိကဖြစ်နေ၏။

လတ်တလောမှာဖြင့် ဆရာတော်ကြောင့် အလင်းတန်း
တစ်ခုကို ကျွန်မတို့ ခံစားသိခဲ့ရတာ အမှန်ပင်။ ဆရာတော်ကို
ခင်ပွန်းသည် လျှောက်ခဲ့သည့် ‘တပည့်တော်တို့ အမှောင်ထဲရောက်
နေတာကြာပါပြီ ဘုရား။ အခုမှ အလင်းကို တွေ့ရတာပါ’ ဆိုသော
စကားတစ်ခွန်းအတွက် ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်များ တာဝန်ယူ
နိုင်ပါမည်နည်း။

လောကီထဲမှာ နေပြီး မိသားစုဆိုသော နှောင်ကြိုးတွေ
ကြားမှာ မမောမပန်း ပြေးရင်း ပျော်နေသော ကျွန်မတို့လို လူတွေ
အတွက် အခိုက်အတန့်ရသော အလင်းလေးမှပင် ပွားများဖို့ အ
တော်ကြီး ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုသိုလ်အမှောင်
ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ကြောက်တတ်သွားပါလိမ့်မည်။

နာယူမှုကြာရှည်ဖို့ဆိုတာကတော့ ကျွန်မတို့၏ ဉာဏ်၊
အသိ အဆင့်ပေါ်မှာ တည်နေပါ၏။ ။

နင်းဝေငြိမ်း

[မုဒိတာမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်]

■ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှောင်ထဲရောက်နေမှန်း

မသိသမျှတော့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲကနေ

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပါဘူး။

အမှောင်ကမ္ဘာနဲ့ အလင်းကမ္ဘာကို

အမှန်အတိုင်း ခွဲခြားသိစေနိုင်တဲ့အရာကတော့

မြတ်စွာဗုဒ္ဓရဲ့ တရားဓမ္မတွေပါပဲ။

အလင်းကမ္ဘာထဲမှာ လွတ်လပ်အေးချမ်းချင်တယ်ဆိုရင်

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တရားမီးမောင်းထိုးကြည့်ရပါမယ်။

■ လောကသတ်မှတ်ချက်အရ နိဗ္ဗာန်အခြေအနေ

မြင့်တဲ့အခြေအနေ၊ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲရှိရှိ

တရားဓမ္မနဲ့ညီတဲ့အပြုအမူကို ပြုတဲ့သူ

တရားဓမ္မနဲ့ညီတဲ့အပြောအဆိုကို ပြောတဲ့သူ

တရားဓမ္မနဲ့ညီတဲ့အတွေးအကြံကို တွေးတဲ့သူဟာ

အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူပါပဲ။

လောကအဆင့်အတန်းမြင့်ပေမယ့်

ဓမ္မအဆင့်အတန်းနိမ့်ရင် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့လူ

လောကအဆင့်အတန်းနိမ့်ပေမယ့် ဓမ္မအဆင့်အတန်း

မြင့်ရင် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

အလင်းဓမ္မ

မြတ်စွာဘုရား ပြောသမျှစကား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောသမျှတရား အားလုံးဟာ အလင်းစကား၊ အလင်းတရားတွေချည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အလင်းစကားတွေ၊ အလင်းတရားတွေကို ပျံ့နှံ့အောင်ဖြန့်ဝေတဲ့သူကိုတော့ ‘အလင်းစေတမန်’ လို့ခေါ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားထားတဲ့ အလင်းစကားတွေ၊ အလင်းတရားတွေကို စာပေရေးသားခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာပေပို့ချခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ တရားဟောပြောခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ တရားပြသခြင်းအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ အစရှိတဲ့လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ ဖြန့်ဝေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ
မလုပ်တောင်မှ တရားစာအုပ်ပေးလှူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားစာအုပ်
ငှားရမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ တရားတိပ်ခွေလှူဒါန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊
တရားတိပ်ခွေ ငှားရမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အခုလို အထူးတရားပွဲတွေ
ကျင်းပပြီးတော့ တရားအလှူပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာလည်း
အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အလင်းစကားတွေ၊ အလင်းတရား
တွေကို နေရာအနှံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်အနှံ့၊ နှလုံးသားအနှံ့ ယုံသွားအောင်
ဖြန့်ပေးတဲ့အတွက်ကြောင့် ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အားလုံးကို အလင်း
စေတမန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ ဓမ္မဒါနပြုပြု၊ ဓမ္မဒါနပြု
ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ အလင်းစေတမန်တွေချည်းပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အလင်းစကား၊ အလင်းတရားတွေ
ကို အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ခွဲခြားလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ အလင်းသုံး
မျိုး ရှိပါတယ်။ ကမ္မဿကတာဉာဏ်အလင်းရယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်
အလင်းရယ်၊ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်အလင်းရယ်လို့ အလင်းသုံးမျိုး ရှိပါ
တယ်။

‘ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အကျိုး ရမယ်၊ မကောင်း
တာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့အကျိုး ရမယ်၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့
ထိုက်တန်တဲ့ အကျိုးတရားကို ရလိမ့်မယ်’

‘ကိုယ်စိုက်တဲ့မျိုးစေ့နဲ့ တူညီတဲ့အပင်ပေါက်ပြီးတော့ အဲဒီ
အပင်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အသီးကိုပဲ ကိုယ်စားရလိမ့်မယ်။ အချို့စေ့
စိုက်ရင် အချို့ပင်ပေါက်ပြီးတော့ အချို့သီးသီးမယ်၊ အချို့သီးစားရ

မယ်။ အခါးစေ့စိုက်ရင် အခါးပင်ပေါက်ပြီးတော့ အခါးသီးသီးမယ်၊
အခါးသီးစားရမယ်’

‘ကောင်းတဲ့စေတနာမျိုးစေ့ကြောင့် ကောင်းကျိုးအပင်
တွေ ပေါက်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာအသီးအပွင့်တွေကို စံစားရ
မယ်။ ဆိုးတဲ့ စေတနာမျိုးစေ့ကြောင့် ဆိုးကျိုးအပင်တွေ ပေါက်ပြီး
ဆိုးကျိုးဆင်းရဲအသီးအပွင့်တွေကို ခံစားရမယ်’

အဲဒီလို ယုံကြည်သိမြင်တဲ့ဉာဏ်အလင်းကိုတော့ ကမ္မဿ
ကတာဉာဏ်အလင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

‘ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ရေ၊
မြေ၊ တော၊ တောင်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ အိမ်၊ ခြံ အစရှိတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့
ပညတ်တွေဟာ ပညတ်သဘောအားဖြင့်သာ၊ လောကဝေါဟာရ
အားဖြင့်သာရှိပေမယ့် အမှန်တကယ်မရှိဘူး။ တကယ့်အစစ်အမှန်
ပရမတ်သဘောအားဖြင့်တော့ ဖောက်ပြန်သဘော၊ သိသဘော
ဆိုတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားမျှသာရှိတယ်’

‘အဲဒီ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကလည်း ရုပ်ကြောင့်
နာမ်ဖြစ်၊ နာမ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်နာမ်ကြောင့် ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်နာမ်
ကြောင့် နာမ်ဖြစ်၊ ရုပ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်ဖြစ်၊ နာမ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်
ဖြစ်၊ ရုပ်နာမ်ကြောင့် ရုပ်နာမ်ဖြစ်၊ အစရှိသည်အားဖြင့် တစ်ခုနဲ့တစ်
ခု အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေကြတယ်’

‘အကြောင်းအကျိုးနဲ့တကွ အဲဒီ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား
တွေဟာလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်နေကြတယ်။ မမြဲတဲ့ အနိစ္စတရားတွေ၊
မကောင်းတဲ့ ဒုက္ခတရားတွေ၊ မပိုင်တဲ့ အနတ္တတရားတွေပဲ’

အဲဒီလို ရုပ်နာမ်၊ ကြောင်းကျိုး၊ ဖြစ်ပျက်၊ မမြဲ၊ မကောင်း၊ မပိုင်သဘောတွေကို သိမြင်တဲ့ဉာဏ်အလင်းကိုတော့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်အလင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်အလင်းကို အနှစ်ချုပ်ပြီး ပြောရင် တော့ ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ဉာဏ်ပေါ့။ ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ဉာဏ်တွေ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ရင့်သထက်ရင့်ပြီးတော့ အားကောင်းသွားမယ်၊ အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်မပျက်ကို မြင်တဲ့ဉာဏ် ရပါလိမ့်မယ်။

မဖြစ်မပျက်ဆိုတာက နိဗ္ဗာန်ပါ။ မဖြစ်မပျက်ကို မြင်တဲ့ ဉာဏ်ဆိုတာက မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ပါ။ အဲဒီ မဖြစ်မပျက်နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုတော့ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်အလင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အလင်းစကားတော်၊ အလင်းတရားတော်အားလုံးဟာ အနှစ်ချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ကမ္မဿ ကတာဉာဏ်အလင်းရယ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်အလင်းရယ်၊ မဂ်ဖိုလ် ဉာဏ်အလင်းရယ်လို့ အလင်းသုံးမျိုး ရှိပါတယ်။

ဓမ္မဒါနပေးလှူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ အဲဒီ အလင်းသုံးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို ပေးလှူနေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချည်းပါပဲ။

ရဲ့ ဟောစဉ်တရားတွေလည်း ‘ဟောစဉ်တရားကဏ္ဍ’ အနေနဲ့ ပါဝင်ပါတယ်။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးမြန်းထားတဲ့ အခက်အခဲလေးတွေ၊ ပြဿနာလေးတွေကို ဖြေပေးထားတဲ့ ‘ဘာသာရေးအမေးအဖြေကဏ္ဍ’၊ ‘ဓမ္မဆိုင်ရာ အမေးအဖြေကဏ္ဍ’ လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

စာရေးဆရာအသီးသီး၊ ဆောင်းပါးရှင်အသီးသီးက ရေးကြတဲ့ ဓမ္မရသ၊ ဓမ္မသုတ ဆောင်းပါးလေးတွေလည်း ‘ဓမ္မရသဆောင်းပါးကဏ္ဍ’ မှာ ပါဝင်ပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားကနေ မြန်မာနိုင်ငံလာပြီးတော့ တရားဓမ္မအားထုတ်နေကြတဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ သီလရှင်ပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားတဲ့ ‘တွေ့ဆုံမေးမြန်း ဓမ္မလမ်း (ပြည်ပ)’ ဆိုတဲ့အစီအစဉ်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ပြည်တွင်းက ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အကြောင်းလည်း ‘တွေ့ဆုံမေးမြန်း ဓမ္မလမ်း (ပြည်တွင်း)’ အစီအစဉ်အနေနဲ့ ပါဝင်ပါတယ်။ ဓမ္မဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ဓမ္မဝတ္ထုရှည်တွေ၊ အခန်းဆက် ဓမ္မဝတ္ထုရှည်တွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ပိဋကတ်တော်မှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ဓမ္မရသပေါ်လွင်အောင် ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ ‘ဗုဒ္ဓဝင်နောက်ခံဖြစ်ရပ်မှန်’ ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မျိုးလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ နေ့စဉ်၊ လစဉ်ထွက်နေကြတဲ့ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေ၊ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိတ်ဆက်တင်ပြထားတဲ့ ‘ထွက်ခဲ့သမျှ စာဓမ္မ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်မိတ်ဆက်ကဏ္ဍလေးလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီးတည်ထောင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံနဲ့တကွ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် တရားအလှူခံယူကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလက်ထဲ မဂ္ဂဇင်းရောက်လာအောင် ပုံနှိပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ထုတ်ဝေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဖြန့်ချိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာလည်း အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပါပဲ။

‘သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ’ က ရှိသေးလို့ မလွဲမရှောင်သာ ပုံနှိပ်ခ၊ ဖြန့်ချိခ၊ ဝန်ဆောင်ခ ထိုက်သင့်သလောက် ယူရပေမယ့် တရားပြန့်ပွားစေချင်တဲ့ စေတနာ၊ လူတွေရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ တရား ဓမ္မ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားစေချင်တဲ့မေတ္တာ ရှေးရှုပြီးလုပ်ရင် အလကား လုပ်မပေးပေမယ့် တရားအလှူ ဖြစ်နေတာပါပဲ။

ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် အလကားလှူတဲ့ အပိုင်းက
လည်း လှူနေတာပဲဆိုတော့ အလကားမလှူတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ အ
လုပ်တွေမှာလည်း အလကားလှူချင်တဲ့ဓာတ်က ကိန်းဝပ်ပါနေပြီး
သားပါ။ စေတနာက အဓိကပါပဲ။

စာရွက်ဖိုးကုန်ကျထားလို့ စာအုပ်ဖိုး ယူရပေမယ့် စာရွက် ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ တရားတွေကတော့ အလကားရေးပေးထား တာပါ။ တရားအလှူပါ။

အမှောင်ကို စွန့်မှု အလင်းစကားကြားမယ်

အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းကို ဦးစီးတည်ထောင်တဲ့ ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံ ရေးခဲ့တဲ့သီချင်းတွေထဲမှာလည်း ဒီနေ့ဟောတဲ့ 'အလင်းစေတမန်' ဆိုတဲ့ တရားခေါင်းစဉ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ်လေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ 'အလင်းစကား' တဲ့။

'အလင်းစကား' ဆိုတဲ့ သီချင်းရေးခဲ့တဲ့ ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံက အပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်းနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး အနှိုင်းမဲ့အလင်းစကားတွေကို ဖြန့်ဝေတဲ့ အလုပ် လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'အလင်းစကား' သီချင်းရေးခဲ့တဲ့ ဒကာကြီးအတွက် 'အလင်းစေတမန်' ဆိုတဲ့ တရားလေး ချီးမြှင့်ပေးတာပါနော်။

'အလင်းစကား' သီချင်းထဲမှာ စာသားတစ်ခုက 'အမှောင်

စကားတွေ ဖတ်လိုက်လို့ အမှောင်ပျောက်သွားတာလား။ ရဲရဲပြေပါ၊
တရားမစွဲပါဘူးနော်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မောဟအမှောင် ပျောက်နေလို့ ဓမ္မ
အလင်းစကားတွေ ဖတ်ဖြစ်သွားတာလား။ ဓမ္မအလင်းစကားတွေ
ဖတ်ဖြစ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မောဟအမှောင်ပျောက်သွားတာလား။
အတူတူပါပဲလို့ ပြောလိုက်ပါတော့နော်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မောဟ
အမှောင်ပျောက်နေလို့လည်း ဓမ္မအလင်းစကားတွေ ဖတ်ဖြစ်သွား
ပါတယ်။ ဓမ္မအလင်းစကားတွေ ဖတ်ဖြစ်လို့လည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ
မောဟအမှောင် ပျောက်သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့နော်။ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဘာသာရေးလုံးချင်းတွေ အား
လုံးဟာလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တရားပွဲက အပ္ပမာဒ
တရားပွဲဖြစ်လို့ အပ္ပမာဒကိုပဲ ဦးတည်ပြီးတော့ ပြောတာပါ။

အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းထဲမှာပါတဲ့ အလင်းစကားတွေ၊ အလင်း
တရားတွေ ဖတ်ရှုလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း သုတမယဉာဏ်
အလင်းနဲ့ မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာရှိတဲ့ အဝိဇ္ဇာအမှောင် ပျောက်သွား
တယ်နော်။

သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာ နာကြားရဖို့၊ ဖတ်ရှုရဖို့
ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ မောဟ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို နာ
ကြားရကောင်းမှန်း၊ ဖတ်ရှုရကောင်းမှန်း မသိတဲ့မောဟ၊ သူတော်
ကောင်းတရားကို နာကြားချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ၊ ဖတ်ရှုချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ
မရှိတဲ့ မောဟ၊ အဲဒီမောဟအမှောင်ပျောက်မှလည်း တရားဓမ္မ

အလင်းစကားတွေကို နာကြားနိုင်ပါတယ်၊ ဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်။

ဒီအလင်းစကားတွေ နာကြားရင်း၊ နာကြားရင်း၊ ဖတ်ရှုရင်း၊ ဖတ်ရှုရင်းနဲ့ကျမှလည်း

‘ဪ၊ သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာ နာကြားရဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲပါလား။ ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူပွင့်မှ နာကြားရပါလား။ ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူပွင့်ဖို့လည်း အင်မတန် ခက်ခဲပါလား။ ဪ သူတော်ကောင်းတရားတွေက လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအကျိုးတွေ ကြီးကျယ်ပါလား’ လို့ သိခွင့်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းတရားကို နားမထောင်ချင်တဲ့ မဖတ်ရှုချင်တဲ့ မောဟအမှောင် ပျောက်မှလည်း အလင်းစကားတွေကို ကြားနိုင်တယ်။ ဒီအလင်းစကားတွေကို ကြားရင်း ကြားရင်းနဲ့ကျမှလည်း မောဟအမှောင်က ပျောက်နိုင်တယ်။ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေတာပါပဲနော်။

‘အမှောင်ကို စွန့်မှ အလင်းစကားကြားမယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်အတွက် ဉာဏ်အလင်းသုံးမျိုးပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သုတမယဉာဏ်အလင်း၊ စိန္တာမယဉာဏ်အလင်း၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်အလင်းလို့ အလင်းသုံးမျိုး ပြောင်းပြီးတော့ ပြောရမှာပေါ့နော်။

သုတမယဉာဏ်အလင်းဆိုတာက တရားစာအုပ်တွေ ဖတ်ရှု၊ တရားတိပ်ခွေတွေ နားထောင်၊ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေဟောတဲ့ တရားတွေ နာယူပြီးတော့ သိတဲ့အသိဉာဏ်ကို သုတမယဉာဏ်အလင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မောဟအမှောင် ပျောက်မှလည်း တရားကို သိတဲ့ သုတမယဉာဏ် အလင်းက ဖြစ်ပါတယ်။ အပြန်အလှန်ဆက်စပ်နေတာပါပဲနော်။ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောကြားတဲ့တရား၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တကွ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား ဆရာတော် သံဃာတော် တွေ ဟောကြားတဲ့တရားကို မသိတဲ့ အမှောင်ပျောက်မှ တရားကို သိတဲ့ဉာဏ်အလင်း ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်။

အမှောင်ကို စွန့်လို့ အလင်းစကားကြားရသလို အလင်း စကား ကြားရလို့လည်း အမှောင်ကို စွန့်နိုင်တာပါ။ သုတမယ ဉာဏ်အလင်း ရဖို့အတွက် တရားစာပေ ဖတ်ရှုတာ၊ တရားတိပ်ခွေ နားထောင်တာ၊ တရားဟောတာတွေ နာယူတာတွေကို လုပ်ကြ ရပါမယ်။

အဲဒီတော့ ‘အမှောင်ကို စွန့်မှ အလင်းစကား ကြားမယ်’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်လေးနဲ့ ‘သုတမယဉာဏ်အလင်းရအောင် ဓမ္မ စာပေတွေ ဖတ်ရှုပါ။ ဓမ္မတိပ်ခွေတွေ နားထောင်ပါ။ ဓမ္မသဘင်ပွဲ တွေ တက်ရောက်ပါ။ တရားနာယူပါ’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လမ်းညွှန် ပြနေပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနေရ်

ဆရာတော် သံဃာတော်တွေ ဟောတာ၊ ရေးတာ နာယူပြီးတော့၊ ဖတ်ရှုပြီးတော့ သိတဲ့အသိက ကိုယ်ပိုင်အသိတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ အငှားအသိပဲ ရှိသေးတယ်။ သူတစ်ပါး သိထားတဲ့ အသိကို ကိုယ်က တစ်ဆင့်လေ့လာတဲ့သဘောဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်အသိ မဟုတ်သေးဘူး။ အငှားအသိပဲ။

ကိုယ်ပိုင်အသိဖြစ်ဖို့အတွက်ကတော့ အခြေအနေ အချိန် အခါအားလျော်စွာ အကြောင်းကိစ္စကြုံရင် ကြုံလာသလို၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ကိုယ်သိထားတဲ့အသိကို သူ့နေရာနဲ့သူ အဝင်ခွင့်ကျ ထုတ်သုံးပြီးတော့ ဆင်ခြင်ရတယ်၊ နှလုံးသွင်းရတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့ဉာဏ်ကိုတော့ စိန္တာမယဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းရုံတွင်မကဘဲနဲ့ ရှုမှတ်ပွားများ အား ထုတ်ပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ်ကိုတော့ ဘာဝနာမယဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီ စိန္တာမယဉာဏ်နဲ့ ဘာဝနာမယဉာဏ်ကမှ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အသိပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းပါ။

အဲဒီ စိန္တာမယဉာဏ်နဲ့ ဘာဝနာမယဉာဏ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းရမှုလည်းပဲ အမှောင်က တကယ်အပြီးအပြတ် ပျောက်ပါတယ်။ သုတမယဉာဏ်ဆိုတဲ့ အငှားအလင်းလောက် ရရုံနဲ့တော့ အမှောင်က တကယ်မပျောက်သေးဘူးနော်။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံရဲ့ ‘အလင်းစကား’ သီချင်းထဲမှာ ‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနော်’ လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ် ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့မှ မောဟဆိုတဲ့ အမှောင်ကို အမှန်တကယ် ထိထိရောက်ရောက် ဖြိုခွင်းနိုင်တာပါ။

‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကိုခွင်းနော်’

ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ စာသားလေးလဲနော်။ နေရာတိုင်းအတွက် အသုံးချလို့ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး သမီးရည်စားကိစ္စမှာတောင် ဒီစာသားသုံးလို့ မရဘူးလား။ ရပါတယ်။

ဟိုလူက ကြားထဲကနေ ကုန်းတိုက်၊ ဒီလူက ကြားထဲကနေ ကုန်းတိုက်၊ ကြားစကားတွေ ယုံနေတဲ့သူ၊ ကြားစကားတွေ ယုံပြီးတော့ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေတဲ့သူကို ‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနော်’ လို့ ပြောလို့ မရဘူးလား။ ပြောလို့ရတာပေါ့။

‘ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာပါဦး၊ စုံစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာ

လေ့လာစမ်းပါ။ သေချာလေ့လာလို့ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်
အလင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာ တကယ်
မြင်ရင်တော့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးချင် စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ကောက်ချင်
စိတ်ကောက်၊ အဆက်ဖြတ်ချင် ဖြတ်ပေါ့’

‘သူပြောလူပြော ကြားစကားလေး ယုံပြီးတော့ စိတ်ဆိုး၊
စိတ်ကောက်တာ၊ အဆက်ဖြတ်တာတော့ မလုပ်ပါနဲ့’

အဲဒီလို ဒီအဓိပ္ပာယ်ရော ယူလို့မရဘူးလား။ ရပါတယ်။
သိပ်ကောင်းတဲ့ စာသားလေးနော်။

‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကိုခွင်းနော်’

နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းအတွက်၊ ကိစ္စတိုင်း ကိစ္စတိုင်း
အတွက် အင်မတန်အသုံးဝင်ပါတယ်။ သမီးရည်းစားမှ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့၊ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးသား ဇနီးမောင်
နှံတွေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲနော်။ ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို
ခွင်းကြရပါမယ်။

ဘာဝနာမယဉာဏ်ကို ရပြီဆိုမှ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ကိုယ်
ပိုင်အလင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီ ဘာဝနာမယဉာဏ်မှာလည်း
ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုပြီး အဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိတော့
မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ အဆင့်ရောက်မှ မောဟအမှောင်ကို
အမှန်တကယ် အမြစ်ပြတ် အကြွင်းမဲ့ ဖြိုခွင်းနိုင်တဲ့ ‘ကိုယ်ပိုင်
အလင်းအစစ်’ ကို ရရှိပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းတဲ့နေရာ
မှာ ဉာဏ်အလင်းက သုတမယဉာဏ်အလင်း၊ စိန္တာမယဉာဏ်

အလင်း၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်အလင်းရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိသလို ခွင်းရမယ့် အမှောင်ကလည်း ဝိတိက္ကမအမှောင်၊ ပရိယုဋ္ဌာနအမှောင်၊ အနုသယအမှောင် ဆိုပြီးတော့ သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ နှုတ်နဲ့ လွန်ကျူးတဲ့အဆင့်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့အဆင့် ထိရောက်တဲ့ မောဟအမှောင်ကိုတော့ ဝိတိက္ကမအမှောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ ‘လွန်ကျူးအမှောင်’ ပေါ့။ စိတ်ထဲမှာပဲ ထကြွနေတဲ့ မောဟအမှောင်ကိုတော့ ပရိယုဋ္ဌာနအမှောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ ‘ထကြွအမှောင်’ ပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ မောဟအမှောင်ကိုတော့ အနုသယအမှောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလိုဆိုရင်တော့ ‘ငုပ်လျှိုးအမှောင်’ ပေါ့။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ဉာဏ်အလင်းကလည်း သုံးမျိုး၊ ခွင်းရမယ့် အမှောင်ကလည်း သုံးမျိုး။

သုတမယဉာဏ်အလင်းကို ရထားပြီ ဆိုရင်တော့ ဝိတိက္ကမအမှောင်လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်လွန်ကျူးဖောက်ပြန်တဲ့အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်ပါတယ်။ တရားသဘောမသိ၊ သူတော်ကောင်းတရား မသိတာ သိသိသာသာကြီး ထင်ထင်ရှားရှားကြီးဖြစ်နေတာကို ဝိတိက္ကမအမှောင်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ အမှုတွေကို ပြုမှု၊ ပြောဆိုနေတာဟာ မောဟအမှောင် သိသိသာသာကြီး လွှမ်းမိုးနေတာပေါ့။ ကိုယ်နှုတ်လွန်ကျူးတဲ့အဆင့်အထိ မောဟအမှောင် ဖုံးနေတာပေါ့။ သုတမယဉာဏ်အလင်းရမှ အဲဒီ

အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ သူ့နေရာနဲ့သူ အံ
ဝင်ခွင့်ကျ ဆင်ခြင်စဉ်းစားရှလုံးသွင်းနိုင်တဲ့ စိန္တာမယဉာဏ်အလင်း
နဲ့ ပရိယုဋ္ဌာနအမှောင်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ထ
ကြွလာတဲ့၊ သောင်းကျန်းလာတဲ့ ပရိယုဋ္ဌာနအမှောင်ကို ခွင်းနိုင်ပါ
တယ်။

ဘာဝနာမယဉာဏ်အလင်းလို့ခေါ်တဲ့ လက်တွေ့ပွားများ
လို့ရတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ရယ်၊ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရယ် အဲဒီဉာဏ်အလင်း
နဲ့တော့ အနုသယအမှောင်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ထဲမှာ ငုပ်လျှိုးကိန်း
အောင်းနေတဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနော်’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်လေးကို ဝိပဿနာနယ်ပယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်နယ်ပယ်မှာ အသုံးပြုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စိန္တာမယဉာဏ်ကတော့ အလယ်အလတ်သဘောရှိတာပေါ့။ အထွတ်အထိပ်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဘာဝနာမယဉာဏ် = ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းကို ရအောင်ယူပြီးတော့ အနုသယအမှောင်ပါမကျန် အမှောင်အားလုံးကို ခွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလို့ မရဘူးလား။ ရပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့အမှောင်ကို ခွင်းနော်’ ဆိုတဲ့
စကားရပ်လေးနဲ့ သတိဉာဏ် အားကောင်းလာအောင် မီးမောင်း
ထိုးပြနေပါတယ်။ နှိုးဆော်နေပါတယ်။

ဒါကတော့ အလင်းစကားသီချင်းထဲက စာသားပေါ့လေ။

မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အလင်းတန်းတွေ့ရင် သိလိမ့်မယ်

တခြားလည်းပဲ အလင်းရော၊ အမှောင်ရောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သိချင်းစာသား ရှိပါသေးတယ်။ စာအုပ်တောင် ထွက်ပြီးပါပြီ။ ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့စာအုပ်၊ 'မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အလင်းတန်းတွေ့ရင် သိလိမ့်မယ်'။ ဒါလည်းပဲ တရားသဘောနဲ့နော်။ ဟို တိုင်းကျိုးပြည်ပြုသီချင်း၊ အချစ်သီချင်းတို့ မှာလည်းပဲ သူ့နေရာနဲ့သူ့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ ရတာပေါ့။ ဝိပဿနာနယ်ပယ်ကျတော့လည်း ဝိပဿနာရှုထောင့်ကနေ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ ရတာပေါ့။

မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် တရားနာပရိသတ်များ ဘယ်အချိန်မှာ သိတုံး။ မီးပျက်လို့ရှိရင် သိမှာပေါ့။ ကိုယ့်အိမ် မီးပျက်ပြီးတော့ ဟိုဘက်အိမ်က မီးလင်းနေရင် မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့

အဓိပ္ပာယ် မသိဘူးလား။ သိတယ်နော်။ ခြင်ကလည်းကိုက်၊ တိဗ္ဗိ
ကလည်း မကြည့်ရ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အလင်းတန်း တွေ့ရင်
သိတယ်နော်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ မီးပျက်နေတာကနေ မီးလာလိုက်လို့
ရှိရင်လည်း လက်ခုပ်တွေတီး၊ လေတွေ ဘာတွေချွန်၊ လက်ခေါက်
တွေ ဘာတွေမှုတ်ပြီးတော့ မသိဘူးလား။ သိတယ်။ မီးပျက်နေတာ
ကနေ မီးလာလိုက်လို့ရှိရင် မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပါ
တယ်။ မီးလာလို့ အလင်းရောင် ရသွားရင် ဘယ်လောက်ပျော်စရာ
ကောင်းထားလဲ။

မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အလင်းတန်းတွေ့တဲ့
အခါမှာ သိသလို၊ အလင်းတန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မှောင်မိုက်
တဲ့အခါမှာ သိပါတယ်။ မီးအမြဲတမ်း လာနေတုန်းက မီးရဲ့တန်ဖိုး
ကို မသိဘူးပေါ့။ မီးပျက်ပြီဆိုတော့မှ မီးရဲ့ တန်ဖိုးကို သိပါတယ်။

အမှောင်ရဲ့ ဆိုးကျိုးကို အလင်းတွေ့မှ သိနိုင်သလို အ
လင်းရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုလည်း အမှောင်နဲ့ တွေ့မှ ပိုပြီး သိနိုင်ပါ
တယ်။ မီးပျက်ခြင်းရဲ့ ဆိုးကျိုးကို မီးလာမှ သိနိုင်သလို မီးလာခြင်း
ရဲ့ ကောင်းကျိုးကိုလည်း မီးပျက်မှပဲ ပိုသိနိုင်တာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ်အလင်းတွင်မက
ဘူးပေါ့။ ခုနပြောတဲ့ ဉာဏ်အလင်းသုံးမျိုး၊ သုတမယဉာဏ်အလင်း၊
စိန္တာမယဉာဏ်အလင်း၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်အလင်း၊ အလင်းသုံး
မျိုး မဖြစ်ခင်တုန်းက ကိုယ့်စိတ်မှာ မှောင်အတိကျနေပါလား၊ အ
မှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်ရောက်နေပါလားဆိုတာ မသိပါဘူး။

ဉာဏ်အလင်းလေးကို သူ့အတိုင်းတာနဲ့သူ ရပြီဆိုမှ 'ဪ... ငါ အရင်က တော်တော်မှောင်ခဲ့ပါလား' ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ပညာရှိဆိုတာ ဘာလဲ၊ လူမိုက်ဆိုတာ ဘာလဲ ခွဲခြားသိ မြင်နိုင်တဲ့ အလင်းတန်းတွေမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာရှိလား၊ လူ မိုက်လား ခွဲခြားသိမြင်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ် မီးပျက်ပြီး သူများ အိမ် မီးလင်းမှ မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိသလို ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ် ရပ်တွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြီးတော့ ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား၊ မြတ်လား၊ ယုတ်သလား ခွဲခြားသိနိုင်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးတွေရဲ့ တခြားတခြား သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား ကောင်းမွန်တာတွေ၊ စိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်တာတွေ၊ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာတွေ၊ အပြုအမူ ကောင်းမွန် ကြီးမြတ်တာတွေ တွေ့ရတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တော့ 'ဪ... ငါ တော်တော် မှောင်သေးပါလား' လို့ မသိ နိုင်ဘူးလား။ သိနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်လာလို့ တရား တကယ်ရှိသွားပြီ၊ နှလုံးသားထဲ တရား တကယ်ရောက်သွား ပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ် တွေ ဟိုတုန်းကနဲ့ မတူတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အပြောအဆိုတွေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ အပြုအမူတွေ ဟိုတုန်းကနဲ့ မတူတာကို ကြည့်ပြီးတော့လည်းပဲ ဟိုတုန်းက ငါတော်တော့ကို စိတ်ရော၊ အပြောရော၊ အပြုရော မှောင်ခဲ့ပါလားဆိုတာ မသိရဘူးလား။ သိရပါတယ်။

စကားတွေ၊ တရားနဲ့လျော်တဲ့စကားတွေ ပြောဆိုနေတယ်ဆိုရင် တော့ အဲဒီအခိုက်မှာ ပညာရှိပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မကောင်းတာတွေ ပြုလုပ် နေတယ်၊ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်တွေ ပြုလုပ်နေတယ် ဆိုရင် အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ လူမိုက်၊ ကောင်းတာတွေ ပြုလုပ်နေ တယ်၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်တွေ ပြုလုပ်နေတယ်ဆိုရင် ပညာရှိ။ ဒါ အလင်းစကားပဲနော်။

ပုထုဇဉ်နယ်ပယ်မှာ ‘ဒီလူကတော့ လူမိုက်ပဲ’၊ ‘ဒီလူကတော့ ပညာရှိပဲ’ လို့ အချိန်ပြည့် ပြောလိုရတဲ့ လုံးဝ လူမိုက်၊ လုံးဝ ပညာ ရှိ ဆိုတာ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါဘူး။

လူမိုက်အလုပ် လုပ်တဲ့အခိုက်၊ လူမိုက်အပြော ပြောတဲ့ အခိုက်၊ လူမိုက်အတွေး တွေးတဲ့အခိုက် . . . အဲဒီလူကို တခြား အချိန်တွေမှာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း လူမိုက်လို့ပဲ ခေါ်ပါ တယ်။ ပညာရှိအလုပ် လုပ်တဲ့အခိုက်၊ ပညာရှိအပြော ပြောတဲ့ အခိုက်၊ ပညာရှိအတွေး တွေးတဲ့အခိုက် အဲဒီလူကို တခြား အချိန်တွေမှာ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ပညာရှိလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အလင်းထိုးကြည့်ပါ

အဲဒီအလင်းစကား၊ အလင်းတရားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မီးမောင်းထိုးပြီးတော့ ကြည့်ဖို့ပဲ။ ဓာတ်မီး လက်ထဲကိုင်ထားပြီး
တော့ အမှောင်ထဲ သွားတဲ့အခါ၊ ဓာတ်မီးခလုတ် မနှိပ်ဘဲနဲ့ ရှေ့မှာ
အန္တရာယ်ရှိ-မရှိ၊ ခလုတ်တံသင်း ရှိ-မရှိ၊ မြွေကင်းရှိ-မရှိ သိနိုင်ပါ
မလား။ မသိနိုင်ပါဘူး။

ဓာတ်မီး ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတယ်ဆိုရင် ခလုတ်နှိပ်
ပြီးတော့ ထိုးကြည့်ရတယ်၊ ထွန်းကြည့်ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်ဖတ်
ထားတဲ့စာတွေ၊ ကိုယ်နာထားတဲ့တရားတွေက ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
မီးမောင်းထိုးပြီး ကြည့်ဖို့ပဲနော်။

ဒီတစ်ပတ် ဇန်နဝါရီလ၊ ဩဝါဒကဏ္ဍမှာပါတဲ့ ဗုဒ္ဓအဆုံး
အမကတော့ ခတသုတ္တန်တဲ့။

ကိုယ်နဲ့ မကောင်းတာပြုလုပ်တဲ့သူ၊ နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာ ပြောဆိုတဲ့သူ၊ စိတ်နဲ့ မကောင်းတာကြံစည်နေတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ် တူးဖို့နေတာပါပဲ။ ပညာရှိတွေ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေတာပါပဲ။ အပြစ်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ . . . တဲ့။ ဒါလည်းပဲ ရှေ့ကဟာနဲ့ အပြန်အလှန်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို တူးဖို့တဲ့သူ၊ ဒါကတော့ ရှေးစာသုံးအတိုင်းပဲပေါ့။

ခုခေတ် အများနားလည်တဲ့အတိုင်း ပြောကြမယ်ဆိုရင် တော့ တရားနာပရိသတ်များ ဂုဏ်မြင့်သူ ဖြစ်ချင်လား၊ ဂုဏ်နိမ့်သူ ဖြစ်ချင်လား။ ဂုဏ်မြင့်သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ သူတော်ကောင်းဂုဏ်နဲ့ မြင့်တာကို ပြောတာနော်။ စီးပွားဥစ္စာ ရာထူးအာဏာကို မဆိုလိုဘူး။

အဲဒီတော့ သူတော်ကောင်းဂုဏ်နဲ့ ဂုဏ်မြင့်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခတသုတ္တန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင် ကိုယ်နဲ့ ကောင်းတာလုပ်၊ နှုတ်နဲ့ကောင်းတာပြော၊ စိတ်နဲ့ကောင်းတာကြံ၊ ဒါဆိုရင် ဂုဏ်မြင့်သူဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ မကောင်းတာတွေပြု၊ နှုတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေပြော၊ စိတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ ကြံ နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဂုဏ်နိမ့်သူဖြစ်သွားပြီ။

လူတစ်ယောက်ကို တစ်သမတ်တည်း ဒီလူက ဂုဏ်မြင့်သူ
ပဲ၊ ဒီလူကတော့ ဂုဏ်နိမ့်သူပဲလို့ ပြောလို့မရဘူး။ သူ့အခိုက်အတန့်
လေးနဲ့သူပဲ ပြောလို့ရတယ်။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပြီ၊ ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ အချိန်ပြည့် ဂုဏ်မြင့်သူဖြစ်သွားတာ
ပေါ့။

ပုထုဇဉ်နယ်ပယ်မှာကတော့ ဂုဏ်နိမ့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အခိုက် ဂုဏ်နိမ့်သူပဲ။ ဂုဏ်မြင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အခိုက် ဂုဏ်မြင့်သူပါပဲ။ သူ့အခိုက်လေးနဲ့သူပဲနော်။ သူတော်ကောင်း သူယုတ်မာဆိုတာကလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူတော်ကောင်းအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အခိုက် သူတော်ကောင်း၊ သူယုတ်မာအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အခိုက် သူယုတ်မာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတော်ကောင်းလို့ ပါးစပ်က ထုတ်ပြီး မပြောတောင်မှ ကိုယ့်စိတ်ထဲကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူတော် ကောင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ခုန ကိုယ်နဲ့၊ နှုတ်နဲ့၊ စိတ်နဲ့ မကောင်းတာတွေ ပြုတယ်၊ ပြောတယ်၊ ကြံတယ်တွေဆိုတာက ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကို ပြောတာနော်။ ကာယ ဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး၊ မနောဒုစရိုက် သုံးပါးပေါ့။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို သူတစ်ပါးက သူယုတ်မာလို့ ပြောတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သူယုတ်မာလို့ သတ်မှတ်မထားဘူး။ သူတော်ကောင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့မှ သူတစ်ပါး အတင်းပြောတယ်ဆိုရင် သူများမကောင်းကြောင်း အတင်းပြောနေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ ဘာဖြစ်နေလဲ။ သူယုတ်မာ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီလိုပဲပေါ့။ ကာယကံနဲ့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ တရား
အားထုတ်နေတယ်၊ တင်ပျဉ်ခွေ ခါးဆန့် မျက်စိလေး မှိတ်ပြီးတော့
တရားထိုင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခြင်က လာကိုက်တယ်။ ဖျတ်
ခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာ သူတော်ကောင်းလား၊

သူယုတ်မာလား။ သူယုတ်မာနော်။

ဘေးကကြည့်ရင်တော့ ‘ဪ . . . တရားထိုင်နေ
လိုက်တာ၊ သူတော်ကောင်းလေး၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းလိုက်တာ’
လို့ အောက်မေ့မှာပဲ။ ကိုယ်က ခြင်ကိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲရိုက်၊ သူ
များမြင်မှာစိုးတော့လည်း လက်ကလေးနဲ့ ‘ရိုက်ချင်တယ်၊ ရိုက်
ချင်တယ်’ မှတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး မသိမသာလေး ပွတ်လိုက်
တယ်ပေါ့။ ကဲ . . . အဲဒါဆိုရင်ကော ကောင်းပါဦးမလား။
မကောင်းဘူး။

ဒါကြောင့်မို့လို့ သူယုတ်မာတို့၊ သူတော်ကောင်းတို့၊ ပညာ
ရှိတို့၊ ပညာမဲ့တို့ ခွဲခြားတယ်ဆိုတာ ဘာမှ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီး
မဟုတ်ဘူးနော်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကောင်းနေတဲ့အခိုက်
သူတော်ကောင်းပဲ၊ ပညာရှိပဲ။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ
မကောင်းတဲ့အခိုက် သူယုတ်မာပဲ၊ ပညာမဲ့ပဲပေါ့။ ဘာမှမခက်ဘူး။

ဒီအလင်းစကားလေးကို ဘယ်မှာ တွေ့ရလဲ။ အပ္ပမာဒ
မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဩဝါဒကဏ္ဍလေးမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါက အပ္ပမာဒနဲ့
ပတ်သက်လို့ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းဟာ အလင်းစကားတွေကို ဖြန့်ဝေ
ပေးနေပါတယ်။ အလင်းတရားတွေကို ဖြန့်ဝေပေးနေပါတယ် ဆို
တာ သိဖို့ နမူနာ ပြောပြတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ‘မှောင်မိုက်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အလင်းတန်း
တွေရင် သိလိမ့်မယ်’။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဉာဏ်နဲ့ချဲ့ထွင်ပြီးတော့
တွေးကြပေတော့။ ဒီတော့ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းဟာ အလင်းစကား၊
အလင်းတရားတွေကို ရေးသားခြင်းအလုပ်နဲ့ ဖြန့်ဝေပေးနေပါ

တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

တရားပေးလှ။ ရေးသားသူ၊ မှတ်ယူ အလင်းစေတမန်။

အဲဒီတော့ တရားစာပေ ရေးသားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အလင်းစေတမန်၊ တရားဓမ္မ ဟောပြောတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အလင်းစေတမန်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား ပြသတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အလင်းစေ တမန်၊ တရားစာပေပို့ချနေတဲ့ စာသင်တိုက်က ဆရာတော်သံဃာ တော်တွေလည်း အလင်းစေတမန်ပါပဲ။

ဘာသာရေးသင်တန်းတွေမှာ ဟောပြောနေတဲ့ ပို့ချနေ
တဲ့ လူဝတ်ကြောင် ဒကာဒကာမတွေလည်း အလင်းစေတမန်ပဲ။
စာအုပ်တွေ၊ တိပ်ခွေတွေ ပေးလှူကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ခေတ္တခဏ
ငှားရမ်းကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အခုလို တရားပွဲမှာ တရားပွဲဖြစ်မြောက်
အောင် စီစဉ်ကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အလင်းစေတမန်တွေပါပဲ။

ဒကာဒကာမတွေက ကိုယ်တိုင်မဟောပေမယ့် ဒကာ
ဒကာမတွေက တရားပွဲဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်လို့သာ၊ အပ္ပမာဒ
မဂ္ဂဇင်းနဲ့ ကံမြင့်အဖွဲ့တို့က စီစဉ်လို့သာ အခုလိုတရားပွဲတွေ ဖြစ်
လာတာဆိုတော့ စီစဉ်တဲ့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးများလည်း ကိုယ်
တိုင် မဟောပေမယ့် အလင်းစေတမန်တွေ ဖြစ်နေကြတာပါပဲ
နော်။

သာသနာကျွန်ခံခြင်းသည် သခင်အလုပ် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်

အဲဒီတော့ အဲဒီလို အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့တရားကို မြတ်စွာဘုရားဆီမှာ နာပြီးတော့ တစ်ဆင့်ပြန်ဟောပြောပေးတဲ့ အလင်းစေတမန် လူဝတ်ကြောင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူ့နာမည်က ‘ဥဇ္ဈရာ’ . . . တဲ့။

‘ဥဇ္ဈ’ နဲ့ ‘ဥဇ္ဈရာ’ နဲ့ ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ပေါင်းစပ်ထားတာဖြစ် ပါတယ်။ ‘ဥဇ္ဈ’ ဆိုတာ ခါးကုန်းတာ၊ ‘ဥဇ္ဈရာ’ ဆိုတာက မြတ်တာ၊ မြန်မာလို နာမည်ဆိုရင်တော့ ‘မခင်မြတ်’။ နှစ်ခုပေါင်း ‘ဥဇ္ဈာရာ’ ဆိုတော့ ‘ခါးကုန်း မခင်မြတ်’ ပေါ့။ အရပ်ထဲမှာဆိုရင်

တော့ ‘ခါးကုန်းခင်မြတ်’ ပေါ့။ အရင်တုန်းကတော့ အရပ်ထဲမှာ နေတာပေါ့။

နန်းတော်ထဲမှာ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးရဲ့ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်နေတော့လည်း သူ့ကို ‘ခါးကုန်းခင်မြတ်’ လို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်။ ခါးကုန်းခင်မြတ်ဆိုတော့ သူ့ကို နှိမ့်ချသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ခါးကုန်းဆိုတာလေး ချန်ထားပြီးတော့ မခင်မြတ်လို့ပဲ ပြောကြရ အောင်။ တော်ကြာ ဝဋ်လိုက်နေမှာလည်း စိုးရတယ်။ မခင်မြတ်လို့ ပြောရင် ခုဇ္ဈတ္တရာကို ပြောတယ်မှတ်ပါ။

အဲဒီတော့ မခင်မြတ်က ကောသမ္မိပြည့်ရှင် ဥတေနမင်း ကြီးရဲ့ မိဖုရားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးရဲ့ အလုပ်အ ကျွေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်အကျွေးဆိုတာကတော့ သာမာ ဝတီမိဖုရားကြီး ခိုင်းသမျှစေသမျှ ပြုလုပ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ ရှေး စကားအတိုင်းပြောရင် ‘ကျွန်မ’ ပေါ့။

သူ့ရဲ့တာဝန်ပေါင်းမြောက်မြားစွာထဲက တစ်ခုကတော့ ပန်းဝယ်ရတဲ့တာဝန် ဖြစ်ပါတယ်။ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးအတွက် ပန်းတွေကို တာဝန်ယူပြီးတော့ ဝယ်ပေးရတယ်။ ဦးသုမနလို့ ခေါ်တဲ့ မြန်မာလို ဦးစိတ်ကောင်းလို့ခေါ်တဲ့ ပန်းခြံပိုင်ရှင်ဒကာကြီး ရဲ့ အိမ်မှာ နေ့စဉ်သွားပြီးတော့ ပန်းဝယ်ပေးရပါတယ်။

တစ်နေ့ပန်းသွားဝယ်တော့ ဦးသုမနက . . .

‘မခင်မြတ်ရေ . . . ဒီနေ့တော့ ပန်းမရောင်းနိုင်သေးဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးကြီးရယ်’

‘ဒီနေ့ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဦးကြီးရဲ့ အိမ်

မှာ ဆွမ်းဆက်ကပ်လုပ်ကျွေးမလိုပါ။ ဦးဦးဖျားဖျား ခူးထားတဲ့ ပန်းတွေကိုလည်း ဘုရားအမျိုးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေကို လှူဒါန်း မှာဖြစ်ပါတယ်’

‘ခြံထဲမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ပန်းတွေကို ဦးကြီးတို့ မခူးအား သေးဘူး။ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းဆက်ကပ်တဲ့အလုပ် လုပ်ရဦး မယ်’

‘ပြီးတော့ မခင်မြတ်ရယ် . . . ၊ နင့်မှာလည်း သူတစ်ပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရတာနဲ့ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ နင့်ဘဝ နိမ့်ကျလွန်းလှ ပါတယ်။ သူတစ်ပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတဲ့ဘဝကနေ လွတ် မြောက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်စမ်းပါ’

‘ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ရင် သူတစ်ပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ရတဲ့ အခိုင်းအစေ့ကျွန်ဘဝကနေ လွတ်မြောက် နိုင်ပါတယ်’

ဒီစကားရပ်လေးကလည်း လေးလေးနက်နက် ချဲ့ထွင်ပြီး တော့ စဉ်းစားသင့်တဲ့ စကားရပ်ပါ။

ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ရတာ ဂုဏ်ငယ် တယ်၊ နိမ့်ကျတယ်၊ အောက်ကျတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ နိမ့်ကျတယ်၊ အောက်ကျတယ် ထင်ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ မလုပ်ရင်တော့ သူတစ်ပါးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတဲ့ ဘဝမျိုး၊ နိမ့်ကျ တဲ့၊ အောက်ကျတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်တတ်ပါတယ်။

ဘုရားကျွန်၊ တရားကျွန်၊ သံဃာ့ကျွန်၊ ရတနာသုံးပါးကျွန်

ခံတဲ့သူတွေသာ သူတစ်ပါးကျွန်ဘဝကရော၊ ခန္ဓာကျွန်ဘဝကပါ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ သားကျွန်၊ မယားကျွန်၊ ဆွေကျွန်၊ မျိုး ကျွန် ခံနေရုံနဲ့တော့ သူ့ကျွန်ဘဝကရော၊ ခန္ဓာကျွန်ဘဝကပါ ဘယ် တော့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်ပါဘူး။

သာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ပြီး သာသနာ့ ကျွန်ခံနေတာဟာ တဏှာ့ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်နိုင်တာမို့ သခင်အလုပ် လုပ်နေတာပါပဲ။ သတိမပါ။ ဉာဏ်မပါဘဲ သား မယားအလုပ်၊ ဆွေမျိုးအလုပ် လုပ်နေတာကတော့ တဏှာ့ကျွန် ဘဝက မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်အလုပ် လုပ်နေတာ ပါပဲ။

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ မခင်မြတ်ကလည်း ‘ကောင်းပါပြီ ဦးကြီး’ ဆိုပြီးတော့ ဦးစိတ်ကောင်းရဲ့ ဆွမ်းဆက်ကပ်လုပ်ကျွေးတဲ့ ကိစ္စမှာ ဝေယျာဝစ္စ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ရှင် ဆွမ်းဘုဦးပေးပြီးတော့ ဆွမ်းအနုမောဒနာတရား ဟောပါတယ်။

ဆွမ်းအနုမောဒနာတရားကို မခင်မြတ်က ဝင်ပြီးတော့ နာယူပါတယ်။ အနုမောဒနာတရားရဲ့ အဆုံးမှာ မခင်မြတ် သောတာပန် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တရားဟောပြောပြီးလို့ ဘုရားအမှူးရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေ ကျောင်းပြန်ကြတဲ့အချိန်ကျမှ ခြံထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ပန်းတွေကို မခင်မြတ် လိုက်ကူညီခွေးပေးပြီးတော့ ပန်းဝယ်ပါတယ်။

ပြောင်တယ်ဆိုတာ မပြောလို့ပါ

ခါတိုင်းတော့ မခင်မြတ် ပန်းဝယ်တာက လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့တော့ ရှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နဂိုက လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်ပြီးတော့ ဒီနေ့ကျမှ ရှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်ရ သလဲဆိုရင် နဂိုကတည်းကိုက ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီ မိဖုရားကြီးအတွက် ပန်းဖိုး တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှစ်ကျပ် ခွဲတမ်းချထား ပြီးသားပါ။

အဲဒီ ခွဲတမ်းရှစ်ကျပ်ထဲက မခင်မြတ်က လေးကျပ် ဖြတ် အုပ်ထားပါတယ်။ လေးကျပ် ခွင်ရိုက်ထားတယ်ပေါ့။ လေးကျပ် ပြောင်ထားလိုက်တယ်ပေါ့။ လေးကျပ် အကြံအဖန် လုပ်ထားလိုက် တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ခါတိုင်းတော့ လေးကျပ်ဖိုး လေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်တယ်။ လေးကျပ် လေးကျပ်ကို သူ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်

တယ်။

ဒီနေ့တော့ သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ရှစ်ကျပ်ဖိုး အပြည့် ဝယ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သောတာပန်ဟာ ငါးပါး သီလ အကြွင်းမဲ့ လုံခြုံသွားလို့ပါ။ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အသက် သာအသေခံမယ်၊ ငါးပါးသီလကိုတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မှ၊ ဘယ်တော့မှ မဖောက်ဖျက်တော့ပါဘူး။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီဆိုမှ ငါးပါးသီလက အကြွင်းမဲ့ လုံခြုံ သွားပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် ငါးပါးသီလ လုံတယ်ဆိုတာက ‘မသင့် ပါဘူး၊’ ‘မတော်ပါဘူး’ လို့ ဆင်ခြင်ပြီးမှ လုံရတာပါ။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ငါးပါးသီလက ‘ဪ ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ငါးပါးသီလကျူးလွန်လို့ မသင့်တော်ပါဘူးလေ’

‘ဪ ငါလိုလူမျိုးက သူ့အသက်သတ်လို့ မသင့်တော်ပါ ဘူး’

‘ငါလိုလူမျိုးက သူ့ဥစ္စာခိုးလို့ မသင့်တော်ပါဘူး’

‘ငါလိုလူမျိုးက သူများသားမယား ပြစ်မှားကျူးလွန်လို့ မတော်ပါဘူး’

‘ငါလိုလူမျိုးက လိမ်ညာလို့ မသင့်တော်ပါဘူး’

‘ငါလိုလူမျိုးက သေရည်အရက်သောက်လို့ မသင့်တော်ပါ ဘူး’ ဆိုပြီးတော့ ‘မသင့်ပါဘူး၊ မတော်ပါဘူး’ နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီးတော့မှ လုံခြုံရတဲ့ ငါးပါးသီလဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ကျူးချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ် လာတတ်တယ်နော်။ ဥပမာ ခြင်ကိုက်တယ်ဆိုရင် ရိုက်ချင်တဲ့စိတ်

ကလေးကတော့ ပေါ်တယ်၊ နောက်မှ ဪ ပါဏာတိပါတ ဖြစ် သွားပါလိမ့်မယ်လေ၊ ပြန်ဆင်ခြင်ပြီးတော့မှ ရှောင်လိုက်တာနော်။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခြင်ကိုက်လည်း ခြင်ရိုက်ချင် တဲ့စိတ် ပေါ်ကိုမပေါ်တော့တာ၊ သူ့အသက်သတ်ချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ မပေါ်လို့ကို မသတ်တာ၊ သူ့ဥစ္စာခိုးချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ မပေါ်လို့ကို မခိုးတာ၊ သူ့သားမယား ပြစ်မှားချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ မပေါ်လို့ကို မပြစ်မှား မကျူးလွန်တာ၊ လိမ်ချင်ညာချင်တဲ့စိတ် လုံးဝမရှိလို့ကို မလိမ်မညာတာ၊ သေရည်အရက်သောက်ချင်တဲ့စိတ် လုံးဝ မရှိလို့ ကို မသောက်တာပါ။

သူများမြင်လို့ မသင့်တော်ပါဘူးဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်ပြီး လုံရတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါးပါးသီလကို လွန်ကျူးကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတွေကို သောတာပတ္တိမဂ်က အမြစ်ပြတ် ပယ်သတ် လိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မခင်မြတ်က ခါတိုင်းလို လေးကျပ် ဖြောင်မထားတော့ဘဲနဲ့ ဒီနေ့ ရှစ်ကျပ်အပြည့် ဝယ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း ကောက်ချက်လေး ချကြည့်ပေါ့။ အကြံ အဖန်တို့၊ အောက်ဆိုဒ်တို့၊ ဝိတ်လျှော့တာတို့၊ စာရင်းလိမ်တင်တာ တို့၊ ခွင်ရိုက်တာတို့ဆိုတာက ခုခေတ်မှာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာ ဘုရားလက်ထက်ကတည်းက ရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိရဘူးလား။ သိရပါတယ်။

သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် အကြံအဖန်တို့၊ အောက် ဆိုဒ်တို့ လုပ်သေးလား၊ မလုပ်တော့ဘူးနော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက် မထောင်ပြီးတော့ သောတာပန်လို့လည်း ကြွေးကြော်သေးတယ်။

အောက်ဆိုင်ဆိုင်လည်း နှိုက်လိုက်တာပဲ၊ အကြံအဖန်ဆိုင်လည်း ဝိုက်
လိုက်တာပဲ။ ခွင်ဆိုင်လည်း ရိုက်လိုက်တာပဲဆိုရင် သောတာပန်
ဟုတ်ပါဦးမလား။ မဟုတ်ဘူးနော်။

သောတာပန် ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ ဒီငါးပါးသီလနဲ့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်နော်။ ငါးပါးသီလလွန်ကျူး
ချင်တဲ့စိတ်ကလေး ရိုးတိုးရိပ်တိတ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခပ်ပါးပါးလေး
ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်နေသေးတယ်ဆိုရင်ကိုပဲ သောတာပန်မဖြစ်သေးပါ
ဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီမှာ၊ မခင်မြတ်ကိစ္စမှာ အဒိန္နာဒါနအကြောင်းကို ပြထားတယ်။ ငါးပါးသီလထဲက အဒိန္နာဒါန မကျူးလွန်တာကို သူ့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိက ပြထားတယ်။ အပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်းကလည်း စာအုပ်ထုတ်ဝေတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ အဒိန္နာဒါနလုပ်ငန်း အကြောင်းတော့ နည်းနည်းလေးတော့ ပြောဦးမဖြစ်မယ်။

သူများအတင်းပြောသလိုများ ဖြစ်သွားမလားတော့ မသိဘူးနော်၊ အတင်းပြောတယ်ဆိုလို့ အတင်းပြောတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဦးစင်းရဲ့ ဥပဒေသလေးတစ်ခုရှိတယ်။

‘လူဝတ်ကြောင် ဒကာ ဒကာမတွေက တစ်ယောက်
မကောင်းကြောင်း တစ်ယောက်ပြောရင် အတင်းပြောတယ်လို့
ခေါ်ပါတယ်။ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေက ဒကာဒကာမတွေရဲ့
မကောင်းကြောင်း ပြောရင်တော့ တရားဟောတယ်လို့ ခေါ်ပါ
တယ်’

ဆရာတော်သံဃာတော်တွေမှာ၊ ရဟန်းတော်တွေမှာ
 အတင်းပြောတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးနော်။ ဒကာ ဒကာမတွေရဲ့
 မကောင်းကြောင်း ပြောတယ်ဆိုတာ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ဘာ
 ကြောင့် မကောင်းတယ်၊ အဲဒီလို မကောင်းတာကနေ လွတ်မြောက်
 အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြောင်းအကျိုးနဲ့ နည်းလမ်းနဲ့
 တကွ ပြောတာမို့လို့ အတင်းပြောတယ်လို့ ခေါ်လို့မရဘူး။ တရား
 ဟောတယ်လို့ပဲ ခေါ်လို့ရတယ်။ သဘောတူတယ်မို့လား။ မတူ
 ချင်လည်း တူရမှာပဲနော်။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့မူပါပဲ။ အရပ်ထဲ
 ရွာထဲက မကောင်းတဲ့အကြောင်းလေးတွေ လူတွေက လာ
 လျှောက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သံဃာတော်တွေက တစ်ဆင့်လျှောက်လို့ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ဉာဏ်တော်နဲ့ လှမ်းမြင်လို့ပဲဖြစ်
 ဖြစ်၊ ဒီမကောင်းကြောင်းတွေကို ထောက်ပြပြီးတော့ ဟောတဲ့
 တရားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

ကိုယ့်ရှေ့က နောင်တော် နောင်တော် ဆရာတော်သံဃာ
 တော်တွေလည်း ဒီလိုပဲ ထောက်ပြပြီးတော့ ဟောပြောသွားတာ
 ပါပဲနော်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ခြောက်ပါးထဲမှာကိုက ထိပ်ဆုံးကပါတာ
 ဘာတဲ့တုံး။

‘မကောင်းမြစ်တာ၊ ကောင်းရာညွှန်လစ်၊ အသစ်ဟော
 ကျူး၊ နာဖူးထပ်မံ၊ နတ်ထံတင်ရာ၊ မေတ္တာလည်းပြု၊ ရဟန်းမှု၊
 ခြောက်ခုလွန်သေချာ။’

ဒကာဒကာမကျင့်ဝတ်က ငါးပါးပဲ ရှိတာနော်။ ဘုန်းကြီး

ကျင့်ဝတ်က ခြောက်ပါးတောင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ထိပ်ဆုံး ကျင့်ဝတ်က ‘မကောင်းမြစ်တာ’ တဲ့။ ဒကာ ဒကာမတွေက မကောင်းတာတွေ ကြုံစည်နေတယ်။ မကောင်းတာတွေ ပြောဆိုနေတယ်။ မကောင်းတာတွေ ပြုလုပ်နေတယ်ဆိုရင် တားမြစ်ရမယ်။

အပြစ်ကိုထင်ရှားပြပြီးတော့ ဘာကြောင့် မကောင်းတာလဲဆိုတာ သုံးသပ်ပြရမယ်။ အဲဒီ မကောင်းတာတွေ မဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကျင့်သုံးရမလဲဆိုတာ ညွှန်ကြားရမယ်။ ဒါ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားထားတဲ့ ရဟန်းကျင့်ဝတ်နော်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတွေမှာ အတင်းပြောတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ တရားဟောတယ်လို့ပဲ ရှိပါတယ်နော်။ ကိုယ့်အတင်း၊ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ တရားတော်ထဲမှာ ဘယ်ဆရာတော် ဘယ်သံဃာတော်ဟောတဲ့တရားထဲမှာ ပါလာလို့ ရှိရင် ငါ့အကြောင်း ပြောရကောင်းလား၊ ငါ့အတင်းပြောရကောင်း လား ဆိုပြီးတော့ စိတ်မဆိုးရဘူး။

‘သြော် ငါ့ကို ချီးမြှောက်တာ’

အဲဒီလို နှလုံးသွင်းရမယ်နော်။

အဲဒီတော့ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောရလို့ရှိရင်တော့ စာပေလောကမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အဓိန္ဒာဒါနတွေကို စာပေလောကနဲ့ ထိတွေ့ဆက်စပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးက သိကြပါတယ်။ စာဖတ်နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိကြပါတယ်။

ထေရဝါဒမှန်ရင် ရိုးသားရမယ်

စာပေလောကမှာ အဒိန္နဒါနဆိုတာက စာရေးဆရာကို ထုတ်ဝေသူက စာမူခ အပြည့်မပေးတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ စာအုပ်ထဲမှာ ကတော့ အုပ်ရေ (၁၀၀၀)လို့ ရိုက်ထားတာပေါ့။ တကယ်ရိုက် တော့ (၃၀၀၀)ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်၊ (၁၀၀၀၀)ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။

စာမူခပေးတဲ့အခါကျတော့လည်း ရိုက်တဲ့အုပ်ရေပေါ် မူတည်ပြီးတော့ ပေးရတယ်။ တခြားနည်းလမ်းတွေလည်း ရှိတော့ ရှိတာပေါ့။ အပြတ်ရောင်းတာတွေလည်း ရှိတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီ တော့ အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ဆိုရင် သူ့ရဲ့ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ တချို့ လည်း နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ စာမူခ ပေးရ တယ်။

အဲဒီအုပ်ရေ (၁၀၀၀) ကုန်သွားလို့ နောက်ထပ် (၁၀၀၀)

ထပ်ရိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ နောက်ထပ် (၁၀၀၀) နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း စသည် သူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှုန်းထားကို စာမူခအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပေးရတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်ဝေသူ အများစုကတော့ အုပ်ရေ (၁၀၀၀) အတွက် စာမူခတော့ ပထမ ပေးထားလိုက်တယ်။ နောက်ရိုက်တဲ့ (၁၀၀၀၊ ၂၀၀၀၊ ၃၀၀၀) အဲဒီအုပ်ရေတွေ အတွက်တော့ စာမူခ မပေး တော့ဘူး။

အဲဒါ ဘာလုပ်တာတဲ့။ အဒိန္နဒါနမှုကို ကျူးလွန်တာပါ
ပဲ။ စာအုပ်ထဲမှာ တကယ်ရှိက်တဲ့ အုပ်ရေအမှန်တော့ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် မရေးချင်နေပေါ့။ စာအုပ်ရဲ့ ကာယကံရှင်၊ ကိုယ့်
ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ စာရေးဆရာကိုတော့ အုပ်ရေဘယ်လောက်
ရှိက်တယ် ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း မပြောသင့်ဘူးလား။ ပြောသင့်ပါ
တယ်။

ကာယကံရှင် စာရေးဆရာကို ကိုယ်ရိုက်တဲ့အုပ်ရေ အတိအကျ ပြောပြသင့်တဲ့အပြင် စာမူခလည်း အပြည့်အဝ ပေးသင့်ပါတယ်။ ‘ကွာလတီ’ ‘ကွာလတီ’ လို့ ကြွေးကြော်ပြီး စာရွက်သားကောင်းကောင်းလုပ်ရုံ၊ စာစီစာရိုက် ပုံနှိပ်မှု ကောင်းကောင်းလုပ်ရုံနဲ့ ‘ကွာလတီစစ်စစ်’ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကာယကံရှင် စာရေးဆရာတွေကို စာမူခ ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ပေးမှ ကွာလတီစစ်စစ် ဖြစ်မှာပါ။ စာအရည်အသွေး ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း လိုတာပေါ့လေ။ သူကတော့ အဓိကပမာဏအကျဆုံးပေါ့။

စာရွက်သား ကွာလတီကောင်းရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး၊ စိတ်

ဓာတ်ပါ ကွာလတီကောင်းဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ စာရွက်သားနဲ့ ပုံနှိပ်မှု ကွာလတီကောင်းပေမယ့် စိတ်ဓာတ် ကွာလတီမကောင်းရင် အဲဒီ စာပေသမား၊ အဲဒီ ထုတ်ဝေသူကို 'ကွာလတီသမား' လို့လုံးဝ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

စာအုပ်ရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကွာလတီလည်း ကောင်း၊ စာအုပ် ဖန်တီးသူ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကွာလတီလည်း ကောင်းမှ အဲဒီစာအုပ်နဲ့ သက်ဆိုင်သူတွေကို 'ကွာလတီသမား' တွေလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ 'ကွာလတီ' 'ကွာလတီ' လို့ ကြွေးကြော်နေသူတွေ အထူးသတိပြုသင့်ပါတယ်။

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တာမျိုး၊ ကိုယ့်ဒကာကိုယ် ချီးမြှောက်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နမူနာယူသင့်လို့၊ ဦးဇင်းတို့လည်း သာဓုခေါ်လို့ ပြောတာပါ။ ဒကာကြီးဦးမြသန်းစံအနေနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့ ဓမ္မစာအုပ်တွေကိုလည်း ထုတ်ဝေပါတယ်။ သူတစ်ပါးရေးတဲ့ ဓမ္မစာအုပ်တွေကိုလည်း ထုတ်ဝေပါတယ်။ ထုတ်ဝေသူအဖြစ်နဲ့ ထုတ်ဝေပေးတာပေါ့။

အဲဒီလို ထုတ်ဝေတဲ့အခါ ဘာတွေ့ရသလဲဆိုတော့ . . . တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရေးတဲ့ စာအုပ်ရိုက်ပြီးဆိုရင် အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ရိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ရိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ ဖလင်ကို စာရေးဆရာလက်ထဲ တစ်ခါတည်း အပ်ထားလိုက်တယ်။ သံသယရှင်းသွားအောင်လို့ ပေါ့နော်။

ကိုယ့်ဆီမှာ ဖလင်ထားလည်းပဲ စာအုပ်ကတော့ ခိုးမရိုက်

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားက ငါ့စာအုပ် (၁၀၀၀)ပဲ ရိုက်တာ
ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ (၂၀၀၀)များ ရိုက်သလား၊ (၃၀၀၀)များ
ရိုက်သလား။ သံသယ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
သံသယ မဖြစ်အောင် ဆိုပြီးတော့ စာရေးဆရာရေးထားတဲ့ စာမူ
ဖလင်ကို စာရေးဆရာလက်ထဲ တစ်ခါတည်း အပ်ထားလိုက်တယ်။

တကယ်လို့ အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ကုန်သွားလို့ နောက်ထပ်
အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ထပ်ရိုက်မယ်ဆိုရင် စာရေးဆရာဆီက ဖလင်
ပြန်ယူပြီးတော့ ရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ စနစ်လေး မကောင်းဘူးလား။
သိပ်ကောင်းတယ်နော်။

အဲဒီလို စာရေးဆရာလက်ထဲ ဖလင်အပ်ထားတဲ့ အုပ်ရေ
ကိုလည်း အတိအကျပြောတဲ့ အုပ်ရေ ဘယ်လောက်ရိုက်တယ်
ဆိုတာကို ပုံနှိပ်တိုက်ကို လာပြီးတော့ စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်လို့ လမ်း
ဖွင့်ပေးထားတဲ့ ထုတ်ဝေသူမျိုးကိုတော့ ဦးဇင်းတို့တော့ ဒီနေ့အထိ
တော့ ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံတစ်ယောက်ပဲ တွေ့သေးတယ်။

ဒါကတော့ ကိုယ်လေ့လာမှု အားနည်းသေးလို့လည်း ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ စာရေးဆရာလက်ထဲ ဖလင်အပ်တဲ့အဆင့်ထိ
မဖြစ်တောင်မှ အုပ်ရေအတိအကျပြောပြီး စာမူအတိအကျပေး
တဲ့ ထုတ်ဝေသူတော့ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့သိပ်ရှားမှာပါ။
မရှိသလောက် ရှားပါတယ်။ ဒါကတော့ မခင်မြတ်နဲ့ ဆက်စပ်သွား
လို့ ပြောတာပါနော်။

သတင်းတွေလည်း ကြားရလို့ပေါ့လေ။ တချို့လည်း လူ
ဝတ်ကြောင် စာရေးဆရာတွေကို စာမူလုံးဝမပေးတာတို့၊ စာမူခ

အပြည့်မပေးတာတို့ ဒါတွေလည်းရှိတယ်။ ပိုဆိုးတာက ရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ထုတ်
နေပြီးတော့ အဲဒီ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေကို စာမူခ လုံးဝ
မပေးဘူး၊ သို့မဟုတ် အပြည့်အပေးဘူး။

ဆရာတော်သံဃာတော်တွေကျတော့ စာမူခလို့ ပြောလို့
မကောင်းဘူးပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေကို
လှူသင့် လှူထိုက်သလောက် မပေးလှူဘဲနဲ့ စာအုပ်တွေရိုက်တာ၊
ခိုးရိုက်တာ အများကြီးရှိပါတယ်။

‘ထေရဝါဒ’ ‘ထေရဝါဒ’ နဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်း
ကြွေးကြော်နေတဲ့ စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်ဆို လူစာရေးဆရာတွေ
ကိုရော၊ ဘုန်းကြီးစာရေးဆရာတွေကိုရော စာမူခ ဘယ်တော့မှ
အပြည့်မပေးဘူး။ ရိုက်တဲ့အုပ်ရေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အတိ
အကျ မပြောဘူး။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆို စာမူခတစ်ပြားမှ မရတဲ့
အပြင် သူ့စာအုပ်သူ အပြင်မှာ ဝယ်ဖတ်ရတယ်တဲ့။

အဲဒီစာအုပ်တိုက်နာမည်က ‘စိတ်ကောင်းရှိ’ စာပေတိုက်
ဆိုပါတော့။ ကွယ်ရာမှာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီစာ
အုပ်တိုက်ကို ‘စိတ်ကောင်းမရှိ’ စာပေတိုက်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။
ဆရာကြီး ငွေဥဒေါင်းတို့ခေတ်ကတည်းက ခေါ်ကြတာပါ။ စာမူခ
လုံးဝမပေးတာ၊ သို့မဟုတ် အပြည့်မပေးတာ၊ ရိုက်တဲ့အုပ်ရေ အတိ
အကျမပြောတာရော ‘ထေရဝါဒလား’ လို့ မေးစရာဖြစ်လာနိုင်ပါ
တယ်။

အပြောနဲ့အလုပ် ညီဖို့ကောင်းတာပေါ့နော်။ သူများလုပ်

နေတာတွေကိုတော့ ‘ထေရဝါဒနဲ့ မညီဘူး’ ‘ထေရဝါဒနဲ့ မကိုက်
ဘူး’ ပြောပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ထေရဝါဒနဲ့ မညီတာ၊ ထေရ
ဝါဒနဲ့ မကိုက်တာတွေ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ‘ငါလုပ်သလို မလုပ်နဲ့၊
ငါပြောသလိုလုပ်’ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့။

တခြားစာအုပ် ထုတ်တဲ့သူတွေထက် ဘာသာရေးစာအုပ်
ထုတ်တဲ့သူတွေက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာသာရေးစာအုပ်
ထုတ်တဲ့သူဟာ ဘာသာရေးစိတ်ဓာတ်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဘာသာရေးစာအုပ်တော့ ထုတ်နေပါရဲ့၊ ကိုယ်ထုတ်တဲ့
စာအုပ်ကို ရေးသားတဲ့ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ကို အုပ်ရေအတိ
အကျ မပြောဘူး၊ စာမူခ အပြည့်မပေးဘူးဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဘာ
သာရေးစိတ်ဓာတ် လုံးဝ မရှိတဲ့လူပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်
ဘာသာရေးကို စိတ်ဝင်စားယောင်ဆောင်နေတဲ့ ‘အကြီးစားသူခိုး
ကြီး’ ပါပဲ။

ခိုးခြင်းအမျိုးမျိုးထဲမှာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခိုးခြင်း
က အပြစ်အကြီးဆုံးပါပဲ။ ဘာသာရေးနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ပစ္စည်း
တွေနဲ့ စီးပွားရှာတဲ့သူတွေအနေနဲ့ လိမ်ညာလှည့်ပတ်ပြီး အကြံ
အဖန် ခွင်မရိုက်မိဖို့ အထူးဂရုစိုက်သင့်ပါတယ်။

ရန်ကုန်မြို့က ကြော်ငြာအားကောင်းတဲ့ နာမည်ကြီး
သင်္ကန်းတိုက်ကြီးတစ်တိုက်ဆိုရင် သင်္ကန်းအစုတ်အပြုံ အပေါက်
အဖာတွေကို အတွင်းမှာ ခေါက်ပြီး အကောင်းလို ပုံမှားရိုက်ထားတဲ့
သင်္ကန်းတွေ၊ ဝတ်ပြီးသား သင်္ကန်းအဟောင်းအနွမ်းတွေကို ဆေး
ဆိုး ကော်တင်ပြီး အသစ်လို လှည့်စားထားတဲ့သင်္ကန်းတွေ၊ ဘုန်း

လင်းလိုက်စမ်းပါ လမင်းရယ်

အဲဒီတော့ မခင်မြတ်က သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အဒိန္နာဒါန မကျူးလွန်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နန်းတော်ပြန်လာပြီး ပန်းတွေ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးကို ဆက်ကပ်ပါတယ်။

‘ဟယ် မခင်မြတ်၊ ပန်းတွေက များလှချည်လား၊ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆတောင် ရှိနေတယ်။ ဧကန္တတော့ မောင်တော်က မဖုရားအပေါ်မှာ ချစ်သဒ္ဓါတွေ ခါတိုင်းထက်တိုးနေလို့ ထင်တယ်။ ခါတိုင်းထက် အချစ်တွေ နှစ်ဆတိုးလို့ ခါတိုင်းထက် ပန်းဖိုးတွေ နှစ်ဆပိုပေးတာ ထင်တယ်’

သူကတော့ သူ့မောင်တော်က ပိုချစ်လို့ ပန်းဖိုးတွေ ပိုပေးတယ် ထင်တာနော်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မဖုရား။ ခါတိုင်းလည်းပဲ ရှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်ဖို့ ဘုရင်မင်းကြီးက ပေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလေးကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်ခဲ့

မိပါတယ်’

‘ဟဲ့ . . . မခင်မြတ်၊ ခါတိုင်း လေးကျပ်ဖိုးဝယ်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ အခုကျမှ ရှစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်ရတာလဲ’

‘ဒီလို ဒီအကြောင်းကြောင့်ပါ’ ဆိုပြီးတော့ သူက မြတ်စွာ ဘုရားရဲ့ တရားနာခဲ့ရလို့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ သူ့ရဲ့ ဘဝ ပြောင်းလဲ သွားတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

သာမာဝတီမိဖုရားကြီးကလည်း ကုသိုလ်ကံအကြောင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ပါရမီရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့

‘ဟဲ့ကောင်မ၊ နင် ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ငါ့ဆီက ဖြောင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေး’

လို့ အဲဒီလို မပြောဘဲနဲ့ ရှေးကုသိုလ်အကြောင်းက နှိုးဆော်လာတဲ့အတွက်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်ပြီးတော့ ပြုခဲ့တဲ့ ‘နိဗ္ဗာနပစ္စယော ဟောတု’ ဆိုပြီး နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းပြုခဲ့တဲ့ ရှေးကုသိုလ်တွေက နှိုးဆော်လာတဲ့အတွက် မခင်မြတ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားတာကို ကြည့်ပြီးတော့ အားကျတဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။

‘မခင်မြတ်၊ မခင်မြတ် သောက်သုံးခဲ့ရတဲ့ အမြိုက်ရေစင် ကျွန်မကိုလည်း မတိုက်ကျွေးနိုင်ဘူးလား’

‘တိုက်ကျွေးနိုင်ပါတယ် မဖုရား’

အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို နဲ့သာရည်တွေနဲ့ ရေချိုးပေး၊ အဝတ်စားကောင်းတွေ ဆင်မြန်းပေး၊ မြင့်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး တော့ တရားနာယူပါတယ်။ မခင်မြတ်က အထက်မှာ၊ မြင့်တဲ့နေရာမှာ ယပ်တောင်ကြီးကိုင်ပြီးတော့ ထိုင်၊ ပြီးတော့မှ မိဖုရားကြီးနဲ့

တကွ ရံရွှေတော် ငါးရာက အောက်မှာ၊ နိမ့်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပြီး တော့ မခင်မြတ်ဟောတဲ့တရားကို နာယူပါတယ်။

တရားဟော၊ တရားနာတဲ့နေရာမှာ အမြဲတမ်း တရားဟောသူက အထက်က၊ တရားနာသူက အောက်က ဖြစ်ရပါမယ်။ ဘယ်တော့မဆို တရားဟောသူက အမြင့်ကနေ ဟောပြီး တရားနာသူက အနိမ့်ကနေ နာယူရပါမယ်။

ရဟန်းလောကမှာ သာမန်အချိန်ဆိုရင် ဝါကြီးသူက အထက်က၊ အမြင့်က၊ ဝါငယ်သူက အောက်က၊ အနိမ့်က နေရပေမယ့် တရားဟောတဲ့အချိန်မှာတော့ တရားဟောတဲ့သူက ဝါငယ်ပေမယ့် အထက်က၊ အမြင့်က နေရပါတယ်။ တရားနာတဲ့သူက ဝါကြီးပေမယ့် အောက်က၊ အနိမ့်က နေရပါတယ်။ အထက်မှာ၊ အမြင့်မှာ နေတဲ့သူကို အောက်က၊ အနိမ့်ကနေ တရားလှမ်းဟောရင် အာပတ်တောင် သင့်ပါတယ်။ အပြစ် ဖြစ်ပါတယ်။

လူနဲ့တရား . . . တရားကို ပိုဦးစားပေးတဲ့ သဘောပါပဲ။ တရားက ရိုးရိုးတရားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဆင့်မြင့်တရားဆိုတော့ . . . အဆင့်မြင့်တရားကို အဆင့်မြင့်နေရာကနေ ဟောတာ၊ ဖြန့်ဝေတာ ပိုသဘာဝကျပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် တရားကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ တရားဟောသူဟာ အသက်ဘယ်လောက်ပဲ ငယ်ငယ်၊ ဂုဏ်ဘယ်လောက်ပဲ နိမ့်နိမ့်၊ တရားနာသူရဲ့ အထက်က၊ အမြင့်ကပဲ အမြဲ နေရပါတယ်။

ခါတိုင်းတုန်းက မခင်မြတ်က သူတို့ ခိုင်းဖတ်၊ သူတို့ အောက်မှာ ဋ္ဌးတုပ်ပြီးတော့ ခစားခဲ့ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အခုတော့ တရား

တန်ခိုးကြောင့် ဘဝအဆင့်က မြင့်သွားတယ်။ အမြင့်မှာ ထိုင်ပြီး တော့ တရားဟောရပါတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို သူ့နှလုံးသားထဲမှာရှိတဲ့ တရားဓမ္မအဆင့်အတန်းနဲ့ပဲ တိုင်းတာသတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။ စီးပွားဥစ္စာ၊ ရာထူးအာဏာ၊ ရုပ်ဆင်းပညာ အဆင့်အတန်းတွေနဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါဘူး။

အဆင့်အတန်းအစစ်ဟာ တရားဓမ္မပါပဲ။ တရားဓမ္မနည်းရင်၊ ချို့တဲ့ရင် အဆင့်အတန်း နိမ့်ပါတယ်။ တရားဓမ္မ များရင်၊ ပြည့်စုံရင် အဆင့်အတန်းမြင့်ပါတယ်။ တရားဓမ္မ လုံးဝမရှိရင်တော့ အဆင့်အတန်း လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။

လောကသတ်မှတ်ချက်အရ နိမ့်တဲ့ အခြေအနေ၊ မြင့်တဲ့ အခြေအနေ၊ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာပဲ ရှိရှိ၊ တရားဓမ္မနဲ့ ညီတဲ့ အပြုအမူကို ပြုတဲ့သူ၊ တရားဓမ္မနဲ့ ညီတဲ့ အပြောအဆိုကို ပြောတဲ့သူ၊ တရားဓမ္မနဲ့ ညီတဲ့ အတွေးအကြံကို တွေးတဲ့သူဟာ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူပါပဲ။

လောကအဆင့်အတန်း မြင့်ပေမယ့် ဓမ္မအဆင့်အတန်း နိမ့်ရင် အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့လူ၊ လောကအဆင့်အတန်း နိမ့်ပေမယ့် ဓမ္မအဆင့်အတန်း မြင့်ရင် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

မခင်မြတ်ဟာ လောကအဆင့်အတန်းအရ ကျွန်ဖြစ်နေလို့ နိမ့်ကျနေပေမယ့် ဓမ္မအဆင့်အတန်းအရ သောတာပန်ဖြစ်နေ

လို့ သိပ်ကို မြင့်မားနေပါတယ်။ မခင်မြတ် ဟောတဲ့တရားကို နာယူ ပြီးတော့ သာမာဝတီမိဖုရားကြီးနဲ့တကွ ရံရွှေတော်ငါးရာလည်းပဲ သောတာပန်ဖြစ်သွားပါတယ်။

အလင်းစေတမန်လုပ်ငန်းဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသ လဲ ဆိုတာကြည့်ပေါ့။ သူတို့ ခါတိုင်းခိုင်းနေတဲ့ အခိုင်းအစေကျွန်မ ဟောတဲ့ တရားလေးနာပြီးတော့ မိဖုရားကြီးနဲ့တကွ ရံရွှေတော် ငါးရာ သောတာပန်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဒါကြောင့် အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်နေတဲ့ ဒကာကြီးဦး မြသန်းစံနဲ့တကွ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွေကို ဦးဇင်းတို့ အားပေးပါ တယ်။ ဒီအပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း သာသနာတည်သရွေ့ တည်တဲ့ခိုင်မြဲ တိုးတက်ရှင်သန်နေအောင် ကြိုးစားပါ . . . လို့။

ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့ ကိုယ်ထုတ်လိုက်တဲ့ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ စာပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ်၊ စာကြောင်းလေးတစ်ကြောင်း၊ စကားလုံးလေး တစ်လုံး၊ ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ် ဖတ်ရှုပြီးတော့ စိတ်နေစိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဘဝအဆင့်အတန်းပြောင်းလဲသွား တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အပြောအဆိုအပြုအမူ အဆင့်အတန်းမြင့်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘယ်နှယောက် ရှိမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပါ့မလား။ မရနိုင်ပါဘူး။

ကိုယ်သာမသိတာ အများကြီးရှိမှာပါပဲ။ ဦးဇင်းတို့ ကိုယ် တိုင်တောင်မှ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပါတဲ့ စာသားလေးတွေ စကားရပ်လေးတွေ ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ အပြော အဆို အပြုအမူ ပြုပြင်ရတာ၊ ပြောင်းလဲရတာ အများကြီးရှိပါတယ်နော်။

ဒါကြောင့် အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းမှမဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မမဂ္ဂဇင်း၊ ဓမ္မစာအုပ် ထုတ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရမယ်။

အခု မခင်မြတ်ဟောတဲ့တရားကို နာယူပြီးတော့ မိဖုရား ငါးရာ သောတာပန်ဖြစ်သွားကြတယ်။ မိဖုရားနဲ့တကွ ရံရွှေတော် ငါးရာပေါ့လေ။ သောတာပန်တွေလည်း ဖြစ်သွားရော၊ ခါတိုင်း ခိုင်းနေကျ မခင်မြတ်ကို

‘မခင်မြတ်ရေ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ မလုပ် ပါနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ယုတ်ညံ့တဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့ တော့၊ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစ်မအရာ၊ မိခင်အရာမှာပဲ နေပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလေးအမြတ်ပြုထိုက်တဲ့ ဆရာသမားအရာ မှာပဲ နေပါ’

‘မြတ်စွာဘုရားဆီမှာ အစ်မတော်က တရားတော်တွေ သွားနာပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ဟောပြပေးပါ’

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ တရားသွားမနာနိုင်တာလဲဆို တော့ ဥတေနမင်းကြီးက သွားခွင့်မပေးလို့ပါပဲနော်။ ဒီ သာမာဝတီ ဝတ္ထုကတော့ ဓမ္မပဒမှာ အင်မတန် ရှည်လျားစွာ ရှိပါတယ်။

ဒကာကြီး ဦးမြသန်းစံတို့ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းဆောင်ပုဒ်က

‘အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ’

‘အပ္ပမာဒေါ = မမေ့ခြင်းသည်၊ အမတံ = မသေခြင်း၏၊

ပဒံ = အကြောင်းပေတည်း’

‘မမေ့ခြင်းဟာ မသေခြင်းရဲ့ အကြောင်းပဲ’

ദിനത്തോ . . .

အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ၊ ပမာဒေါ မစ္စုနော ပဒံ။

အပ္ပမတ္တာ န မိယန္တိ၊ ယေ ပမတ္တာ ယထာ မတာ။

ဆိုတဲ့ ဂါထာထဲက ပထမဆုံးအပိုင်းလေးကို မဂ္ဂဇင်းရဲ့
ဆောင်ပုဒ်၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဆောင်ပုဒ်အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုထားတာပါပဲ။

အဲဒီ 'အပ္ပမာဒေါ အမတံ ပဒံ' ဆိုတဲ့ ဂါထာ ဟောရခြင်း
 ရဲ့ အကြောင်းဝတ္ထုကလည်း အခု သာမာဝတီဝတ္ထု၊ ခုနုတ္တရာဝတ္ထု၊
 ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အားလုံး သောတာပန်တွေဖြစ်သွားကြတဲ့ အချိန်က စပြီးတော့ မခင်မြတ်က မြတ်စွာဘုရားဆီ နေ့စဉ်သွား ပြီးတော့ တရားနာတယ်၊ နာပြီးတော့ နန်းတော်ပြန်ရောက်တယ် ဆိုရင် သူ့နာခဲ့ရတဲ့ တရားကို သာမာဝတီမိဖုရားကြီးအမှူးရှိတဲ့ ရံရွှေတော်ငါးရာကို ပြန်ပြီးတော့ ဟောပြောတယ်။ အလင်းစေတ မန်အလုပ်ကို လုပ်တာပေါ့။

အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြီးတော့ ရေးသားခြင်းဖြင့် ဖြန့်ဝေတာပဲဆိုတော့ မခင်မြတ်ရဲ့ အလင်းစေတမန်လုပ်ငန်းနဲ့ သဘောချင်း အတူတူပါပဲနော်။ မခင်မြတ်ကတော့ ရေးသားခြင်းဖြင့် အလင်းစေတမန်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟောပြောခြင်းအားဖြင့် အလင်းစေတမန်လုပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုခေတ်ကတော့ ပါးစပ်မီဒီယာ၊ နှုတ်မီဒီယာနဲ့ပဲ ဆက်
သွယ်နေကြရတာဆိုတော့ ဟောပြောတဲ့အလုပ်နဲ့ပဲ အလင်းစေတ

သားတွေကို ကောင်းကျိုးပြုနေတာမို့ ဓမ္မဒါနအလှူရှင်တွေကို ‘လူသားလမင်း’ တွေလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

လူသားလမင်းတွေရဲ့ အလင်းပြန့်ပက်အား ကောင်းရင် ကောင်းသလောက် လောကလူသားတွေမှာ ချမ်းသာငြိမ်းအေးမှု တိုးပွားရပါတယ်။ အေးချမ်းတဲ့ လူသားတွေ များလေ၊ ကမ္ဘာလောကကြီးလည်း အေးချမ်းလေပါပဲ။ တစ်လောကလုံး အေးချမ်းသွားအောင် အစွမ်းရှိသမျှ လင်းလိုက်စမ်းပါ လမင်းလေးရယ် ။

ငယ်ငယ်တုန်းက နားထောင်ခဲ့ဖူး၊ ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်းက ‘လင်းလိုက်စမ်းပါ ကြယ်ကလေးရယ်’ တဲ့။ ‘ဟေ့ - ငွေကြယ် . . . အားငယ်နေသလားကွယ်’ ဆိုတဲ့ စာသားတွေ၊ ‘ဘဝဆိုတာရယ် . . . ရုန်းကန်ရစမြဲကွယ်’ ဆိုတဲ့ စာသားတွေလည်း ပါတယ်လေ။ ဘဝမှာ ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက်၊ အားမငယ်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ ကိုယ့်အစွမ်းအစရှိသမျှကို အပြည့်အဝ ထုတ်သုံးဖို့ ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အပေါ် ကိုယ်ကျေနပ်ဖို့ အားပေးတိုက်တွန်းထားတဲ့ သီချင်းပါ။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားအလှူ ပေးလှူတဲ့ အလင်းစေတမန် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နည်းနည်းလေးပဲ ပေးလှူပါစေ . . . ၊ ကြယ်ပွင့်အဆင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ လမင်းအဆင့်ပါ။ တရားအလှူ ပေးလှူသူတိုင်းဟာ လူသားလမင်းလေးတွေပါ။ စိတ်အေးချမ်းမှု ‘အအေးဓာတ်’ ရော၊ အသိဉာဏ်လင်းပွင့်မှု ‘အလင်းဓာတ်’ ပါ ဖြန့်ဝေနေကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား။ ဒါ့ကြောင့် ‘လင်းလိုက်စမ်းပါ . . . လမင်းရယ်’ လို့ ပြောရတာပါ။

တရားအနှစ်ချုပ် မေတ္တသုတ်

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတွေ သွားသွားနာ၊ ပြန်ပြန်
ဟောနဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ထောင်းလမောင်း ကြေသွားတဲ့အတွက်၊
ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက်နိုင်တဲ့အတွက် ဟိုတုန်းက သူတစ်ပါးရဲ့
အခိုင်းအစေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မခင်မြတ်ဟာ တိပိဋကဓရ = ပိဋကတ်သုံးပုံ
အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

လူဝတ်ကြောင်နဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင်နိုင်တာနော်။ ဦး
ကံမြင့်တို့၊ ဒေါ်ကံမြင့်တို့ရော လူဝတ်ကြောင်နဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ မ
ဆောင်ချင်ဘူးလား။ မဆောင်ချင်ဘူးလားလို့ပဲ မေးတာပါနော်။
ဆောင်ပါလို့ မခိုင်းသေးပါဘူး။ မဆောင်ချင်ဘူးလား။ ဆောင်နိုင်
တာ မဆောင်နိုင်တာ အသာထား၊ ဆောင်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်
ပေါ့နော်။

ဆောင်တော့ ဆောင်ချင်တာပါပဲ။ ဆောင်ကော ဆောင်
ဖြစ်ရဲ့လား၊ ပရိတ်ကြီး ဆယ်တစ်သုတ်တောင် အကုန်ရဖို့ မလွယ်
ဘူးနော်။

ဦးကံမြင့် ဒေါ်ကံမြင့် ဆိုလို့လည်း တချို့က တကယ့်ကို
လူနာမည် ဦးကံမြင့် ဒေါ်ကံမြင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့
ထင်နေကြတာနော်။ ကံမြင့်ကျောင်းက ဒကာကြီးတွေကို ဦးကံမြင့်၊
ကံမြင့်ကျောင်းက ဒကာမကြီးတွေကို ဒေါ်ကံမြင့်လို့ ဦးဇင်းက
ပြော တာပါ။

အဲဒါ တချို့က မေးတယ်၊ ဦးကံမြင့်၊ ဒေါ်ကံမြင့်တို့ တ
ကယ် ကံထူးတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးက ခဏခဏ နာမည်တပ်ပြောတယ်
တဲ့။ အမှန်ကတော့ ဦးကံမြင့်၊ ဒေါ်ကံမြင့်က ရှိကို မရှိဘူးနော်။
ကံမြင့်ကျောင်းက ဒကာဒကာမတွေကို ဦးကံမြင့်၊ ဒေါ်ကံမြင့် လို့
ပြောတာ။

မခင်မြတ်လေးလောက် ပိဋကတ်သုံးပုံ အကုန်လုံး မဆောင်
နိုင်တောင်မှ ကိုယ်ရဲ့လက်တွေ့ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်အဖြစ်နဲ့ အ
သုံးပြုသင့်တဲ့ ဘုရားဟော ပိဋကတ်တော်တွေတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး
အာဂုံဆောင်ထားသင့်တာပေါ့နော်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မေတ္တသုတ်လောက်တော့ အကုန်ရ
သင့်ပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့ဆီ လာတဲ့သူတွေ မေးကြည့်တယ်၊ ‘မေတ္တ
သုတ်ရလား’ လို့၊ မရတဲ့သူ တော်တော်များတယ်။ အခု ဦးကံမြင့်၊
ဒေါ်ကံမြင့်တို့ရော မေတ္တသုတ်ရလား။ အခု ဒီတရားနာ ပရိသတ်
အားလုံးရော ရကြလား၊ ဆိုခိုင်းကြည့်ဦးမှထင်တယ်။ ရမှဖြစ်မယ်

နော်။

မေတ္တသုတ်က ဘာကြောင့်ရသင့်သလဲဆိုတော့ နတ်ချစ်
စေချင်လို့၊ လူချစ်စေချင်လို့၊ စီးပွားတွေတက်စေချင်လို့၊ ရာထူးတွေ
တိုးစေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာ လိုက်နာ
ကျင့်သုံးရမယ့် အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်တွေကို အမြဲသတိရနေ
စေချင်လို့၊ သတိရတဲ့အတိုင်းလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ လိုက်နာကျင့်သုံး
ဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

အထွတ်အထိပ်အနေနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရရင်
တော့ မေတ္တသုတ်ကို ရအောင်ကျက်ခိုင်းတာ၊ အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်
ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းခိုင်းတာဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်စေချင်လို့ပါ။ မေတ္တ
သုတ်ဟာ တကယ်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား အပြည့်အစုံ
ပါတဲ့ သုတ္တန်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

တရားပွဲတွေ ကြေညာပြီဆိုရင် ‘ဘယ်ဆရာတော်က
ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ဟောကြား
မည် ဖြစ်ပါသောကြောင့်’ ဒီလို ကြေညာကြတယ် မဟုတ်လား။
အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား များများစားစား မလေ့
လာနိုင်ရင် မေတ္တသုတ်ကိုသာ ကျေညက်အောင် လေ့လာစမ်းပါ။
အဲဒီအထဲမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားတွေ အပြည့်အစုံ ပါပါ
တယ်နော်။

ဦးဇင်းက တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ်။ ငါ ဟိုတရား၊
ဒီတရား၊ ဟိုခေါင်းစဉ်၊ ဒီခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ ဘာမှမဟောဘဲနဲ့ မေတ္တ
သုတ် တစ်သုတ်တည်းပဲ တစ်သက်လုံးဟောရင် ကောင်းမှာပဲလို့

အဲဒီလို စဉ်းစားမိတယ်နော်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား အကုန်လုံး ပါနေလို့ပါ။

မေတ္တသုတ်ကို အကျယ်ချဲ့ပြီး ဟောမယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး ဟောတောင် မကုန်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ မေတ္တသုတ်တစ်ခုတည်းမှာ တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံ အကုန်လုံးပါတယ်နော်။

‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးလုံးထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားလေးဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး ဟောထားတဲ့တရားတွေ အကုန်လုံး အကျုံးဝင်ပါတယ်။ သူတော်ကောင်းတရားတွေ အားလုံးဟာ ‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးထဲမှာ အကုန်လုံး အကျုံးဝင်ပါတယ်။

ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံးရဲ့ ခြေရာတွေ အားလုံးဟာ ဆင်ခြေရာထဲမှာ အကျုံးဝင်သလိုပါပဲ။ သူတော်ကောင်းတရားအားလုံးဟာလည်း ‘အပ္ပမာဒ’ ဆိုတဲ့ တရားထဲမှာ အကုန်လုံး အကျုံးဝင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားဟောသုတ္တန်ပေါင်းများစွာထဲက နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားတွေ အားလုံးဟာလည်း မေတ္တသုတ်ထဲမှာ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်လိုသူတိုင်း၊ တကယ့်နိဗ္ဗာန် မရောက်ချင်တောင်မှ စိတ်အေးချမ်းသာမူရယူလိုသူတိုင်း မေတ္တသုတ်လေး တစ်သုတ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးအာဂုံဆောင်ထားသင့်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာထားသင့်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်ရမယ့်တရားတွေ၊ ကိုယ်ပြည့်စုံရမယ့်တရားတွေ အမြဲတမ်း သတိရအောင် မေတ္တသုတ်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွတ်ဖတ်

သင့်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်စဉ်းစားပြီး သေချာရွတ်သွားရင် ကိုယ်ဘာ
လိုနေသေးလဲဆိုတာ သိပြီး ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို ကိုယ်ပြုပြင်နိုင်တာ
ပေါ့။

နေ့စဉ် ဝတ်ထားပြီး မှန်မှန်ရွတ်သွားရင် လောကီကောင်း ကျိုးတွေလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပြည့်စုံလာနိုင်ပါတယ်။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပြီး စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝလာနိုင်ပါတယ်။ လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံလာနိုင်ပါတယ်။

မခင်မြတ်တို့ကတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံ အကုန်လုံး အာဂုံ ဆောင်နိုင်လို့ တိပိဋကစရာဘွဲ့ ရပါတယ်။ တိပိဋကစရဖြစ်ရုံမက ဘူး၊ အမျိုးသမီးလူဝတ်ကြောင်တွေထဲက ပရိယတ္တိဗဟုသုတများတဲ့ နေရာမှာ အသာဆုံး အမြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကိုပါ ဆွတ်ခူး ရရှိပါတယ်။ လူဝတ်ကြောင် ဧတဒဂ်၊ အခုခေတ်လို ပြောရင်တော့ အကယ်ဒမီပေါ့နော်။ မခင်မြတ် ‘ဗဟုသုတအကယ်ဒမီ’ ဆု ရရှိ သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ အလင်းစေတမန်မလေး မခင်မြတ်ကို ဂုဏ်ပြု
တဲ့အနေနဲ့ ရွှေကဆောင်ပုဒ်မှာ အစားထိုးပြီး ဆိုလိုက်ရအောင်။
တရားပေးလှူ၊ ဟောပြောသူ၊ မှတ်ယူ အလင်းစေတမန်။

ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းတဲ့တရား

မခင်မြတ် မြတ်စွာဘုရားဆီကတစ်ဆင့် နာပြီးတော့ ပြန်
ဟောခဲ့တဲ့တရားတွေကို ပိဋကတ်သုံးပုံမှာ ဣတိဝုတ်ပါဠိတော်ဆိုပြီး
တော့ ပါဠိတော်ကျမ်းစာတစ်စောင်အဖြစ်နဲ့ သီးခြား သတ်သတ်
မှတ်မှတ် သင်္ဂြိုဟ်နာတင်ထားခဲ့ပါတယ်။

ပိဋကတ်သုံးပုံထဲမှာ ဘာပါဠိတော်တဲ့တုံး။ ဣတိဝုတ်ပါဠိ
တော်။ အဲဒီကျမ်းဟာ မခင်မြတ်ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေပါပဲ။ မခင်
မြတ် တစ်ဆင့် ပြန်ဟောခဲ့တဲ့တရားတွေပေါ့။ တရားမူရင်းကတော့
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတွေပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားဆီက နာပြီးတော့ မခင်မြတ် တစ်ဆင့်ပြန်
ဟောခဲ့တဲ့တရားတွေကို ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် လို့ခေါ်ပါတယ်။ ‘ဣတိ’
ဆိုတာ ‘ဒီလို’၊ ‘ဝုတ္တ’ ဆိုတာ ‘ဟောတော်မူပါတယ်’။ မြတ်စွာ

ဘုရားက ‘ဒီလို ဟောပါတယ်၊ ‘ဒီလိုဟောပါတယ်’နဲ့၊ အဲဒီ ‘ဒီလို ဟောပါတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးက သုတ္တန်တိုင်း သုတ္တန်တိုင်း မှာပါတယ်။

ဒီလိုဆိုတာ ဣတိ။ ဟောပါတယ်ဆိုတာ ဝုတ္တ။ ဒါကြောင့် ဣတိဝုတ္တ။ ကကြီးလေး တစ်လုံးထည့်လိုက်တော့ ဣတိဝုတ္တက။ အဲဒီ ဣတိဝုတ္တကိုပဲ ပါဠိသက် မြန်မာဝေါဟာရအနေနဲ့ ပြောတော့ ဣတိဝုတ်။ အဲဒီဣတိဝုတ်ပါဠိတော်ဟာ မခင်မြတ် တစ်ဆင့်ပြန် ဟောခဲ့တဲ့ တရားတွေချည်းပါပဲ။

ကြည့်စမ်း . . . ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဘုရားဟောတဲ့ တရား တော်တွေ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အစရှိတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတွေ ဟောတဲ့တရားတွေကို မှတ်တမ်းတင် ထားတဲ့ သင်္ဂါယနာတင် ပိဋကတ်သုံးပုံကျမ်းစာတွေထဲမှာ လူဝတ် ကြောင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၊ လောကီနယ်အားဖြင့် ပြောရင် တော့ ယုတ်ညံ့တဲ့၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အခိုင်းအစကျွန်မတစ်ယောက် ဟောတဲ့တရားတွေ မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်ဆိုတော့ ဘယ် လောက်ထူးခြားသလဲနော်။

အဲဒီ မခင်မြတ် ပြန်ဟောတဲ့ တရားလေးတွေကလည်း ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းပါတယ်။ ဆန်းဆန်းလေးနဲ့ ရိုးပါတယ်။ မရိုးဆန်း တရား လို့လည်း ဆိုနိုင်သလို မဆန်းရိုးတရားလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါ တယ်။ အဓိပ္ပာယ်လေးတွေက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးနဲ့ အင်မတန် အဓိပ္ပာယ်လှပပါတယ်။ ကဗျာလည်း ဆန်ပါတယ်။ ကဗျာဆန်တဲ့ တရားတော်တွေလို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ မခင်မြတ်ဟာ

အလင်းစေတမန် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာက ခုန သောတာပန်ဖြစ်
အောင် တစ်ဆင့်ပြန်ဟောတဲ့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပေါ်လွင်ပြီးသား
နော်။

— အဲဒီ မခင်မြတ် ပြန်ဟောခဲ့တဲ့ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်ကြီးကို
ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ‘ဪ အလင်းစေတမန် ပီသပါပေတယ်’
လို့ ကောက်ချက်ချလို့ ရပါတယ်။

အဲဒီ မခင်မြတ် ပြန်ဟောခဲ့တဲ့ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်ထဲက
သုတ္တန်တချို့ကို နမူနာ အမြည်းအနေနဲ့ ကြည့်ကြရအောင်။

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော်မှာ သုတ္တန်ပေါင်း တစ်ရာတစ်ဆယ့်
နှစ်ခု ရှိပါတယ်။ လိုရင်းတိုရှင်းမှတ်ရင်တော့ တစ်တစ်နှစ်ပေါ့။
ဂဏန်းတော့ မကောက်ကြနဲ့နော်။ အဲဒီတော့ သုတ္တန်ပေါင်း တစ်ရာ
တစ်ဆယ့်နှစ်ရှိတဲ့အထဲက သုတ္တန် လေးငါးခုလောက် ကြည့်ရ
အောင်ပေါ့လေ။

ကုသိုလ်အားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သုတ္တန်တစ်ခု၊ ဒါန၊ သီလ၊
သမထ၊ သံဝေဂ၊ ဝိပဿနာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ သုတ္တန်တစ်ခုစီဆိုတော့
. . . သုတ္တန်ခြောက်ခု၊ တရားခြောက်ပုဒ်လောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာ
ပေါ့။

ဟန်ကျတာပဲ . . . နော်။ ‘အလင်းစေတမန်’ တရားတစ်
ပုဒ် နာလိုက်ရုံနဲ့ တရားခြောက်ပုဒ်၊ ခုနစ်ပုဒ် တစ်ပြိုင်တည်း နာပြီး
သားဖြစ်သွားတယ်။ တခြားပါဠိတော်တွေက သုတ္တန်အဓိပ္ပာယ်တွေ
နဲ့ပါ ဖွင့်ဆိုရှင်းပြမှာဆိုတော့ တရားက ဆယ်ပုဒ်၊ ဆယ့်ငါးပုဒ်
ပေါင်းထားပြီးသားတောင် ဖြစ်နေပါတယ်။

ချမ်းသာဆိုတာ ကောင်းမှုရှင်တို့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်

ပထမဆုံးပြောချင်တာက မေတ္တသုတ္တန်။ အားလုံးသိကြတဲ့ ကရုဏီယမတ္တကုသလေနဆိုတဲ့ မေတ္တသုတ္တန် မဟုတ်ပါဘူး။ ပိဋကတ်သုံးပုံမှာ မေတ္တသုတ်လို့ နာမည်တူတဲ့ သုတ္တန်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီထဲက မခင်မြတ်ပြန်ဟောတဲ့ မေတ္တသုတ်လေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။

တစ်သုတ်လုံး မပြောဘဲနဲ့ အဲဒီထဲက စာသားလေးတစ်ခုကိုပဲ ပြောပါမယ်။

မာ ဘိက္ခဝေ ပုညာနံ ဘာယိတ္ထ၊ သုခဿေတံ အဓိဝစနံ
ဣဌဿ ကန္တဿ ပိယဿ မနာပဿ ယဒိဒံ ပုညာနိ။

ပါဠိအဓိပ္ပာယ် နားလည်တဲ့သူတွေဆိုရင် ဒီပါဠိလေးရွတ်ရတာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အင်မတန် အရသာ ရှိပါတယ်။

မြန်မာလိုအဓိပ္ပာယ် ပြောလိုက်ရင်တောင်မှ ပေါ့သလိုလို ထင်နေဦးမယ်။ မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်လေးကလည်း အင်မတန် ကဗျာဆန်ပါတယ်။

‘ချစ်သားတို့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ အလိုရှိအပ်တဲ့၊ နှစ်သက်အပ်တဲ့၊ ချစ်ခင်အပ်တဲ့၊ မြတ်နိုးအပ်တဲ့ ချမ်းသာသုခရဲ့ နာမည်ဖြစ်ပါတယ်’

ဒါပါဠိအရှိအတိုင်း အကုန်ပြောလိုက်တာနော်။ လိုရင်းပြောရင်တော့ ‘ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ ချမ်းသာသုခရဲ့ နာမည်ပါပဲ’။

ဘယ်လောက်ကောင်းထားလဲနော်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်လေးက သိပ်လှတယ်။ သိပ်ကဗျာဆန်တယ်။

‘ကုသိုလ်လုပ်ကြဟေ့၊ ကုသိုလ်လုပ်ကြဟေ့’ လို့ မတိုက်တွန်းဘူး၊ ကုသိုလ်တွေကို မကြောက်ကြစမ်းပါနဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ချမ်းသာရဲ့ နာမည်ပါပဲ။ ကုသိုလ်နဲ့ ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာနဲ့ ကုသိုလ်ဆိုတာ စကားလုံးလေးသာ ကွာတာ၊ အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရကတော့ အတူတူပါပဲ။

ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိမှ ချမ်းသာသုခ ရှိနိုင်တယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရှိရင် ချမ်းသာသုခ မရှိနိုင်ဘူး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု နည်းနည်းရှိရင် ချမ်းသာသုခ နည်းနည်းပဲ ရှိမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလယ်အလတ်ရှိရင် ချမ်းသာသုခ

အလယ်အလတ်ရှိမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများရှိရင်တော့ ချမ်းသာသုခ များများရှိမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အထွတ် အထိပ်ရောက်သွားရင်တော့ ချမ်းသာသုခလည်း အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားမယ်။

ကုသိုလ်တွေထဲမှာ အထွတ်အထိပ်ကုသိုလ်၊ အဆင့်မြင့် ဆုံးကုသိုလ်က မဂ်ကုသိုလ်။ မဂ်ကလည်း မဂ်လေးဆင့်ဆိုပြီး လေး ဆင့်ရှိတာဆိုတော့ အမြင့်ဆုံးကတော့ အရဟတ္တမဂ်ကုသိုလ်ပေါ့။ အဲဒီအရဟတ္တမဂ်ကုသိုလ်ထိအောင် ကုသိုလ်အဆင့်မြင့်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ချမ်းသာသုခကလည်း အဆင့်မြင့်ဆုံး ဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးနိုင်တဲ့၊ အစဉ်ထာဝရတည်မြဲတဲ့ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီးကို အပြီးအပိုင် ရရှိသွားနိုင်တာပေါ့။

ဒါကြောင့် ‘ကုသိုလ်တွေကို မကြောက်နဲ့၊ ကုသိုလ်ဆိုတာ ချမ်းသာသုခရဲ့နာမည်’ ဆိုတဲ့ စကားရပ်လေးကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့၊ အဲဒီစကားရပ်လေးကို နှလုံးသွင်းလိုက်ရတာနဲ့ ကုသိုလ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ လောကမှာ ချမ်းသာသုခမလိုချင်တဲ့ သူရယ်လို့ ရှိမှမရှိပဲ။ အားလုံးချမ်းသာသုခကို လိုချင်ကြတဲ့သူတွေ ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူအများစုက ချမ်းသာသုခကျတော့ လိုချင်ကြပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကျတော့ မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ ချမ်းသာသုခ မလိုချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ချမ်းသာသုခကို လိုချင်ရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု

ပြုရပါမယ်။ ချမ်းသာကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့။ ဒါနကြောင့် ရမယ့် ချမ်းသာ၊ သီလကြောင့်ရမယ့် ချမ်းသာ၊ သမထကြောင့် ရမယ့် ချမ်းသာ၊ ဝိပဿနာကြောင့်ရမယ့် ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာတွေ တစ်ခုခုနဲ့တစ်ခု မတူကြဘူးနော်။

ဒီတော့ ချမ်းသာတွေ အမျိုးစုံချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒါန ကုသိုလ်လည်း လုပ်ရမယ်၊ သီလကုသိုလ်လည်း လုပ်ရမယ်၊ သမ ထကုသိုလ်လည်းလုပ်ရမယ်၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်လည်း လုပ်ရမယ်။

ဒီကုသိုလ်တော့ လုပ်ပြီးတော့ ဟိုကုသိုလ်တော့ မလုပ်ဘူး ဆိုရင် ဒီချမ်းသာတော့ ရပြီး ဟိုချမ်းသာတော့ မရဘူး ဖြစ်နေမယ်။ ဟိုကုသိုလ်တော့ လုပ်ပြီး ဒီကုသိုလ်တော့ မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဟိုချမ်းသာတော့ ရပြီး ဒီချမ်းသာတော့ မရဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာတွေ အမည်(အမယ်)စုံချင်တယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်တွေလည်း အမည်(အမယ်)စုံအောင် လုပ်ကြရပါမယ်။

ဉာဏ်နဲ့ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ အများကြီး တွေးလို့ရတဲ့ စာပိုဒ်
ကလေးပါ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ခေါက်ပြန်ပြောမယ်။

‘ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုတာ လိုချင်နှစ်သက်စရာ၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ ချမ်းသာသုခရဲ့ နာမည်ဖြစ်ပါတယ်’

ဒါကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

ကောင်းမှုဆိုတာ၊ သုခပါ။ ကြောက်ကာမနေလင့်။

ဒါနဆိုတာ ပညာရှိတွေရဲ့အလုပ်

အဲဒီတော့ ကုသိုလ်က ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဆိုပြီး လေးမျိုးရှိတာဆိုတော့ အဲဒီလေးမျိုးနဲ့ဆိုင်တဲ့ သုတ္တန်လေးတွေ ရွေးထုတ်ကြည့်ကြရအောင်၊ ဒါနနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဒါန သုတ္တန်တဲ့ . . . ။

အဲဒီ ဒါနသုတ္တန်မှာလည်း တခြားတခြားပါဠိတော်တွေမှာ လာတဲ့ သုတ္တန်တွေနဲ့ အဓိပ္ပာယ် မတူဘူး။ တခြားသုတ္တန်တွေမှာတော့ ဒါနပြုခြင်းကြောင့် ဘယ်လိုအကျိုးတွေ ရနိုင်တယ်၊ ဒါနကို ပြုသင့်တယ်၊ ပြုကြပါ ဟောထားတယ်။ ဒီမှာတော့ အဲဒီလို မဟောဘူး။

‘ချစ်သားတို့ ချစ်သမီးတို့ . . . ၊ ဒါနရဲ့ အကျိုးတရားကို ငါဘုရား သိသလိုသာ သတ္တဝါတွေ သိကြမယ်ဆိုရင် သတ္တဝါတွေ

ဟာ မပေးမလှ။ မစွန့်မကြဲဘဲနဲ့ စားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ မစ္စရိယလို့ခေါ်တဲ့ ဝန်တိုမှု အညစ်အကြေးကိုလည်း လွှမ်းမိုးခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါနဲ့ အကျိုးတရားကို ငါတုရားသိသလိုသာ သတ္တဝါတွေ သိကြမယ်ဆိုရင် သတ္တဝါတွေဟာ စားနေဆဲထမင်းရဲ့ နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ကိုတောင် မပေးမလှူဘဲနဲ့ စားမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး’

ဘယ်လောက်လှထားတဲ့စကားလေးလဲ နော်။

‘လှူပါ’ လို့လည်း မတိုက်တွန်းထားဘူး။ ‘လှူရင် ဘာဖြစ်တယ်’ ‘လှူရင် ဘာရမယ်’ လို့လည်း မပြောထားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားလေး နားထောင်လိုက်ရုံနဲ့ကိုပဲ ဒါနပြုချင်တဲ့စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာပါတယ်။ သဒ္ဓါဓာတ်ခံချိုးသား ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ပေါ့လေ။

‘ဒါနရဲ့ အကျိုးကို ငါဘုရားသိသလိုသာ သိကြမယ်ဆိုရင်’ ဆိုတဲ့ စကား ကြည့်လိုက်တာနဲ့ကိုပဲ ဒါနရဲ့ အကျိုးဟာ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် ကြီးကျယ်တယ်၊ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ မထင်ရှားဘူးလား။ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါနရဲ့ အကျိုး ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ကိုက ကြီးကျယ်နေတာနော်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပြောလို့သိရတာထက် မပြောဘဲ သိရတာ ပိုပြီးတော့ လေးနက်ထိရောက်တာမျိုး ရှိပါတယ်။ ဒီသုတ္တန်မှာ ဒါနအကျိုး ဘာမှ ပြောမထားပေမယ့် 'ဒါနအကျိုး ငါဘုရား သိသလို သိကြရင်' ဆိုတဲ့ ဒီစကားလေးကြားတာနဲ့ကို ဒါနအကျိုး

အရမ်းကြီးမှန်းလည်း အလေးအနက် သိလာတယ်။ ဒါနပြုချင်တဲ့ စိတ်၊ လှူချင်၊ တန်းချင်တဲ့စိတ်တွေလည်း အလိုလိုပေါ်လာတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေထဲက စွန့်လွှတ်နိုင်သလောက် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူတစ်ပါးကို မပေးမလှူဘဲနဲ့ နေကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ စားတဲ့သောက်တဲ့အခါမှာလည်းပဲ မစားခင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိ မရှိကြည့်ပြီးတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရှိတယ်ဆိုရင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို မလှူဘဲနဲ့ကို စားမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ဘူးသီးကြော်လေးတစ်ခု စားမယ်လုပ်တုန်း ဘေးမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်မစားတော့ဘဲနဲ့ ဒီဘူးသီးကြော်လေး စားလိုက်ပါလို့ ရောက်လာသူကို ကျွေးဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

လူအများစုကတော့ ကိုယ်စားနေတဲ့အချိန် သူများရောက်လာရင် လူမြင်တာနဲ့ ပလုတ်ပလောင်း စားပစ်မှာနော်။ တွေ့ရင် ကျွေးနေရဦးမှာ ဆိုပြီးတော့လေ။ ကိုယ်ဗိုက်တင်းနေရင်တော့လည်း ကျွေးမှာပေါ့။ ကိုယ်ဗိုက်ဆာလို့ စားရမယ့်အချိန် သူများရောက်လာလို့ရှိရင်တော့ မကျွေးဖြစ်ဖို့ ပိုများတယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဒါနရဲ့အကျိုး ငါဘုရားသိသလိုသာ သိမယ်ဆိုရင် ကိုယ်စားမယ့်ထမင်း၊ ဘယ်လောက်ပဲဆာဆာ ကိုယ်မစားဘဲနဲ့ သူများကျွေးမှာပါတဲ့။ အဲဒီလောက်ထိ မစွမ်းနိုင်ဘူးထား။ နောက်ဆုံး ထမင်းလုတ်ကလေးကိုတော့ မလှူဘဲနဲ့ စားမှာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

ပိုမို လှူမှာလား၊ ပိုအောင်လုပ်ပြီး လှူမှာလား

ဒါလေးကလည်း စဉ်းစားစရာပါပဲ၊ လှူတာနဲ့ ပတ်သက်
လို့ တခြားပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ ရွှေငွေတွေ၊ အိမ်ခြံတွေ၊ သက်ရှိသက်မဲ့
တခြားအလှူတွေ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောဘဲနဲ့ မြတ်စွာဘုရား
က ထမင်းလုတ်ကလေးကို ဥပမာပေးထားတယ်။

ထမင်းလုတ်ကလည်း ပထမဆုံးအလုတ် ဟုတ်ရဲ့လား။
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးအလုတ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးအလုတ်
ကို ဥပမာပေးရတာတုံး။ ပါဠိတော်မှာလည်း မပါဘူး၊ အဋ္ဌကထာ
မှာလည်း မပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားကြည့်မိတာကတော့
နောက်ဆုံး အလုတ်ဆိုတာက အကောင်းဆုံး အလုတ်ကလေး ဖြစ်
နေလို့ပါ။

တရားနာပရိသတ်များ ထမင်းစားတော့ . . . ပထမဆုံး

အကောင်းဆုံးအသားတုံးဆိုရင်တော့ ရွှေပိုင်းမှာ ထမင်း
ပန်းကန်လေးပေါ်မှာ တင်ထားပြီး အဲဒါလေး ကြည့်ပြီးတော့ တစ်
လုတ်ပြီး တစ်လုတ်စားရတာကိုး။ ဒါလေးနဲ့ နောက်ဆုံးကျမှ ရှယ်
စားမယ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးအလုတ် ရောက်ပြီဆိုမှ ထမင်းလုတ်ကို
အကောင်းဆုံးဟင်းတုံးကြီး မြှုပ်ပြီးတော့ စားလိုက်တာ။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးအလုတ်ဆိုတာ အကောင်းဆုံး
အလုတ်ဖြစ်နေတာ၊ အကောင်းဆုံး အလုတ်ဆိုတော့ လှူဖွဲ့မလွယ်
ဘူး။ ဦးဦးဖျားဖျားလေး လှူဆိုရင်တော့ ထမင်းဖြူလေးပဲ လှူမှာ
ပေါ့။ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ အဲဒီလိုပဲ လှူကြတာပဲထင်တယ်။

အဲဒီတော့ နောက်ဆုံးအလုတ်ဆိုတော့ ကိုယ်က ရှယ်ရွေးထားတဲ့ ဟင်းတုံးတွေ ရှိနေမယ်၊ အဲဒီတော့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် အဲဒီအချိန်မှာ ရောက်လာတယ်ဆိုရင်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလို့ သိပ်မြင့်မြင့် မြတ်မြတ်ရယ်မှ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ဆာနေတဲ့ ခွေးကလေးတစ်ကောင် ရောက်လာတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ အဲဒါကိုယ်က ရှေ့ပိုင်းအလုတ်တွေမှာ မစားဘဲနဲ့ ချွေတာပြီးတော့ နောက်ဆုံးအလုတ်ကျမှ သေချာလေး မျက်လုံးလေး မွေးပြီး အားရပါးရ စားမယ်ဆိုပြီး နှလုံးသွင်းထားတာဆိုတော့၊ ဟိုက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ မလှူချင်ဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မြတ်စွာဘုရားသိသလိုသာ ဒါနရဲ့ အကျိုးကို သိရင်တော့ အဲဒီနောက်ဆုံးအလုတ်၊ ရှယ်ထမင်းလုတ်လေးကို လှူမှာပါပဲတဲ့။ စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်နော်။ ဒါလေးကို နမူနာ ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက နောက်ဆုံးထမင်းလုတ် လှူပါလို့

မပြောဘူးနော်။ မပြောပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရမယ်။

ဒီတရားလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ‘ဪ... ဒါနအကျိုး ဘုရားသီသလောက် သိရင်တော့ နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ကို မစားဘဲ လှူသတဲ့’ ဆိုတာလေး သိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်က လက်တွေ့ကျင့်ချင်စိတ် ပေါ်သွားပြီး ‘နောက်ဆုံးထမင်းလုတ် ငါ မစားဘဲ လှူတော့မယ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်ကို မွေးပြီးတော့ တကယ်လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမှာနော်။

နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ကို လှူဖို့အတွက် ကိုယ်က အရင် ကုန်အောင်စားပြီး အကျန်ကျမှ လှူတာမျိုးတော့ မလှူနဲ့ပေါ့။ နောက်ဆုံး ထမင်းလုတ်အဖြစ်နဲ့ လှူဖို့အတွက် ရှေ့မှာ သုံးလေးငါးလုတ်စာထမင်းလေးကို ဦးချချန်ထားပြီးတော့ လှူပေါ့။ ကိုယ်စားမယ့်ထဲက တစ်လုတ်စာလောက် လျော့စားပြီးတော့ လှူပေါ့။

အိမ်မှာရှိတဲ့ ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေ ကျွေးတယ်ဆိုရင် တောင်မှ ကိုယ်မစားခင် ဦးချပြီးတော့ ချန်ထားတဲ့ ထမင်းလုတ်လေးကို သင့်တော်ရာဟင်းနဲ့ နယ်ဖတ်ပြီးတော့ ကျွေးမယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးမှလှူလို့ နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်လို့ ပြောရပေမယ့် ဦးချပြီး ချန်ထားတာမို့ ‘ဦးဦးဖျားဖျားအလှူ’ လို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်နော်။ ကိုယ်စားပြီးမှ လှူ တာမို့လို့ ‘နောက်ဆုံးပိတ်အလှူ’ လို့ပြောမယ်ဆိုလည်း ရတာပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ ဒီဇင်ဘာ(၂၇)ရက်က ဟောခဲ့တဲ့ ‘ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့’ ဆိုတဲ့တရားထဲမှာ ပဉ္စဂ္ဂဒါယကာပုဏ္ဏားကြီးနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဦးဦးဖျားဖျားအလှူလေးအကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။ အ

သေးစိတ် ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဦးဇင်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတော့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီနေ့ကတော့ မြတ်စွာဘုရား ဥပမာပေးထားတာက
နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ဆိုတော့ နောက်ဆုံးပိတ်အလှူတွေနဲ့ ပတ်
သက်လို့ နည်းနည်းလေး ချဲ့ပြီးတော့ ပြောရမှာပေါ့။

ချဲ့မပြောခင် ကြားဖြတ်အနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမလေးတစ်ခု နှလုံးသွင်းထားရပါမယ်။

‘ဗာလာ ဟဝေ နပွသံသန္တိ ဒါနံ’ တဲ့။ ‘လူမိုက်တွေဟာ ဒါနကို လုံးဝ မချီးမွမ်းကြပါဘူး’ . . . တဲ့။ ‘လူမိုက်တွေဟာ ဒါနကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ တကယ့်ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြပါတယ်’ . . . တဲ့။

လူမိုက်တွေက ဒါနကို ကဲ့ရဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ ပညာရှိတွေက ဒါနကို ချီးမွမ်းကြတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် အလိုလို ထွက်လာပါတယ်။ သာမန်ပညာရှိတောင်မှ ဒါနကို ချီးမွမ်းမှတော့ တစ်လောကလုံးမှာ ပညာအရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဒါနကို ပိုပြီးတော့ ချီးမွမ်းပြီပေါ့။

‘ဒါနကို ကဲ့ရဲ့ရင် လူမိုက်၊ ဒါနကို ချီးမွမ်းရင် ပညာရှိ’လို့ အသည်းစွဲအောင် မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ဒါနဆိုတာ လူသာမန်တွေရဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ အသိဉာဏ်ကြီးမားသူတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။

စွန့်တတ်ရင် စွန့်ခရတယ်

ခုနု ပြောခဲ့သလို ကိုယ်စားတဲ့ ထမင်းထဲက ဦးချချန်ထား
ပြီး နောက်ဆုံးအလုတ်ကိုလည်း လျှူရမယ်၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား
ဟောထားတဲ့ တခြားဒေသနာတစ်ခုမှာက နောက်ဆုံးပစ္စည်းနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ဘယ်လိုရှိလဲဆိုရင်

‘ထမင်းစားပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောတဲ့အခါ ဆေးရည်ကြောရည်တွေကို မြောင်းထဲသွန်ရင်း ‘ဒီအိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်ထဲမှာပါတဲ့ ထမင်းလုံးလေးတွေ၊ ဟင်းဖတ်လေး တွေကို မြောင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပိုးကောင်ငယ်လေးတွေ စားပြီးတော့ မျှတကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ’ လို့ နှလုံးသွင်း စိတ်ထားပြီး သွန် လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီဒါနဟာ မဟပ္ပလဒါန - အင်မတန်အကျိုး ကြီးကျယ်တဲ့ဒါန ဖြစ်ပါတယ်’

ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းထားတုံးနော်။

ထမင်းစားပြီး ဆေးကြောတဲ့ အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်ထဲက ထမင်းလုံးလေးတွေ၊ ခရမ်းချဉ်းသီးဖတ်လေးတွေ ဘယ်သူများ ကောက်စားတုံး၊ ဘယ်သူမှ မစားတော့ဘူးနော်။ ဆီလေးတွေ ဝေနေတာကော ဆီရှားတယ်ဆိုပြီးတော့ ခပ်သေးလား၊ မခပ်တော့ဘူး။ ဒါ မြောင်းထဲ သွန်တော့မှာပဲ။

အဲဒီ မြောင်းထဲသွန်မယ့် လက်ဆေးရည် အိုးဆေးရည်ထဲမှာပါတဲ့ ထမင်းလုံးလေးတွေ၊ ဟင်းဖတ်လေးတွေ၊ ဆီဖတ်လေးတွေ၊ ခရမ်းချဉ်သီးဖတ်လေးတွေကို မြောင်းထဲမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါလေးတွေ စားကြပါစေ၊ သောက်ကြပါစေ လို့ မေတ္တာစိတ်လေးထားပြီးတော့ သွန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါနဖြစ်ပါတယ်။

စွန့်ရတာချင်းအတူတူ ‘အပ္ပမာဒနဲ့စွန့်တာ’ နဲ့ ‘ပမာဒနဲ့စွန့်တာ’ စွန့်ပုံချင်း သိပ်ကွာပါတယ်။ ပမာဒနဲ့ စွန့်တဲ့လူကတော့ ဒါနဖြစ်အောင် မစွန့်တတ်ဘူး။ သွန်ချလိုက်၊ ပြီးပြီးရောပဲ။ အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတိအားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကျတော့ လက်ဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်လေးတွေကို သွန်တာကအစ သတိက ပါနေတော့ ဒါနဖြစ်အောင် စွန့်တတ်ပါတယ်။

‘အပ္ပမာဒ = မမေ့တဲ့ သတိ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ အဆင့်အမြင့်ဆုံးကတော့ ဝိပဿနာသတိပေါ့။ သွန်နေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ သွန်တဲ့အမှုအရာလေးကို သိနေတာ၊ သွန်တဲ့စိတ်လေးကို သိနေတာ၊ အဲဒါလေးက တစ်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍ။ အဲဒါအပြင် ဒါနသတိလေး

ထည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒါနကုသိုလ်က ဖြစ်သွားတယ်။

ခုန ဝိပဿနာသတိလေးနဲ့လည်း တစ်ဖက်က အမူအရာ လေးတွေ၊ စိတ်ကလေးတွေ သိပြီးတော့ စွန့်၊ တစ်ဖက်ကလည်းပဲ ဒီလက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်ထဲမှာပါသွားတဲ့ ထမင်းလုံး၊ ဟင်းဖတ်၊ ဆီဖတ်၊ ခရမ်းချဉ်းသီးဖတ်ကလေးတွေ၊ ကြက်သွန်ဖတ်ကလေးတွေကို မြောင်းထဲရှိတဲ့ ပိုးကောင်ငယ်လေး တွေ စားကြသောက်ကြပါစေ၊ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေ စားကြ သောက်ကြပါစေလို့ တစ်ဖက်သား ကောင်းစားစေလိုတဲ့ မေတ္တာ စိတ်ကလေး ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထောင့်စေ့အောင် ကုသိုလ်ပြုတတ်တယ်။ အသေးအမွှားလေးက အစ ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် ယူတတ်တယ် ဆိုတာကို ကောက်ချက်ချ ခဲ့ရမယ်နော်။

နေ့စဉ် နေ့စဉ် အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်၊ လက် ဆေးရည်တွေကို သွန်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုများ နှလုံး သွင်းမိရဲ့လား။ ဖြိုးခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲပဲ သွန်ချလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အလကားစိတ်နဲ့ အလကားသွန်လိုက်တော့ အလကားဖြစ်သွား တာပေါ့။

ကုန်သွားမယ့် အရာတွေထဲက မကုန်တဲ့တရားကို ရ အောင်ယူရမယ်။ လက်ဆေးရည်က သွန်ရတော့မှာပဲ၊ အိုးဆေး ရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်က သွန်ရတော့မှာပဲ၊ သွန်လိုက်လို့ရှိရင် လည်း ရေထဲစီးပြီး ကုန်သွားမယ့်အရာတွေပဲ၊ အဲဒီ ကုန်သွားမယ့်

လက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်ထဲက မကုန်နိုင်
တဲ့ ဒါနကုသိုလ်ရအောင် ယူရမယ်။

‘မကုန်နိုင်တဲ့’ ဆိုတာက ဒီဘဝအနေနဲ့ မကုန်တာကို
ပြောတာပါနော်။ ဒါနကုသိုလ်အနေနဲ့ နောင်ဘဝတွေအထိ ပါသွား
လို့ မကုန်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ သူ့ရဲ့ ဒါနကုသိုလ် အရှိန်ကုန်သွားရင်
တော့ ကုန်မှာပဲပေါ့။ ဒီဘဝမှာတွင် ချက်ချင်းကုန်မသွားလို့သာ
မကုန်ဘူးလို့ ပြောရတာပါ။ အဲဒီ ဒါနရဲ့ အကျိုးပေးနိုင်မှု စွမ်းရည်
သတ္တိအရှိန်ကုန်ရင်တော့ ကုန်မှာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည် သွန်လို့ရှိရင်
လည်း ဒါနဖြစ်အောင် သွန်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားကတော့ အိုးဆေး
ရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည်သွန်တာတစ်ခုပဲ နမူနာ ပေးထားတယ်။
နမူနာ သိပြီဆိုရင် ကိုယ်က ဉာဏ်နဲ့ ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ သဘော
ပေါက်ရမယ်။ ကိုယ်ရထားတဲ့ သုတမယဉာဏ် အလင်းစကားကို
ကြည့်ပြီးတော့ စိန္တာမယဉာဏ် အလင်းစကားတွေ၊ ဘာဝနာမယ
ဉာဏ် အလင်းစကားတွေအထိ သွားရမှာပေါ့။

အဲဒီ လက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်သွန်တာကို နမူနာယူ
ပြီးတော့ လက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်သွန်တယ်ဆိုတာ စွန့်တဲ့ကိစ္စ
ပေါ့။ စွန့်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တခြားဒါနကုသိုလ်တွေလည်း ယူလို့
မရဘူးလား။ ဘာတွေ စွန့်မတုံး၊ အခု ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ တစ်
နေ့တစ်နေ့ သလိပ်တွေ၊ နှပ်တွေ မထွေးဘူးလား။

သလိပ်တွေ မြေကြီးပေါ် ထွေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ‘ဒီ
သလိပ်တွေကို မြေကြီးပေါ်က ပိုးကောင်လေးတွေ စားကြပါစေ’လို့

နှလုံးသွင်းပြီး မေတ္တာစိတ်ထားလေးနဲ့ ထွေးလိုက်ရင် သလိပ်ထွေးရင်း ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဝိပဿနာသတိလေးက အချိန်ပြည့် ဖြစ်နေလို့ ဒီစိတ်ကလေး မမွှေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဝိပဿနာရဲ့ နေရာမှာ ဒါနကို အစားမထိုးချင်လို့ ဝိပဿနာစိတ်ကလေးပဲ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ထွေးတဲ့အမူအရာလေးကို သိနေတာ၊ ထွေးတဲ့စိတ်ကလေးကို သိနေတာ၊ ထွေးတာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရုပ်နာမ်ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်နေတာ ဖြစ်နေရမှာပေါ့။ ဒါက တစ်ပိုင်းပေါ့။

အဲဒီလို ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို မြင်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ သတိအား တကယ်ကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ဒါနကုသိုလ်တွေလည်း ရအောင်ယူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနကုသိုလ်ယူတယ်ဆိုတာထက် သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာစိတ်ထားတာပေါ့။

တကူးတကကြီး မေတ္တာစိတ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် အထူးသီးသန့် လုပ်ယူနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလုပ်မဖြစ် လုပ်လိုက်ရတဲ့အလုပ်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလုပ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ နှလုံးသွင်း စိတ်ညွတ်လိုက်ရုံနဲ့ မေတ္တာစိတ် ဖြစ်သွားတာပါ။ အလေ့အကျင့် အားကောင်းမယ်၊ သတိခိုင်မြဲမယ်ဆိုရင် တမင်ကြီး ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့ မေတ္တာစိတ်တွေ အလိုအလျောက် ဖြစ်တည်တိုးပွားလာမှာ သေချာပါတယ်။

မေတ္တာစိတ်ကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝ

နာ ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တွေဟာ အလိုလိုဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါနဖြစ်စရာ အာရုံမှာ မေတ္တာစိတ် ထားလိုက်ရင် ဒါနကုသိုလ်၊ သီလဖြစ်စရာ အာရုံမှာ မေတ္တာစိတ် မွေးလိုက်ရင် သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာဖြစ် စရာအာရုံမှာ မေတ္တာစိတ် ပွားလိုက်ရင် ဘာဝနာကုသိုလ် ဖြစ်သွား တာပါပဲ။

အခု လက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည်၊ ပန်းကန်ဆေးရည် သွန်တွဲကိစ္စမှာ ဒါနဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ၊ မေတ္တာ စိတ်ထားလေးကြောင့် ဖြစ်တာနော်။ ဒါကြောင့် တံတွေးထွေးရင် လည်း ‘ဒီတံတွေးလေးတွေ ပိုးကောင်လေးတွေ စားကြပါစေ’၊ နှပ် ညှစ်လိုက်တော့လည်း ‘ဒီနှပ်ကို ပိုးကောင်လေးတွေ စားကြပါစေ၊ ပုရွက်ဆိတ်လေးတွေ စားကြပါစေ’၊ သလိပ်ထွေးလိုက်တော့လည်း ‘ဒီသလိပ်ကို ပိုးကောင်ငယ်လေးတွေ စားကြပါစေ၊ ပုရွက်ဆိတ် လေးတွေ စားကြပါစေ’။

ဒီလို မေတ္တာစိတ်ထားပြီး ထွေးမယ်ဆိုရင် ဒါနကုသိုလ်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမကုန်ဘဲနဲ့ အများကြီး မရနိုင်ဘူး လား။ ရနိုင်ပါတယ်။ ရအောင် ယူကြရမယ်။

ဒါ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တမင်သက်သက် အဆန်းထွင်ထား
တဲ့ ဒါနကုသိုလ် မဟုတ်ဘူးနော်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတဲ့
'လက်ဆေးရည်အိုးဆေးရည်စွန့်နည်း' နဲ့ သဘောတရားချင်း ထပ်
တူထပ်မျက်တဲ့ ဒါနကုသိုလ်ပါ။ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ ဒါနကုသိုလ်ပါ။

ရှယ်ဒါနလေး နေ့တိုင်းပြုပါ

သလိပ်တို့၊ တံတွေးတို့၊ နှပ်တို့ စွန့်တာကတော့ အသေးစား စွန့်ခြင်းပေါ့။ အကြီးစားစွန့်ခြင်းရော မရှိဘူးလား။

နေ့စဉ် ရေအိမ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီးတော့ ကိုယ်စားထားခဲ့တဲ့ အစားအစာတွေကနေ ဖြစ်လာတဲ့ မစင်တွေ မစွန့်ရဘူးလား။ ကိုယ်စားထားခဲ့တဲ့ အစာတွေကို အစာဟောင်းအဖြစ် နေ့စဉ် မစင်စွန့်ကြတယ်။ မစင်စွန့်တော့ရော ခုန မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ လက်ဆေးရည်၊ အိုးဆေးရည် နမူနာ ကြည့်ပြီးတော့ စွန့်မယ်ဆိုရင် ဒါနကုသိုလ် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို နှလုံးသွင်းမတုံး။

အိမ်သာတိုင်း အိမ်သာတိုင်းမှာ လောက်တွေ မရှိဘူးလား။ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ‘အိမ်သာတွင်းထဲမှာရှိတဲ့ လောက်က

လေးတွေ ငါစွန့်လိုက်တဲ့မစင်ကို စားပြီးတော့ မျှတကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ အဲဒီလိုလေး နှလုံးသွင်းပြီးတော့ စွန့်မယ်ဆိုရင် မစင်စွန့်နေရင်းနဲ့ ဒါနကုသိုလ် မဖြစ်ဘူးလား။ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ဒါန၊ 'ငါ့စွန့်လိုက်တဲ့ မစင်ကို စားပြီးတော့ လောက်ကလေးတွေ မျှတကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ' လို့ နှလုံးသွင်းပြီး လှူတဲ့ 'မစင်ဒါန' ကို ဦးဇင်းတို့က 'ရှယ်ဒါန' လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ဘာဒါနတဲ့တုံး၊ 'ရှယ်ဒါန'။

‘ရှယ်ဒါန’ ဆိုတာက ဘုရားအများရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေ ကို လှူတဲ့ဒါနထက် အကျိုးပေးကြီးကျယ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ် ဘူးနော်။ လူအများ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ ဒါနဟာ သူများထက် ထူးပြီးလုပ်တဲ့ ဒါနမို့လို့ ရှယ်ဒါနလို့ ခေါ်တာပါ။ တစ်နည်းပြောရင် တော့ အပ္ပမာဒ သတိအားကောင်းတဲ့ ဒါနမို့လို့ ရှယ်ဒါနလို့ အမည် ပေးရတာပါ။

မှတ်ရသားရ လွယ်ကူအောင် ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး နာမည်ပေး
လိုက်တာဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ နာမည်လေးက ပြုံးစရာလေး
ဖြစ်နေတော့ မမေ့တော့ဘူးပေါ့။

‘ရှယ်’ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းအပေါ် အလေးအနက်ကြိုးထားပြီး ဝေဖန်နေရင်တော့ အနှစ်သာရနဲ့ လွဲသွားမှာပေါ့။ မစင်ဒါနလို့ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ကြီး ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ပြောမယ့်အစား ရှယ်ဒါနလို့ ခပ်မြူးမြူးခပ်သွက်သွက်လေး ပြောလိုက်တာ တကယ်တော့ ယဉ်ကျေးရာတောင် ရောက်ပါသေးတယ်။ မစင်အလှူကို တခြားစကားလုံး ခုံခုံညားညားကြီးနဲ့ ပြောလို့လည်း ဘယ်ကောင်း

ပါမလဲ။ သူ့နေရာနဲ့သူပေါ့။

ရွံ့စရာပစ္စည်းဝတ္ထု၊ စွန့်လွှဲတဲ့အပေါ် ရွံ့တဲ့စိတ်မဖြစ်ဘဲ အလေးအနက်ထားတတ်အောင် ‘ရှယ်ဒါန’ လို့ သုံးနှုန်းလိုက်ခြင်း အပေါ် သဘောထားမှန်သူတိုင်း နားလည်လက်ခံကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

အခုလို မစင်စွန့်နေတဲ့ အချိန်က အများအားဖြင့် သတိ လွတ်နေတတ်တယ်နော်။ ဟိုအကြောင်းလေး တွေးလိုက်၊ ဒီ အကြောင်းလေး တွေးလိုက်နဲ့ မစင်စွန့်နေတတ်တယ်။ တချို့များ အတွေးလွန်ပြီးတော့ နာရီဝက်လောက် ကြာတာတောင် ရေအိမ် ခန်းထဲက မထွက်လာသေးဘူး။ ထွက်လာတော့လည်း ခြေထောက် ထောင့်နဲ့ထောင့်နဲ့၊ ခြေထောက်ကျဉ်လို့တဲ့။

အဲဒီတော့ သတိလွတ်နေတဲ့ ပမာဒသမားတွေက ကိုယ် စွန့်ပြီးလို့ ပြီးမှန်းမသိဘူးနော်။ အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထား တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတိမြဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်စွန့် ပြီးရင်လည်း ပြီးမှန်းသိတယ်။ စွန့်နေဆဲမှာလည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာ ဝနာ ကုသိုလ်သုံးမျိုးလုံး ရအောင် ယူတတ်တယ်။

အပ္ပမာဒဆိုတာက အထွတ်အထိပ်အားဖြင့်တော့ ဝိပ- သာနာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝိပဿနာ တစ်ခုတည်းကိုသာ အပ္ပမာဒလို့ ခေါ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြဲတမ်း သတိရှိ နေရင်လည်း အပ္ပမာဒပဲ။ သီလနဲ့ပတ်သက်လို့ အမြဲတမ်း သတိရှိ နေရင်လည်း အပ္ပမာဒပဲ။ သမထတို့၊ ဝေယျာဝစ္စတို့၊ တရားနာ တာတို့၊ တရားဟောတာတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အမြဲတမ်း သတိ

ရှိနေရင်လည်း အပ္ပမာဒပါပဲ။

အပ္ပမာဒတရား အမြဲတမ်း လက်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ် ကုသိုလ်အနှစ်ပါအောင် လုပ်ပါတယ်။ ဘယ်အပြောကိုပဲ ပြောပြော ကုသိုလ်အနှစ်ပါအောင် ပြောပါတယ်။ ဘယ်အကြံကိုပဲ ကြံကြံ ကုသိုလ်အနှစ်ပါအောင် ကြံပါတယ်။

ဒါကြောင့် အပ္ပမာဒသမားတွေမှ လုပ်ဖြစ်တဲ့ မစင်အလှူ၊ မစင်ဒါနကို ရှယ်ဒါနလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခေါ်လည်း ခေါ်ထိုက်ပါပေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီမစင်တွေက အနှစ်တွေချည်းပဲ နော်၊ ကိုယ်စားထားခဲ့သမျှ အစားအစာတွေအားလုံးရဲ့ အနှစ်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အာဟာရရှုထောင့်က ကြည့်ရင်တော့ အနှစ်မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ အစားအစာရဲ့အနှစ်ဖြစ်တဲ့ အာဟာရဓာတ်တွေကို ခန္ဓာကိုယ်က စုပ်ယူပြီးသွားပြီလေ။

ဒါပေမဲ့ ထမင်းက တစ်နေရာ၊ ဟင်းက တစ်နေရာ၊ ထမင်းတွေက တစ်လုံးစီ၊ ဟင်းတွေက တစ်မျိုးစီ ပြန့်ကြဲကွဲပြားမနေတော့ဘဲ ပုံစံတစ်မျိုးတည်း စုစည်းကျစ်လျစ်သွားတဲ့အတွက် အနှစ်လို့ ခေါ်မယ်ဆို ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ကြက်သွန်ဖတ်တွေ စုစည်းကျစ်လျစ်သွားတော့ ကြက်သွန်အနှစ်လို့ ခေါ်သလိုပေါ့။

လူတွေအတွက် အနှစ်မဟုတ်တော့ပေမယ့် လောက်တွေ အတွက်ကတော့ အနှစ်ပါပဲ။ မလိုသူတွေ၊ မကြိုက်သူတွေက ‘မစင်ဟာ အစားအစာရဲ့ အနှစ်မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ကြံဖန်ပြီး စကားကတ်၊

အကုသိုလ်ယူနေမှာစိုးလို့ ထည့်ပြောရတာပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောက်တွေအတွက်ကတော့ မစင်ဟာ တကယ့်အနှစ်ပါပဲ။ အဲဒီလိုအားဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကလည်း အနှစ် တွေချည်းပဲ။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘယ်နှယောက်၊ ဘယ်နှ ကောင်လို့ ရေတွက်လို့ မရလောက်အောင် အရေအတွက် မြောက် မြားစွာ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကလည်း အနှစ်တွေချည်းပဲ ဖြစ် နေတဲ့အတွက်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အရေအတွက် များပြားလှ တဲ့အတွက်၊ လှူကြောင်းစေတနာကလည်း သာမန်သတိလောက်ရှိ သူတွေ သန္တာန်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘဲ သတိအားကောင်းလွန်းသူတွေရဲ့ သန္တာန်မှာသာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီဒါနကို ရှယ်ဒါနလို့ ခေါ်ပါ တယ်။

အခု ကံမြင့်တရားနာပရိသတ်များ ဒီနေ့ကစပြီးတော့ ရှယ်ဒါန လုပ်ကြမယ် မဟုတ်လား၊ လုပ်ကြပါနော်။ တရားနာတယ် ဆိုတာက ကျင့်ဖို့အတွက်ပါ။ ‘နာပစ်’ မဖြစ်စေရဘူး၊ ‘နာကျင့်’ ဖြစ်စေရမယ်။ နာပြီး ပစ်ထားတဲ့သူကို ‘နာပစ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နာပြီး ကျင့်တဲ့သူကို ‘နာကျင့်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဘာမှ အချိန်မကုန်ပါဘူး။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားကုန်လား၊ ဒီရှယ်ဒါန လုပ်ရတာ။ မကုန်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်အတွင်းပစ္စည်း လှူရ တာ၊ သူကမှ တကယ့်အတွင်းပစ္စည်းအစစ်နော်။ အဲဒီတော့ ရွှေငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြား အတွင်းပစ္စည်းမလှူချင်ရင်နေပေါ့။ ဒီအတွင်း ပစ္စည်းလေးကိုတော့ မလှူသင့်ဘူးလား။ လှူသင့်ပါတယ်။

ရှိသေးရင် နည်းနည်းစွန့်ပါ

တချို့ကလည်း အဲဒီလို ပြောလိုက်လို့ရှိရင် နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ဒီရှယ်ဒါနတွေလျှူနေလို့ အဲဒီရှယ်ပစ္စည်းတွေ အကျိုးပေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတဲ့တဲ့။

အဲဒီတော့ မစင်လျှူရုံနဲ့ မစင်အကျိုးမပေးပါဘူး။ တူသော အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာက မစင်လျှူရင် မစင်ပေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘အာဟာရလျှူရင် အာဟာရအကျိုးပေးတယ်’ လို့ ဆိုလိုတာပါ။ တူသောအကျိုးဆိုတာ အဲဒါပြောတာနော်။

မစင်က . . . ကိုယ့်အတွက်သာ ရွံစရာဖြစ်နေပေမယ့် လောက်တွေအတွက်ကျတော့ တကယ့်အကောင်းစား အာဟာရပဲ။ နတ်သူဇာထက်တောင် သာသေးတယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတစ်ပါးလိုအပ်တဲ့ အာဟာရကို လျှူရတဲ့ကောင်းမှုကြောင့် ကိုယ်

ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာရောပေါ့လေ၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ဖြစ်
လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ အာဟာရတွေ အကျိုးပေးမှာ
ပေါ့။ ဒါက တူသောအကျိုး ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှုထောင့်တစ်မျိုး
ပေါ့။

နောက်ရှုထောင့်တစ်မျိုးက ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း သော
တာပန်မှ မဖြစ်သေးဘူးဆိုရင်တော့ သံသရာမှာ အပါယ်လေးဘုံ
မရောက်နိုင်ဘူးလား။ ရောက်နိုင်တယ်၊ အပါယ်လေးဘုံ ရောက်လို့
ရှိရင် လောက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရှယ်ဒါန
မလုပ်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လောက်ဖြစ်ပြီဆိုရင် တွင်းခြောက်ကြီးထဲ
မှာ သွားပြီးတော့ ဖြစ်တတ်တယ်။

‘တွင်းခြောက်ကြီးထဲမှာ သွားပြီးတော့ ဖြစ်ချင်လား’

‘မဖြစ်ချင်ပါဘုရား’

‘တွင်းခြောက်ကြီးထဲသွားပြီး မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတော့ တွင်းစို
ကြီးထဲတော့ သွားဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့လေ’

ကိုယ်ကတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။ မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်မယ့်
အကြောင်းကံတွေက ပါလာလို့ရှိရင်တော့ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ် လောက်ဖြစ်လို့ရှိရင် ရှယ်အကျိုးပေးအောင် ဆိုပြီးတော့
လှူတဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။ ဒါ ကံနဲ့ ကံရဲ့ အကျိုး
သဘောကို ပြောပြတာပါ။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့တွေနဲ့
ဆက်စပ်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြစ်ဖို့၊ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ
အပ္ပမာဒတရားနဲ့တကွ ကုသိုလ်တရားတွေ၊ ကုသိုလ်အနှစ်တွေ

အဲဒါနဲ့ လက်သည်းညှပ်ပြီဆိုရင် ပုရွက်ဆိတ် အရင်ရှာ
တယ်။ အရင်ရှာပြီးတော့ ပုရွက်ဆိတ်ရှိတဲ့နေရာ လက်သည်းလေး
တွေ သွားသွားညှပ်ချတယ်။ ကိုယ်ညှပ်လိုက်တဲ့ လက်သည်းလေး
တွေ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေ ချီသွားတာ ကြည့်ကြည့်ပြီးတော့
သဘောကျတယ်။ ကြည်နူးတယ်။

‘ငါ့ရဲ့ လက်သည်းခွံလေးတွေကို ပုရွက်ဆိတ်လေးတွေ
စားကြပါစေ၊ သောက်ကြပါစေ’ အဲဒီလို စိတ်ထဲကလည်း နှလုံး
သွင်းတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံထွက်ပြီး ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီတုန်းကတော့ ဒါကို ဒါနစိတ်ထားမှန်း မသိသေးပါဘူး။ အဲဒီလို
စိတ်ထားလိုက်လို့ ဒါနဖြစ်သွားမှန်းလည်း မသိသေးပါဘူး။

လက်သည်းခွံလေးတွေကို ပုရွက်ဆိတ်လေးတွေ ချီသွား
တာ ကြည့်ကြည့်ပြီးတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ‘ချီကြပါစေ၊ သူတို့
တွင်းမှာ ရိက္ခာတွေ တိုးပါစေ’ လို့ ဒီလို စိတ်လေးတော့ ရှိတယ်။
ဒါနကုသိုလ် ဖြစ်မှန်း မသိသေးဘူး။ ကိုရင်ဝတ်ပြီးလို့ သာမဏေ
ကျော် စာဝါတွေ တက်ရတော့မှ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ တိကနိပါတ်
ထဲက ‘ဝစ္ဆဂေါတ္တသုတ္တန်’ ဆိုတဲ့ ဒီ‘လက်ဆေးရည်သုတ္တန်’ ‘အိုး
ဆေးရည်သုတ္တန်’ မှာ ဒီလို မေတ္တာစိတ်ထားနဲ့ စွန့်ရင် ဒါနကုသိုလ်
ဖြစ်မှန်း ဖတ်ရှုရတော့တယ်။ ဖတ်ရှုရတဲ့အချိန်က စပြီးတော့ ပိုပြီး
အလေးအနက်ထားဖြစ်သွားတာပေါ့။

လက်သည်းညှပ်ပြီဆိုရင်လည်း ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေရှိ
လောက်မယ့်နေရာကို သွားပြီးတော့ ညှပ်တယ်။ ကိုယ့်နေရာ နေရာ
ထိုင်ပေါ် ညှပ်ချလိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း လက်သည်းခွံလေးတွေ

စုပြီးတော့ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေ ရှိလောက်မယ့်နေရာ သွားပြီး တော့ ချလိုက်ပါတယ်။ ချပြီးတော့ ‘စားကြပါစေ၊ သောက်ကြပါစေ’ ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေး၊ မေတ္တာစိတ်ကလေး ထားလိုက်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အသံထွက်ပြီးတော့ကို ပြောလိုက် သေးတာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ လက်သည်းအမာလေးတွေ တွင်မကတော့ဘူး၊ လက်သည်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ အသားပိုလေးတွေပါ ညှပ်ချပေးလိုက်တယ်။ လက်သည်းခွံအမာလေးတွေ စားရတာ ထက် အသားအိအိလေးတွေ စားရတာ ပိုပြီးတော့ အရသာရှိ မှာပေါ့။ အဲဒါလေးကြည့်ပြီးတော့ ပီတိဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မခင်မြတ်ဟောခဲ့တဲ့ ဒါနသုတ္တန်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး တော့ အဲဒီလို ခြေခြေမြစ်မြစ် ဒါနလေးတွေ၊ ရှယ်ဒါနလေးတွေ ပြုတတ်ကြရပါမယ်။ အဲဒီတော့ ဒါနသုတ္တန်ရဲ့ လိုရင်းအချက်က ဘာတဲ့တုံး။

‘ဒါနရဲ့ အကျိုးတရားကို ငါဘုရားသိသလိုသာ သတ္တဝါ တွေ သိကြမယ်ဆိုရင် မပေးမလှူ မစွန့်မကြဲဘဲနဲ့ စားသောက်သုံး ဆောင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝန်တိုမှု အညစ်အကြေးကိုလည်း စိတ်အစဉ်မှာ လွှမ်းမိုးခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနရဲ့ အကျိုးကို ငါဘုရား သိသလိုသာ သိကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်စားနေဆဲ ထမင်းရဲ့ နောက်ဆုံးထမင်းလုတ်ကိုတောင် မပေးမလှူဘဲနဲ့ စားမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ပေးလှူပါလိမ့်မယ်’

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ တရားလေးပါနော်။

ကိုယ်ကျင့်ဆိုတာ ကိုယ်မြင့်ဖို့အတွက်ပါ

ဒါနအကြောင်း ပြောပြီးတော့ သီလအကြောင်း ပြောကြရအောင်။ သုခပတ္ထနာသုတ္တန် ။

‘ချမ်းသာသုခသုံးမျိုးကို တောင့်တတယ်ဆိုရင် သီလကိုသာ လုံအောင် စောင့်ထိန်းပါ’ တဲ့။

သုခသုံးမျိုးက ပသံသာသုခ - ချီးမွမ်းခံရခြင်းချမ်းသာ၊ ဘောဂသုခ - စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းချမ်းသာ၊ သုဂတိသုခ - ကောင်းရာသုဂတိရောက်ရခြင်းချမ်းသာ။

ချီးမွမ်းခံရခြင်းချမ်းသာ၊ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းချမ်းသာ၊ ကောင်းရာသုဂတိချမ်းသာ၊ အဲဒီချမ်းသာတွေကို အလိုရှိတယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရမှာတဲ့တုံး၊ သီလကိုသာ ဖြည့်ကျင့်ပါ။ သီလလုံရင် ကောင်းသတင်းကျော်စောပြီးတော့ ချီးမွမ်းခံရပါမယ်။ သီလသာ

လုံရင် စီးပွားဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံပါမယ်၊ ချဲထိုးစရာ မလိုပါဘူးတဲ့။ သီလ
ကိုသာ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းမယ်ဆိုရင် သေသွားတဲ့အခါ
ကောင်းရာသုဂတိကိုလည်း ရောက်ရပါလိမ့်မယ်။

သီလပြည့်စုံရင် ကောင်းသတင်းကျော်စောတယ်ဆိုတာ
က သီလမပြည့်စုံတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် ပိုပြီးတော့ ထင်ရှားတယ်။
နဂိုက ဂုဏ်သတင်းကျော်စောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူများချီးမွမ်းနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူတစ်ပါး အထင်ကြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်ကျင့်တရား
တစ်ခုခု ဖောက်ဖျက်ပျက်စီးသွားပြီဆိုရင် ကဲ့ရဲ့ကြတယ်၊ ရှုတ်ချကြ
တယ်၊ လူသာမန်တွေထက် ပိုပြီးတော့ အပြစ်ပြောကြ၊ အပြစ်တင်
ကြ၊ အထင်သေးကြတယ်။

ဒါကတော့ ‘လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ’ တရား
ထဲမှာ အကျယ်ဟောထားပြီးသားပါ။ သီလလုံခြုံတယ်ဆိုရင်တော့
ကောင်းသတင်းတွေ ကျော်စောတော့တာပါပဲ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ချီး
မွမ်းမှု၊ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူရတော့တာပါပဲ။

ကျန်းမာခြင်းရဲ့ အကျိုးကို ကျန်းမာနေချိန်မှာ သိပ်မသိကြ
သလို သီလရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးကိုလည်း သီလရှိနေချိန်မှာ သိပ်မသိ
ကြပါဘူး။ မကျန်းမာပြီဆိုတော့မှ ကျန်းမာခြင်းရဲ့ အကျိုးကို သိကြ
သလို သီလပျက်ပြီဆိုတော့မှ သီလရှိခြင်းရဲ့ အကျိုးကို သိကြပါ
တယ်။

အမှန်ကတော့ ကျန်းမာနေချိန်မှာလည်း ကျန်းမာခြင်းရဲ့
အကျိုးကို သိပြီး ကျန်းမာသထက် ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်သင့်
သလို သီလရှိနေချိန်မှာလည်း သီလရှိခြင်းရဲ့အကျိုးကို သိပြီး သီလ

ဖြူစင်သထက် ဖြူစင်အောင် ဂရုစိုက်သင့်ပါတယ်။

သီလရှိတယ်၊ သီလဖြူစင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာမှာ အပြစ်ကင်းစင်အောင် နေတာပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ လုပ်သမျှ အပြစ်ကင်းတယ်၊ နှုတ်နဲ့ ပြောသမျှ အပြစ်ကင်းတယ် ဆိုရင် သီလရှိတာပေါ့၊ သီလဖြူစင်တာပေါ့။

ကိုယ်အမူအရာကောင်းတဲ့သူ၊ နှုတ်အမူအရာကောင်းတဲ့ သူ၊ ကာယကံ အပြစ်ကင်းတဲ့သူ၊ ဝစီကံ အပြစ်ကင်းတဲ့သူကို လူ တိုင်းက ချီးမွမ်းကြ၊ ကြည်ညိုလေးစားကြပါတယ်။ ကိုယ်အလုပ်၊ နှုတ်အပြောဆိုတာက လူမြင်တဲ့ အမူအရာတွေ ဖြစ်နေတာကိုး။

သီလလုံခြုံတယ်ဆိုရင်တော့ စီးပွားဥစ္စာက ပြည့်စုံပါ တယ်၊ အလေးမခိုးတဲ့ဆိုင်နဲ့ အလေးမခိုးတဲ့ဆိုင် ဘယ်ဆိုင်ဝယ်မလဲ၊ အလေးမခိုးတဲ့ဆိုင် ဝယ်မယ်၊ အပေါက်ဆိုးတဲ့ဆိုင်နဲ့ အပေါက်မဆိုး တဲ့ဆိုင်ဆိုရင်လည်း အပေါက်မဆိုးတဲ့ဆိုင် ဝယ်မယ်။

အဲဒီတော့ အလေးမခိုးဘူးတို့၊ အပေါက်မဆိုးဘူးတို့ ဆို တာက သီလလုံခြုံတာပါပဲ။ အလေးမခိုးတယ်၊ အပေါက်မဆိုးတယ် ဆိုတာက သီလမလုံခြုံတာပါပဲ။ သီလမလုံခြုံတော့ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ဖောက်သည်တွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့သွားပြီး စီးပွားဥစ္စာ ဆုံးရှုံး သွားတတ်ပါတယ်၊ ဆုတ်ယုတ်သွားတတ်ပါတယ်။

သီလလုံရင် ကိုယ့်အပေါ် သူတစ်ပါးက ယုံကြည်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ငွေကြေးတွေလည်း ထုတ်ချေးကြတယ်။ သီလ မလုံဘူးဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ မချေးတော့ဘူး။ ချေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်မပေးတဲ့သူကို ဘယ်သူကမှ မချေးချင်တော့ဘူးပေါ့။ သီလ

လုံတယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုလူကလည်း ကူညီချင်၊ ဒီလူကလည်း စောင့်ရှောက်ချင်နဲ့ ကိုယ့်အရင်းအနှီး မရှိဘဲနဲ့ကို ချမ်းသာသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါ။

ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ရဟန်းဒကာ၊ ရဟန်းအစ်မတွေထဲမှာကိုပဲ နဂိုက ဘာအရင်းအနှီးမှ မရှိဘဲနဲ့ သီလဖြူစင်တဲ့အတွက်ကြောင့်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ငွေရှင်၊ ကြေးရှင်တွေ က ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနဲ့ ပိုက်ဆံထုတ်ချေးလို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံချင်ရင် သီလကို လုံအောင် စောင့်ထိန်းပါ။ သီလလုံရင် ယုံကြည်သူတွေများ၊ အားပေးကူညီ သူတွေများပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တစ်နေ့ တခြား တိုးတက်အောင်မြင်လာနိုင်ပါတယ်။ အတိတ်က ဒါနကံ အားကောင်းရင် အားကောင်းသလောက် စီးပွားလမ်းပွင့်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာနိုင်ပါတယ်။

သီလလုံခြုံနေရင် ‘ငါပြောမိလေခြင်း၊ ငါပြုမိလေခြင်း’ လို့ နောင်တပူပန်မှု မဖြစ်ရတော့ဘူး။ နောင်တပူပန်မှုမဖြစ်ရတော့ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်တယ်၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တဲ့ စိတ်တွေဖြစ်တော့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ငြိမ်းအေးချမ်းသာတယ်။ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ငြိမ်းအေးချမ်းသာတော့ စိတ်တည်ကြည်ငြိမ်သက်မှု သမာဓိလည်း ရပါတယ်။

သမာဓိရတော့ အဆင့်မြင့်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါက ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ သုဂတိပေါ့။

သေသွားမှရောက်တဲ့ သုဂတိ မဟုတ်ဘူးနော်။ ‘သု’ ဆိုတာကောင်းသော၊ ‘ဂတိ’ ဆိုတာ အခြေအနေပါပဲ။ အဆင့်အတန်းပါပဲ။

အဲဒီတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ရောက်တဲ့ သုဂတိအခြေအနေမျိုးကို ရောက်ချင်တယ်ဆိုရင် သီလကို စောင့်ထိန်းရမယ်။ သီလဖြူစင်မှ ပစ္စုပ္ပန်မှာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နိုင်တယ်။

သီလလုံခြုံနေတော့ နောင်တပူပန်မှု မဖြစ်တော့တဲ့အတွက် စိတ်ကလေးက အမြဲတမ်း ကြည်လင်ပြီးတော့ ရှင်းနေတယ်။ နေ့စဉ်ဘဝ နေနေတုန်းမှာ စိတ်ကြည်စိတ်ရှင်းနေတော့ သေခါနီးမှာလည်း စိတ်က ကြည်ရှင်းနေတော့တာပေါ့။ စိတ်ကလေး ကြည်ကြည်လင်လင်၊ ရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေးနဲ့ သေရတော့ ကောင်းရာ သုဂတိရောက်ရပါတယ်။

ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်း ကောင်းတဲ့အဆင့် ရောက်ချင်တယ်၊ သံသရာမှာလည်း ကောင်းတဲ့အဆင့် ရောက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သီလကိုသာ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရပါမယ်။ ဒါနတွေ အကြီးအကျယ် ပြုနေပေမယ့် သီလမလုံရင် ကောင်းရာသုဂတိရောက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဒါက သုခပတ္ထနာသုတ္တန်ပါ။ အကျယ်ချဲ့ပြောရင်တော့ အများကြီး ဖြစ်ပါမယ်။ ဘာဝနာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သုတ္တန်ကို ဆက်ပြောကြရအောင်။

ကံကိုရေချိုး၊ ကိလေသာမီးလုံး၊ အရိုးတောင်လိုပုံ

ဘာဝနာတရား အားထုတ်ကြပြီဆိုရင်တော့ သံဝေဂဉာဏ် အားကောင်းဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သံဝေဂဉာဏ် အားနည်းနေရင် အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့နဲ့ အားထုတ်နေတတ်တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် အတက်နေ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်အားကောင်းချင်ရင် သံဝေဂဉာဏ် အားကောင်းဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ သံဝေဂဉာဏ် အားကောင်းဖို့အတွက် မခင်မြတ်ဟောခဲ့တဲ့တရားတွေထဲမှာ အဋ္ဌိပုဉ္ဇသုတ္တန်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ‘အဋ္ဌိ’ ဆိုတာ အရိုး၊ ‘ပုဉ္ဇ’ ဆိုတာ အပုံ၊ ‘အဋ္ဌိပုဉ္ဇ’ ဆိုတော့ အရိုးအပုံ၊ အရိုးပုံ။

‘ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ တခြားတခြား ကမ္ဘာတွေ မပါပါဘူးတဲ့၊ ဒီကမ္ဘာ၊ အခု ဦးဇင်းတို့တစ်တွေ ခြေစုံရပ်ပြီးတော့ တည်နေတဲ့

ကမ္ဘာ၊ ဒီကမ္ဘာအတွင်းမှာကိုပဲ အတိတ်က ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ဘဝတွေမှာ သေဆုံးခဲ့တဲ့ အလောင်းကောင်တွေကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အရိုးတွေကို စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီအရိုးတွေကလည်း ပျက်စီးမသွားဘူးဆိုရင် အဲဒီအရိုးပုံကြီးဟာ ဝေပုလ္လတောင်ကြီးလောက်ရှိပါပြီ' တဲ့။

ဒါက ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဟောတာမို့လို့၊ ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ အနီးမှာ ဟောတာမို့လို့ ဝေပုလ္လတောင်ကို ဥပမာပေးတာပါ။ ဦးဇင်းတို့ မြန်မာပြည်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ခါကာဘိုရာဇိတောင်ပေါ့။ မြန်မာပြည်မှာတော့ အမြင့်ဆုံးတောင်က ခါကာဘိုရာဇိတောင် မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ဦးဇင်းတို့ ဒီကမ္ဘာနော်၊ တခြားကမ္ဘာတွေ မပါသေးဘူး။ အခုမပျက်သေးတဲ့ကမ္ဘာ၊ ဒီကမ္ဘာမှာ အတိတ်က ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေက အလောင်းကောင်တွေကနေ ကြွင်းကျန်နေတဲ့ အရိုးတွေကို စုပုံထားမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီအရိုးပုံကြီးကလည်း ပျက်စီးမသွားဘူးဆိုရင် အဲဒီ အရိုးပုံကြီးဟာ ခါကာဘိုရာဇိတောင်ကြီးလောက်ကို မြင့်ပါတယ်တဲ့။

ဘဝတွေ ဘယ်လောက်များလိုက်မလဲနော်။ အရိုးချည်း သက်သက်ကိုက တောင်လောက်ကြီး ရှိနေတယ်။ အရိုးဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း လူရိုးချည်းဆိုရင်ထားလိုက်ဦး၊ ငါးဖြစ်တဲ့ဘဝဆိုရင် ငါးအရိုးက သေးသေးပဲရှိမှာနော်။ ငါးဖြစ်တဲ့ ဘဝတွေကိုပါ ပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘဝတွေက တော်တော်ကို များမှာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီတရားလေး နှလုံးသွင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ကို

သံဝေဂဉာဏ်တွေက ဖြစ်ပေါ်လာတာပါပဲနော်။ ဪ ဒီကမ္ဘာ
တစ်ခုတည်းမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ဒီလောက်တောင်
များလှပါလား။ ဒါက ဒီကမ္ဘာရဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကို ပြောတာ။

အနာဂတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တခြားကမ္ဘာတွေ
အသာထား၊ အခု ဒီမပျက်သေးတဲ့ ကမ္ဘာမှာကိုပဲ သောတာပန်
မဖြစ်သေးလို့ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ ရှေ့ဆက်ရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ နောင်
ဖြစ်မယ့် ဘဝတွေကနေ သေသွားမယ့် အလောင်းကောင်တွေက
နေ ဖြစ်လာမယ့် အရိုးတွေကလည်း နောက်ထပ် ခါကာဘိုရာဇီ
တောင်တစ်လုံးတောင် မကပါဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် ကြောက်
စရာကောင်းသလဲနော်။

‘ဆီကိုရေချိုး၊ ဆေးရိုးမီးလှုံ၊ စပါးတောင်လိုပုံ’

ဒါက လောကနယ်က ပြောတာ။ ဓမ္မနယ်ကနေ နမူနာယူ
ပြီး ပြောတော့

‘ကံကိုရေချိုး၊ ကိလေသာမီးလှုံ၊ အရိုးတောင်လိုပုံ’

ဦးဇင်းတို့တစ်တွေရဲ့ ဘဝက ဘယ်လိုဘဝလဲ၊ ကံကို ရေ
ချိုးပြီးတော့ ကိလေသာမီးလှုံ၊ အရိုးတောင်လိုပုံနေတဲ့ဘဝနော်။
အဋ္ဌိပုဉ္ဏသုတ္တန်ကို ‘ကံကို ရေချိုး၊ ကိလေသာမီးလှုံ၊ အရိုးတောင်
လိုပုံနေတဲ့ ဘဝပါလား’ လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သံဝေဂ
ဉာဏ်တွေ အားကောင်းလာမှာပါပဲ။

အားကောင်းလာတဲ့ သံဝေဂဉာဏ်ကို အခြေတည်ပြီး
တော့ ဝိပဿနာဉာဏ် အားကောင်းအောင် ဆက်ပြီး ကြိုးစားရမှာ
ပါ။ သံဝေဂဉာဏ်ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်အတွက်ပါပဲ။

ကိုယ်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်နေရင်

ထိုင်ထိုင်၊ မထိုင်ထိုင်၊ တရားအားထုတ်တာပါပဲ

ဝိပဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံးပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ‘စရသုတ္တန်’ တဲ့။ ဦးဇင်းတို့ အကြိုက်ဆုံးသုတ္တန်လေးပါပဲ။ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်မှာ တခြားတရားတွေလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ ဒီစရသုတ္တန် လေးကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရား တိုက်ရိုက်ပြောထားတာကတော့

‘သွားနေဆဲမှာ ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက် ဖြစ်ပေါ်လာလို့ အဲဒီ ဝိတက်ဆိုးသုံးမျိုးကို သွားနေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာပဲ ပယ်သတ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ဝီရိယရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ဝီရိယရှိတဲ့သူလို့ ခေါ်ပါတယ်’

ဒါကိုပဲ အဖြောင့်ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့

‘သွားရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိလေသာကို သွားနေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာပဲ တစ်ခါတည်း ပယ်သတ်နိုင်မှ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ သွားရင်းဖြစ်နေတဲ့ ကိလေသာကို သွားဆဲအခိုက်အတန့်မှာ ချက်ချင်း ပယ်သတ်လိုက်နိုင်တာကို ခေါ်ပါတယ်။ သွားရင်း ကိလေသာပယ်တော့ သွားရင်းတရားအားထုတ်တာပေါ့။

တရားအားထုတ်တာကို အများက ထိုင်မှ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ထင်နေကြတာနော်။ တင်ပျဉ်ခွေ၊ ခါးဆန့်၊ မျက်စိမှိတ်ထားမှ တရားထိုင်တယ်၊ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ သုံးတာကိုက တရားအားထုတ်တယ်လို့ မသုံးကြဘူးနော်။ တရားထိုင်တယ်လို့ သုံးကြတယ်။

ထိုင်ရင်း တရားအားထုတ်တော့ တရားထိုင်တာပေါ့။ သွားရင်း တရားအားထုတ်တော့ တရားသွားတာပေါ့။ ရပ်ရင်းနဲ့ တရားအားထုတ်တော့ တရားရပ်တယ်။ လျောင်းရင်းနဲ့ တရားအားထုတ်တော့ တရားလျောင်းတယ်။ စားရင်းနဲ့ တရားအားထုတ်တော့ တရားစားတယ်။ သောက်ရင်းနဲ့ တရားအားထုတ်တော့ တရားသောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်နော်။

တရားထိုင်တာချည်းပဲ အားကိုးမနေနဲ့နော်၊ တရားရပ်ဖို့၊ တရားသွားဖို့၊ တရားလျောင်းဖို့၊ တရားစားဖို့၊ တရားသောက်ဖို့၊ တရားလျှော်ဖို့၊ တရားဖွပ်ဖို့၊ အဲဒါတွေလည်း အရေးကြီးပါတယ်။

ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ တင်ပျဉ်နွေ၊

ခါးဆန့်၊ မျက်စိမှိတ်၊ ရှူးရဲ့ရှူးရဲ့မှတ်မှတ် တရားအားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သွားရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်နေရင် အဲဒီကိလေသာကို သွားနေဆဲမှာပဲ၊ ထိုင်တဲ့အချိန်အထိ အချိန်မဆင်းဘဲနဲ့ သွားရင်းနဲ့ပဲ ပယ်သတ်ပါ။ ဒါမှ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ရပ်ရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်လာရင် ရပ်ရင်း တစ်ခါတည်း ပယ်ပါ။ ထိုင်ရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်လာရင် ထိုင်ရင်း တစ်ခါတည်း ပယ်ပါ။ လျောင်းရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ပေါ်လာရင် လျောင်းဆဲ အခိုက်အတန့်မှာပဲ အဲဒီ ကိလေသာတွေကို ချက်ချင်း ပယ်သတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမှ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမှ အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အပ္ပမာဒ တရားလက်ကိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ၊ သွားရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ လျောင်းရင်း၊ ကိလေသာ ဖြစ်ပေါ်လာရင် သွားဆဲ၊ ရပ်ဆဲ၊ ထိုင်ဆဲ၊ လျောင်းဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ အကြွေးမထားဘဲနဲ့ အဲဒီ ကိလေသာကို ချက်ချင်း ပယ်သတ်လိုက်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

နေ့စဉ်အားထုတ်မှာလား၊ နေ့စဉ်အားထုတ်မှာလား

အဲဒီ သွားရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ လျောင်းရင်း ဆိုတာက တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောလိုက်တာပေါ့။ ပါဠိတော်မှာ စရ သုတ္တန် ဆိုတဲ့အတိုင်း စရနဲ့ စတာ၊ စရတော - သွားနေစဉ်၊ တိဋ္ဌတော - ရပ်နေစဉ်၊ နိဿိန္နဿ - ထိုင်နေစဉ်၊ သယာနဿ - လျောင်းနေစဉ်၊ မြန်မာပြန်မှာ သွားနေစဉ်၊ ရပ်နေစဉ်၊ ထိုင်နေစဉ်၊ လျောင်းနေစဉ်လို့ ပါပါတယ်။

အဲဒီ ‘နေစဉ်’၊ ‘နေစဉ်’ ဆိုတာတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ပဲ တရားအားထုတ်တာက နေ့စဉ်အားထုတ်တာရယ်၊ နေ့စဉ် အားထုတ်တာရယ် ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

နေ့စဉ်အားထုတ်တယ်ဆိုတာက တစ်နေ့ကို ဆယ့်ငါး မိနစ်၊ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီလောက် အချိန်သတ်မှတ်ပြီးတော့ အား

ထုတ်တယ်။ အဲဒီသတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားထိုင်ချိန် ဖြုတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုယ်နဲ့ တရားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ ဟရားကို နှလုံးမသွင်းတော့ဘူး။ အားမထုတ်တော့ဘူး။ မရှုမှတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို နေ့စဉ်အားထုတ်နည်းနဲ့ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေ့စဉ်တော့ အားထုတ်တယ်။ နေ့စဉ်အားမထုတ်ဘူးပေါ့။

နေ့စဉ်ဆိုတာက သွားနေ့စဉ်၊ ရပ်နေ့စဉ်၊ ထိုင်နေ့စဉ်၊ လျောင်းနေ့စဉ်၊ ကွေးနေ့စဉ်၊ ဆန့်နေ့စဉ်၊ စားနေ့စဉ်၊ သောက်နေ့စဉ်၊ ဒါက ရုပ်အမူအရာတွေ၊ နာမ်နဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ လောဘဖြစ်နေ့စဉ်၊ ဒေါသဖြစ်နေ့စဉ်၊ လိုချင်နေ့စဉ်၊ တပ်မက်နေ့စဉ်၊ စိတ်ဆိုးနေ့စဉ်၊ စိတ်တိုနေ့စဉ်၊ ဘဝင်မြင့်နေ့စဉ်၊ မာနကြီးနေ့စဉ်၊ မနာလိုနေ့စဉ်၊ ဝန်တိုနေ့စဉ်၊ အဲဒီ နေ့စဉ်တိုင်း နေ့စဉ်တိုင်းကို ရှုမှတ်တာကို နေ့စဉ်အားထုတ်နည်းနဲ့ တရားအားထုတ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

‘ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကိုခွင်းနော်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘာဝနာမယဉာဏ်အလင်းဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းနဲ့ အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်ဖို့အတွက်ကတော့ နေ့စဉ်နည်းနဲ့ အားထုတ်မှ ခွင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နေ့စဉ်နည်းနဲ့ အားထုတ်နေရင်တော့ အားထုတ်နေဆဲ၊ ထိုင်နေဆဲလေး အခိုက်အတန့်မှာတော့ အမှောင်ကို ခွင်းနိုင်တယ်။ တရားထိုင်တာက ဖြုတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အမှောင်ထု ပြန်ကျလာမယ်။

တစ်နာရီထိုင်တယ်ဆိုရင် တစ်နာရီတော့ ကိုယ်ပိုင် အ

ဘာကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်း၊ စိတ်အေးငြိမ်းဖို့ အဓိက

နည်းကတော့ သွားရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ရင်လည်း အဲဒီ ကိလေသာကို ပယ်ရမယ်ဆိုတာက အဲဒီကိလေသာကို တိုက်ရိုက် ရှုမှတ်ပြီးတော့ ပယ်လို့လည်း ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားထင်ရှား ရာ အာရုံတစ်ခုခုကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရင်လည်း ရတာပါပဲနော်။

ဒါပေမဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ သဘောက သိသိသာ သာကြီး ထင်ရှားနေရင်တော့ တခြားအာရုံဆီ ရှောင်မနေဘဲနဲ့ အဲဒီဖြစ်နေဆဲ ကိလေသာကို တည့်တည့် ရှုမှတ်ရမှာပါပဲ။

ဘာဝနာအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ ကိလေသာအာရုံကို ရှောင်ပြီးတော့ တခြားအာရုံပြောင်းပြီး ရှုရင် တော့လည်း ရတာပေါ့။ အဲဒါကိုတော့ သမထလို့ ခေါ်တယ်။ သမ ထက အာရုံကို ရှောင်ပါတယ်၊ ဝိပဿနာက အာရုံကို တည့်တည့်

ကြည့်ပါတယ်။

သွားရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ ကိလေသာဖြစ်စရာအကြောင်းကို မစဉ်းစားဘဲ နှာသီးဝလေး သတိကပ်ပြီးတော့ ‘ဝင်လေ’ ‘ထွက်လေ’ ရှုမှတ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီကိလေသာက မပျောက်ဘူးလား။ ပျောက်နိုင်တယ်နော်။

စိတ်တိုနေတဲ့အချိန်၊ စိတ်ဆိုးနေတဲ့အချိန်မှာလည်းပဲ စိတ်တိုတဲ့သဘော၊ စိတ်ဆိုးတဲ့သဘော မရှုဘဲနဲ့ ဝင်လေထွက်လေလေး ရှုနေမယ်၊ ဂုဏ်တော်လေးပွားနေမယ်၊ မေတ္တာလေးပို့နေမယ်ဆိုရင် အဲဒီစိတ်တိုမှု၊ စိတ်ဆိုးမှုက ပျောက်သွားတာပါပဲ။ ထိုင်ရင်း ဒေါသ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီဒေါသကို ထိုင်ရင်းနဲ့ပဲ ပယ်ပြီးသားတော့ဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာနဲ့ ပယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ သမထနဲ့ ပယ်တာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမထနဲ့ ပယ်ဖို့လိုအပ်တဲ့အချိန် သမထနဲ့ ပယ်ပါ။ ဝိပဿနာနဲ့ ပယ်ဖို့လိုအပ်တဲ့အချိန် ဝိပဿနာနဲ့ ပယ်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်က သိပ်မရင့်သေးဘူးဆိုရင်တော့ စိတ်တိုနေတဲ့အချိန် စိတ်တိုတာကို တည့်တည့်ရှုဖို့ အခက်အခဲရှိတတ်တယ်။

ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ စိတ်တိုနေရင် တော့လည်း စိတ်တိုနေတဲ့သဘောလေးကို သေချာရှုမှတ်လို့ရမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောရင်း စိတ်တိုနေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီစိတ်တိုတာကို ရှုမှတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်။ ရှုမှတ်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှုမှတ်ဖို့လည်း သတိရချင်မှရမှာ။

ရှုမှတ်တယ်ပဲထားဦး၊ အဲဒီဒေါသကို ငြိမ်းအောင် ငြိမ်းနိုင်ချင်မှ ငြိမ်းနိုင်မယ်။

မငြိမ်းနိုင်လို့ရှိရင်တော့ သူတစ်ပါးနဲ့ ပြောဆိုရင်း ဒေါသ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ မပြောသင့်တဲ့ အပြောအဆိုတွေ ပြောမိသွား မယ်၊ မပြုသင့်တဲ့ အပြုအမူတွေ ပြုမိသွားမယ်။ အဲဒီလို အရေးပေါ် အခြေအနေမျိုးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်အားနည်းနေ သေးလို့ မနိုင်ဘူးဆိုရင် သမထကို အားကိုးပါ။

နာသီးဝလေး သတိကပ်ပြီးတော့ လေလေး ထိအေးနေ တဲ့ နေရာမှာ သတိကပ်ပြီးတော့ ‘ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်’ နဲ့ သေချာ ရှုမှတ်လိုက်ပေါ့။ ဝင်လေထွက်လေကို အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှုမှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ကို ဒေါသက ငြိမ်ကျသွားတာပါပဲ။

ဒါက အာရုံကို ပြောင်းလိုက်တာနော်၊ အာရုံရှောင်လိုက် တာ၊ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ အာရုံ၊ ဒေါသဖြစ်စရာ အဖြစ်အပျက်ကို လုံးဝ နှလုံးမသွင်းတော့ဘူး။ ဒေါသကိုလည်း လုံးဝမကြည့်တော့ ဘူး။ နာသီးဝလေး သတိကပ်ပြီးတော့ ရှုနေလိုက်တယ်။ ဒေါသက တော့ ငြိမ်းသွားတာပါပဲ။

ဒါမှမဟုတ် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကို ပွားနေရင် လည်း ရတာပါပဲ။ ‘အရဟံ - ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ‘အရဟံ - ဒေါသကင်းစင်တော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား’ လို့ ပြောင်းပြီးတော့ ပွားရမှာပေါ့နော်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ငါ အခုဖြစ်နေသလို စိတ် တိုတာ မရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ စိတ်

မတိုတော့ဘူး။ စိတ်တိုခြင်းကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်
တိုခြင်းကင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ စိတ်တိုခြင်းကင်းတော်မူ
သော မြတ်စွာဘုရား။ အရဟံ - စိတ်တိုခြင်းကင်းတော်မူသော
မြတ်စွာဘုရားလို့ အဲဒီလို ပွားနေလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒေါသက ငြိမ်း
သွားနိုင်ပါတယ်။

ဒါမှမဟုတ် တခြား ကိုယ်မေတ္တာသက်ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကို အာရုံပြုလိုက်ပြီးတော့ ‘ချမ်းသာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ’ လို့ မေတ္တာပွားလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒေါသငြိမ်းသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အာရုံပြောင်းပြီးတော့မှ ဖြစ်နေဆဲ ကိလေသာကို ငြိမ်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သမထဘာဝနာလေး ပွားပြီးတော့ ငြိမ်းပါ။

ဒါမှမဟုတ် ဝိပဿနာဉာဏ်အားလည်း ကောင်းတယ်၊ အလေ့အကျင့်လည်း ရှိနေတယ်၊ ရှုမှတ်နေကျလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါသဖြစ်လာရင် ဒီဒေါသကိုပဲ တည့်တည့်ရှုပေါ့။ ‘စိတ်တိုတယ်၊ စိတ်တိုတယ်’ မှတ်၊ ဘာမှ မမှတ်ဘဲနဲ့ စိတ်တိုတဲ့သဘောလေးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေရင်လည်း ရတာပါပဲ။

‘ဘယ်လိုလေးဖြစ်နေတာကို စိတ်တိုတယ်ခေါ်တာလဲ’
‘စိတ်တိုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ’

အဲဒီလို မေးခွန်းလေး မေးပြီးတော့ စိတ်တိုတဲ့သဘောလေးကို သိချင်တဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းပြီးတော့ ကြည့်နေလိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်တိုတယ် စိတ်တိုတယ်လို့ ဆိုနေစရာလိုသေးလား။ မလိုဘူးနော်။ ဒါကြောင့် စိတ်တိုတဲ့သဘောလေးကို သေချာသိအောင် ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် စိတ်တိုနေတာကို ရှက်

သွားတာပါပဲ။

ဝိပဿနာအလေ့အကျင့် လုပ်နေကျပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ စိတ်တိုတယ်ဆိုရင် စိတ်တိုတာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ စိတ်တိုတာက ရုတ်တရက်ကြောင်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ စိတ်တိုတာ ရပ်သွား တတ်ပါတယ်။ ရပ်တာမရပ်တာထက် စိတ်တိုတဲ့သဘောလေးကို သိသွားတာပါပဲ။

စိတ်တိုတာ ချက်ချင်း မပျောက်ဘူးပဲထားဦး၊ သူ့ရဲ့ သဘောလေးကိုတော့ သိနေမှာပေါ့နော်။ ဝိပဿနာအလုပ်မှာ ဖြစ် နေဆဲ ကိလေသာ ပျောက်သွားဖို့က ဒုတိယကိစ္စပဲ၊ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးပဲ။ အဓိကကိစ္စ၊ ပင်မအကျိုးက ဖြစ်နေဆဲ ကိလေသာရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိဖို့ပဲ။ ကိလေသာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အာရုံ ကိုမဆို သဘောသိဖို့က အဓိကပါပဲ။

ဒါကြောင့် ‘သွားရင်း၊ ရပ်ရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ လျောင်းရင်း၊ စားရင်း၊ သောက်ရင်းနဲ့ ကိလေသာဖြစ်ရင် အဲဒီကိလေသာကို သွား ဆဲ၊ ရပ်ဆဲ စသည်မှာ ချက်ချင်းပယ်မှ တရားအားထုတ်တယ် ခေါ် တယ်။ အပ္ပမာဒတရား လက်ကိုင်ထားတယ်ခေါ်တယ်’ ဆိုတာ အဲဒီကိလေသာအာရုံကို တိုက်ရိုက်ရှုတာကိုလည်း ဆိုလိုပါတယ်။ အဲဒီ အာရုံကို ရှောင်ပြီးတော့ သမထအာရုံကို ပွားတာကိုလည်း ဆိုလိုပါတယ်။

ဝိပဿနာအနေနဲ့လည်း စိတ္တာနုပဿနာ မနိုင်နင်းသေး လို့ စိတ်ကို မရှုသေးဘဲနဲ့ တခြားထင်ရှားရာ ရုပ်သဘော၊ နာမ်

သဘော တစ်ခုခုကို ရှုမယ်၊ ဥပမာ - ကိုယ့်ရှေ့က လူတစ်ယောက်
ကို ကြည့်ပြီးတော့ စိတ်တိုတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီလူကို 'မြင်တယ်
မြင်တယ်' မှတ်ပြီးတော့ မြင်တဲ့သဘောလေး သေချာသိအောင်
ကြည့်နေမယ်ဆိုရင်လည်း စိတ်က တိုပါဦးမလား။ မတိုတော့ပါ
ဘူး။

ကြားနေတဲ့ အသံတွေကို ရှုမယ်၊ နံတဲ့ အနံ့ကို ရှုမယ်၊
ထမင်းစားရင်း စိတ်တိုနေတယ်ဆိုရင်လည်း ထမင်းစားတဲ့ အရ
သာလေးကို ရှုမယ်၊ ထိုင်ရင်းနဲ့ စိတ်တိုနေတယ်ဆိုရင်လည်း တင်
ပါးနဲ့ ခုံလေးနဲ့ ထိနေတဲ့သဘောလေးကို ရှုမယ်၊ အဲဒီလို ရှုနေမယ်
ဆိုရင်လည်း ဒေါသက ပျောက်နိုင်တာပါပဲနော်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဉာဏ်ရှိသလို ထုတ်သုံးရမှာပေါ့နော်။
ဒါကြောင့် စရသုတ္တန်လေးကို စွဲမြဲအောင် မှတ်ပါ။ တရားအားထုတ်
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း လက်ကိုင်ထားသင့်ပါတယ်။ တရားအားထုတ်တယ်
ဆိုတာ သွားရင်းဖြစ်တဲ့ ကိလေသာကို သွားရင်း တစ်ခါတည်းငြိမ်း
အောင် ငြိမ်းမှ တရားအားထုတ်တယ်လို့ခေါ်တယ်။

နေ့လယ်ဘက်မှာ ဒေါသဖြစ်ပြီးတော့ ဒီဒေါသပျောက်
အောင် ညကျမှ ဘုရားခန်းထဲမှာ ရှုမှတ်ဦးမယ်ဆိုရင် တရားအား
ထုတ်တယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါ့မလား။ မခေါ်နိုင်ဘူး။ အများစုကတော့
ဘယ်လိုဖြစ်နေတုံး။ ကဲ ညကျမှ ဘုရားခန်းထဲရောက်မှ ရှုတော့
မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မနက်ကျမှ ရှုတော့မယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေကြတယ်
နော်။

တကယ်လို့ ညကျမှ ရှုမယ်ဆိုရင်လည်း မခက်ပါဘူး။

စိတ်ထားလေး တစ်ချက်ပြောင်းလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒီတစ်ချက်က တော်
တော် အရေးကြီးတာနော်။

နေ့လယ်ခင်းမှာ ဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က တရား
ကို ညကျမှ ထိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နေ့မနက်ကျမှ ထိုင်
တယ်ဆိုရင် ‘ကဲ ဒီစိတ်တိုတာလေး ခဏနေဦး၊ ညတရားထိုင်တဲ့
အချိန်ကျမှ တုံ့ပါ၊ အဲဒီကျမှ ငါရှုမယ်’၊ အဲဒီလိုလေး စိတ်ထား
လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒေါသက မပျောက်နိုင်ဘူးလား။ ပျောက်နိုင်
ပါတယ်။

ဒေါသလေးကို ခဏရပ်ထားလိုက်တာနော်။

‘ကဲ အခုလောလောဆယ်တော့ စိတ်မဆိုးနဲ့ဦးကွာ၊ ငါ
မင်းကို မမှတ်နိုင်သေးဘူး။ ညကျမှ တရားထိုင်ချိန်ရောက်မှ ဆိုး
ကွာ’

ဒါမှမဟုတ် . . .

‘ငါ မနက်ကျမှ တရားထိုင်မှာကွာ၊ ဒီတော့ မင်း မနက်ကျမှ
စိတ်ဆိုးကွာ’

အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးတာ စိတ်တိုတာ မပျောက်
နိုင်ဘူးလား။ ပျောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါသကို အချိန်ရွှေ့ထားလိုက်
နော်။ ဒေါသကို အချိန်ရွှေ့ထားလိုက်ရင် ရွှေ့ထားတဲ့အချိန်လည်း
ရောက်ရော၊ ဒေါသလည်း အရှိန်ပြယ်ပြီး ပျောက်သွားလောက်ပါ
ပြီ။ ဒေါသပယ်သတ်နည်းတစ်ခုပေါ့။

စိတ်တိုဖို့ စိတ်ဆိုးဖို့ အချိန်မရဘူးဆိုရင်လည်း စိတ်တိုတာ
စိတ်ဆိုးတာက မလာတော့ပါဘူး။ ဘာဝနာတစ်ခုခု အမြဲတမ်း

နှလုံးသွင်းနေလို့ ကိုယ့်စိတ်လေးက အားချိန်မရှိဘူးဆိုရင်လည်း
ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ စိတ်တိုတာ စိတ်ဆိုးတာ မဖြစ်တော့ပါ
ဘူး။

ဒါကြောင့် စရသူတ္တန်လေးကလည်း အင်မတန်ကောင်း
ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး စခဲ့တဲ့ မေတ္တသုတ်က ဆောင်ပုဒ်နဲ့
အခု နောက်ဆုံး စရသုတ်က ဆောင်ပုဒ်တွဲပြီးဆိုလိုက်ရအောင်။

ကောင်းမှုဆိုတာ၊ သုခပါ။ ကြောက်ကာမနေလင့်။

သွားဆဲဖြစ်လာ၊ ကိလေသာ၊ သွားရာငြိမ်းစေသင့်။

မခင်မြတ်ဟောခဲ့တဲ့ ဒီသုတ္တန်တွေ ဒီတရားတော်တွေကို ကြည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မခင်မြတ်ဟာ 'အလင်းစေတမန်' ဆိုတာ သိပ်ကို ထင်ရှားပါတယ်နော်။ ဒါကြောင့် မခင်မြတ်လိုပါပဲ။ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း ရေးသား ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိ လှူဒါန်းနေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟာလည်း အလင်းစေတမန်တွေပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတွေကို အလျဉ်းသင့်ရင် သင့်သလို၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် တိုက်ဆိုင်သလို တစ်ခွန်းတစ်ပါးလေး ဖဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးကို ပြောပြ၊ ရေးပြလိုက်ရင် ဘယ်သူမဆို အလင်းစေတမန်ပါပဲ။ တရားဆိုတဲ့ အလင်း၊ အသိဉာဏ်ဆိုတဲ့ အလင်း ဖြန့်ဝေသူတိုင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြန့်ဖြန့် ‘အလင်းစေတမန်’ ပုဂ္ဂိုလ် ပါပဲ။

ခိုင်းတတ်ရင် ခိုင်းဖတ်ဖြစ်လိမ့်မယ်

အဲဒီတော့ အဲဒီမခင်မြတ်က ပိဋကတ်သုံးပုံ အာဂုံဆောင် နိုင်တဲ့ ဗဟုသုတဇောဒဂ် အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါရက်နဲ့ ဘာကြောင့် သူတစ်ပါးခိုင်းဖတ် ကျွန်ဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ခါးကုန်းရတာလဲဆိုတာ မေးစရာရှိပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ကလည်း အလင်းစေတမန် ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

ခုနုသုတ္တန်တွေကတော့ အသံထွက်အလင်းစကား၊ အသံ ထွက်အလင်းတရားတွေပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဘဝအဖြစ်အပျက်ကတော့ အသံတိတ်အလင်းစကား၊ အသံတိတ်အလင်းတရားတွေပါ။

ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက မခင်မြတ် လောင်းလျာ မိန်းကလေးဟာ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ညနေခင်း ရေချိုးပြီးတဲ့အချိန် သနပ်ခါးလူးပြီးတော့ မှန်ရှေ့မှာ အလှပြင်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရဟန္တာဘိက္ခုနီမတစ်ပါး၊ သို့မ

ဟုတ် ရဟန္တာ သာမဏေမတစ်ပါး၊ သို့မဟုတ် ပုထုဇဉ်သာမဏေမ
တစ်ပါး ရောက်လာတယ်။ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ကြိုက်ရာယူပေါ့။

အဲဒီတော့ ရဟန္တာမတစ်ပါး အိမ်ရောက်လာတယ်၊ ဘိက္ခုနီမတွေ့က ညနေအချိန်မှာ အိမ်လည်ထွက်ကြတယ်လို့ စာထဲမှာ တွေ့ရတယ်နော်။ အိမ်လည်တယ်ဆိုတာ ဟိုလိုလည်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေကို ကုသိုလ်တရား တိုးပွားအောင် ချီးမြှောက်ဖို့ဖြစ်မှာပါ။

ဘိက္ခုနီမ ရောက်လာတော့ မခင်မြတ်က သနပ်ခါးလိမ်း
နေရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ပေါင်ဒါဘူး၊ မိတ်ကပ်ဘူးလေး၊ အလှပြင်ဘူးလေး
က သူ့ရဲ့ နေရာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလေးမှာ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီ
နေရာကလည်း ခုန ဘိက္ခုနီမနဲ့ နီးတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ထပြီး
မယူချင်တာနဲ့ ပျင်းတာနဲ့ . . .

‘အရှင်မ၊ အဲဒီမိတ်ကပ်ဘူးလေး၊ အလှပြင်ဘူးလေး ခဏ လှမ်းလိုက်စမ်းပါ’ လို့ ဘိက္ခုနီမကို လှမ်းပြီးတော့ ခိုင်းလိုက်တယ် နော်။ အဲဒီမှာ ဘိက္ခုနီမက

‘တကယ်လို့ ငါမယူပေးဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ ရဟန်းမတစ်ပါးကို စိတ်ဆိုးလို့ရှိရင်တော့ သူသေရင် ငရဲရောက်လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ယူပေးလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ကျွန်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငရဲကျတာထက်စာရင်တော့ ကျွန်ဖြစ်တာက တော်ပါသေးတယ်’

ဆိုပြီးတော့ မိတ်ကပ်ဘူးလေးကို ယူပေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဘိက္ခုနီမတစ်ပါးကို သို့မဟုတ် သာမဏေမ တစ်

ပါးကို၊ ကိုယ့်ထက် မြင့်မြတ်တဲ့ သာသနာ့နွယ်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခိုင်းခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် မခင်မြတ် ကျွန်ဖြစ်ရပါတယ်။

သားသမီးတွေအနေနဲ့ မိဘတွေကို မခိုင်းသလိုလိုနဲ့ ခိုင်း နေတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်နော်။

‘အမေရေ သမီးလက်မအားလို့ ပုခက်လေး ခဏ လောက် လွှဲပေးလိုက်ပါဦး’

‘အမေရေ သမီး အဝတ်လျှော်နေလို့ ထမင်းအိုး လေး တစ်ချက်လောက် ငဲ့ပေးပါဦး’

‘ဖေဖေနဲ့မေမေ သားတို့နှစ်ယောက် ခရီးထွက်စရာ ရှိလို့ ကလေးတွေ ကြည့်ထိန်းထားပေးပါဦး’

မရှိဘူးလား၊ ရှိတယ်။ ဒါသတိပြုရမယ်။

‘အရှင်ဘုရား ဒီပစ္စည်းလေး ဘယ်သူ့ကို ပေးပေးပါ ဦး’

‘အရှင်ဘုရား ဒီအထောက်အထားလေး တပည့် တော်ကို ရှာပေးပါဦး’

ကိုရင်တွေ၊ ဦးဇင်းတွေကို၊ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ဆရာတော်တွေ ကို မခိုင်းသလိုလိုနဲ့ ခိုင်းနေတာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ထက် အသက်သိက္ခာ၊ ဂုဏ်ဝါကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းမိစေမိတယ် ဆိုရင်တော့ အကျိုးပေးတဲ့ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ခိုင်း ဖတ်၊ အစေခံ၊ ကျွန် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကလည်း မခင်မြတ်က သူ့ဘဝအဖြစ်အပျက်ကနေ ပြောနေတဲ့ အလင်းစကားပါပဲ။

နေရာတကာ မနောက်ပါနဲ့ကွယ်

ခါးကုန်းရတာကတော့ ဘုရားမပွင့်မီဘဝတစ်ခုမှာ ဗာရာဏသီပြည် နန်းတော်ထဲက ရံရွှေတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဗာရာဏသီနန်းတော်ထဲမှာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ် ရှစ်ပါး နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြပါတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ပါးက နည်းနည်းခါးကုန်း နေတယ်။ နည်းနည်း ခါးကုန်းနေတဲ့သဘောရှိတယ်။ ပင်ကိုကပဲ ခါးကုန်းတာလား၊ အသက်ကြီးလို့ ခါးကုန်းတာလားတော့ မပြော တတ်ဘူး။ ခါးနည်းနည်းကုန်းတယ်။

အဲဒါကို အဲဒီ မခင်မြတ်လောင်းလျာ ရံရွှေတော်က သူ
ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးတော့ စကြနောက်ကြ ပြောကြပြီဆိုရင်
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူက ကမ္မလာအနီကြီးကို သင်္ကန်းလို လုပ်ပြီး
တော့ ခြုံ ရွှေဖလားကြီးကို သပိတ်လို ပိုက်ပြီးတော့ ‘ငါတို့နန်းတော်

ကို ဆွမ်းခံကြွနေတဲ့ ဟို အရှင်မြတ်က ဒီလိုဒီလို ကုန်းတယ်' ဆိုပြီး တော့ သူက ခါးကုန်းတဲ့ပုံ လုပ်ပြတယ်။ အပျော်သဘောပေါ့။

ဒါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို သွားပြီးတော့ ပြောင်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောင်တာ၊ ဒါလေးကိုလည်း ကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ချလိုက်ပေါ့။

ကာယကံရှင်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြီးတော့ စွပ်စွဲ ပြောဆို စော်ကားမှ အကျိုးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့် အချင်းချင်း ပြောနေရင်လည်း၊ ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်တစ်ယောက် တည်း ပြောဆိုနေရင်လည်း အကုသိုလ်ကံ အထမြောက်ပြီးတော့ အကျိုးပေးပါတယ်။

ကွယ်ရာမှာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း စာရေးပြီး ပြစ်မှား နေရင်လည်း အကုသိုလ်ကံ အထမြောက်ပြီး အကျိုးပေးပါတယ်။ ပြစ်မှားတဲ့စာကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ဖို့ ရေးတာ မဟုတ်ဘဲ အများဖတ်လို့ ရအောင် စာအုပ်တွေ၊ စာစောင်တွေကနေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးရင်တော့ ဖတ်သူများရင် များသလောက် အကုသိုလ်ကံ ပိုကြီးကျယ်သွားပါတယ်။

အဲဒီလို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရည်ညွှန်းပြီး 'ဒီလိုဒီလို ခါးကုန်းတယ်' လို့ ကွယ်ရာမှာ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်လိုက်တဲ့အတွက် ကြောင့် အဲဒီကံအကျိုးပေးရာ ဘဝတိုင်းမှာ ခါးကုန်းရပါတယ်တဲ့။

ဉာဏ်ကြီးသူရဲ့ဉာဏ်ကို အာရုံပြုပြီး လှူဒါန်းရင်
ဉာဏ်ကြီးတတ်တယ်

ကျွန်မ ဖြစ်၊ ခါးကုန်းမ ဖြစ်ရပေမယ့် ဉာဏ်တွေ ကောင်း
ပြီးတော့ ဗဟုသုတတွေ ပြည့်စုံတာကတော့

အဲဒီပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ရှစ်ပါး နန်းတော်ကို ဆွမ်းခံကြွ
တာ တစ်နေ့တော့ ပူနေတဲ့ နို့ယုနာဆွမ်းတွေ လောင်းလှူလိုက်
တယ်။ နို့ယုနာဆွမ်းတွေက ပူနေတော့ သပိတ်ကလည်း ပူနေတာ
ပေါ့။ အဲဒီတော့ ပူနေတဲ့ သပိတ်ကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တွေက
အေးအေးဆေးဆေး ပုံမှန်အတိုင်း ကိုင်လို့မရတော့ ဟိုဘက်လက်
ပြောင်းလိုက်၊ ဒီဘက်လက် ပြောင်းလိုက်နဲ့ ကြွနေတယ်။

အဲဒါကို မြင်လိုက်ရတော့ မခင်မြတ်လောင်းလျာ ခုန
ခါးကုန်းတာ ပြောင်ပြတဲ့ ရံရွှေတော်မလေးက သူ့လက်မှာ ဝတ်
ထားတဲ့ ရွှေလက်ကောက်ရှစ်ကွင်းကို ချွတ်လိုက်ပြီးတော့ . . .

‘အရှင်မြတ်တို့ . . . ၊ အရှင်မြတ်တို့ရဲ့ သပိတ်အောက်မှာ

သပိတ်ခြေအဖြစ်နဲ့ တပည့်တော်မရဲ့ ရွှေလက်ကောက်ကို အသုံးပြု
ပါ'

ကျမ်းတစ်စောင်မှာတော့ ဆင်စွယ်လက်ကောက်လို့ ဆို
ထားတာပေါ့။ ရွှေလက်ကောက်ရှစ်ကွင်းကို သပိတ်ခြေအဖြစ်နဲ့
အသုံးပြုဖို့ အပြီးအပိုင် လှူခဲ့ပါတယ်။ အပူဒဏ် သက်သာအောင်
ရွှေလက်ကောက် လှူခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ကိလေသာအပူတွေ
ငြိမ်းပြီးတော့ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်
ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်များရဲ့ သစ္စာလေးပါး ထိုးထွင်းသိ
မြင်တဲ့ ဉာဏ်ကို အာရုံပြုပြီး လှူဒါန်းတာဆိုတော့ သစ္စာလေးပါး
လည်း သိ၊ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ဉာဏ်ကြီးသူရဲ့ ဉာဏ်ကို
အာရုံပြုပြီး လှူဒါန်းရင် ဘာပဲလှူလှူ ဉာဏ်ကြီးတဲ့အကျိုး ရနိုင်ပါ
တယ်။

အဲဒီ ရွှေလက်ကောက်ရှစ်ကွင်းက ဟိမဝန္တာတောင်၊ နန္ဒမူ
လိုဏ်ဂူအနီး မဇ္ဈိမကနတ်ပန်းပင်အောက်က ကျောက်ဖြာပေါ်မှာ
အခုထက်ထိ ရှိပါသေးတယ်တဲ့။ လိုချင်ရင် သွားယူကြနော်။ ဘုရား
ပစ္စည်း မကြောက်ဘူးဆိုရင်ပေါ့။

ဒါကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းချင်ရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ
သိပြီ။ မကောင်းတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေကို မခံစားချင်ရင် ဘာတွေ ရှောင်ရ
မယ်ဆိုတာလည်း သိပြီ။

အဲဒီတော့ မခင်မြတ် မြတ်စွာဘုရားဆီက နာကြားပြီး
တော့ တစ်ဆင့်ပြန်ဟောတဲ့ တရားတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်

လည်း မခင်မြတ်ဟာ အလင်းစေတမန်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဘဝအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း အသံတိတ် အလင်းစကား၊ အသံတိတ် အလင်းတရားတွေ ပြောဟောပြီးတော့ အလင်းစေတမန် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

အခု အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းကလည်း အသံတိတ်အလင်းစေ
တမန်လား၊ အသံထွက်အလင်းစေတမန်လား။ အသံတိတ်အလင်း
စေတမန်နော်။

စာအုပ်တွေက အသံမထွက်ပါဘူး။ အသံမထွက်ပေမယ့် အင်မတန် ထိရောက်ပါတယ်။ အသံထွက်ပြီး ဟောတာထက်ကို ထိရောက်ပါတယ်။ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ဖတ်၊ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ဖတ်ပြီး တော့ ကိုယ့်စိတ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ပြုပြင်လို့ ရပါတယ်။

အခုလို အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းရဲ့ နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ် မှာ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ ပင့်၊ တရားပွဲကျင်းပပြီးတော့ ဓမ္မ ဒါနပေးလှူတဲ့အခါကျတော့ အသံထွက် အလင်းစေတမန်လည်း ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။

အသံတိတ် အလင်းစေတမန်ရော၊ အသံထွက် အလင်း
စေတမန်ရော ဖြစ်နေကြတဲ့ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်
ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်း မိသားစုများ၊ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းနဲ့အတူ
ပူးပေါင်းစီစဉ်ပြီးတော့ တရားပွဲကျင်းပကြတဲ့ ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်
က ဒကာဒကာမများ တရားကို ပေးလှူ၊ တရားကို ပူဇော်ကြတဲ့
ဒကာ ဒကာမများအားလုံးဟာလည်း အလင်းစေတမန်တွေချည်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ

ဒါကြောင့် အသက်နဲ့ ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲသမျှ ကာလပတ်လုံး အလင်းစေတမန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြတဲ့အတိုင်းလည်း ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်းနဲ့ ဦးဖင်းတို့ရဲ့ အလင်းစေတမန်တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထားကြပါ။

အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြထက်သန်
မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေဝ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်သော
သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို ကိုယ်စီကိုယ် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်
နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု သာဓု သာဓု ပါဘုရား။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၂)ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်၊ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းနှစ်ပတ်လည်တရားပွဲ၌ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်ကို ပြုပြင်ဖြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။

အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)

အလင်းစေတမန်

နောက်ဆက်တွဲ

=====

ပညာတတ်လား၊ ပညာရှိလား

ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ တရားပွဲကလည်း ဦးဇင်းကို ငယ်စဉ်တုန်းက စာပေပညာသင်ကြားပေးခဲ့ကြတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ ဆရာမများ နဲ့တကွ သွယ်ဝိုက်သောအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ မြို့သူ၊ မြို့သားများအားလုံးကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ တရားပွဲပဲဖြစ်ပါတယ်။

တပည့်အပေါင်းကို စာပေပညာ သင်ကြားပေးကြတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေဆိုတာက ‘အလင်းစေတမန်’ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပညာဆိုတာ အလင်းဓာတ်တစ်မျိုး ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ပညာကို အလင်းနဲ့ နှိုင်းထားတဲ့ စာသားလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဆရာဆရာမများတော့ ရကြမယ်ထင်တယ်၊ ဘာတဲ့တုံး။

‘ပညာသမာ အာဘာ နတ္ထိ’၊ တချို့ကျောင်းတွေမှာ ကျောင်းဆောင် ပုဒ်အဖြစ် အသုံးပြုကြပါတယ်။ ကျောင်းရင်ထိုး တံဆိပ်လေးတွေ မှာလည်း ‘ပညာသမာ အာဘာ နတ္ထိ’ဆိုတဲ့ ပါဠိလေး ရေးထားတာ ရှိပါတယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရား နှုတ်တော်ထွက် တရားစကား ပါဠိတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာသမာ အာဘာ နတ္ထိ။ ပညာသမာ - ပညာနဲ့ တူသော၊ အာဘာ - အလင်းရောင်သည်၊ နတ္ထိ - မရှိ။ ပညာနဲ့တူတဲ့ အလင်းရောင် မရှိဘူး။ ပညာအလင်းရောင်သည် အကောင်းဆုံး အလင်းရောင်။ အမြတ်ဆုံး အလင်းရောင်၊ အနှိုင်းမဲ့အလင်းရောင် ပေါ့။

ပညာတည်းဟူသော အလင်းဓာတ်တွေကို ဖြန့်ဝေပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုကျတော့ အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပညာဆိုတာက အလင်းဓာတ်၊ အလင်းရောင်၊ ပညာကို သင်ကြားပေးခြင်းအားဖြင့် ဖြန့်ဝေပေးကြတဲ့ ဆရာဆရာမများကတော့ အလင်းစေတမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ပါတယ်။

နေ့လယ်ကပဲ ကိုးတန်းကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က မေးတယ်။ ဉာဏ်နဲ့ ပညာနဲ့ ဘာကွာလဲတဲ့။ ဉာဏ်နဲ့ ပညာနဲ့ ဘာ ကွာလဲ။ ဉာဏ်နဲ့ပညာနဲ့ စကားလုံးကွာပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပါပဲ။ ဉာဏ်ကလည်း ပါဠိလို ဉာဏက လာပါတယ်။ ပညာ ဆိုတာကလည်း ပါဠိစကားလုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဉာဏကနေ ဉာဏ်၊ ပညာကတော့ ပညာအတိုင်းပဲ ရှိနေပါတယ်။ မြန်မာစကားမဟုတ် ပါဘူး။

ဉာဏ်ဆိုတာကလည်း သိခြင်းပါပဲ။ သိတတ်တဲ့သဘော
 ပါပဲ။ ပညာဆိုတာကလည်း သိခြင်း၊ သိတတ်တဲ့ သဘောပါပဲ။
 ပါဠိရဲ့ သဒ္ဒါအနက်တိုင်း တိုက်ရိုက်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ‘ဉာဏ်’
 ဆိုတာက သိခြင်း၊ ပညာဆိုတဲ့နေရာမှာ ‘ညာ’ကတော့ သိခြင်း၊
 ‘ပ’ ဆိုတာကတော့ ကွဲကွဲပြားပြား၊ ပီပီပြင်ပြင်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊
 ကျကျနန၊ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။

အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်လေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ဉာဏ်ဆိုတာက
 ရိုးရိုး သိတာ၊ ပညာဆိုတာကတော့ ကွဲကွဲပြားပြား ရှင်းရှင်းလင်း
 လင်း သိတာလို့ အဲဒီလို ခွဲလို့ မရဘူးနော်။ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
 ကို တိုက်ရိုက်ကြည့်ပြီးတော့သာ ကွဲကွဲပြားပြားသိတယ်လို့ ပြောတာ
 ပါ။

ဉာဏ်ဆိုတဲ့ စကားရပ်မှာ သိခြင်းဆိုတာက ဘယ်လိုသိ
 တာလဲဆိုတော့မှ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်လိုက်တော့ ပညာ၊ ကွဲကွဲပြားပြား
 သိတာ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတာ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတာ၊ ထိုးထိုး
 ထွင်းထွင်း သိတာ၊ အဲဒီလို ထိုးထိုးထွင်းထွင်း သိတဲ့ဉာဏ်မျိုးကိုမှ
 ဉာဏ်လို့ ဆိုလိုတယ်နော်။ အပေါ်ယံလေး ရှုပ်ပြီးတော့ သိထားတဲ့
 အသိမျိုးကို ဉာဏ်လို့ မခေါ်သေးဘူး။

ဒီတော့ ဉာဏ်နဲ့ ပညာနဲ့ ဘာကွာသလဲဆိုရင် စကားလုံး
 ကွာပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ် အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောဆိုတဲ့ နေရာ
 ဒေသ အခြေအနေ အချိန်အခါပေါ် မူတည်ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ
 တော့ ကွဲပြားရင် ကွဲပြားတာပေါ့။ ပြောသူရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပေါ်
 မူတည်ပြီးတော့ ကွဲပြားပါတယ်။ သုံးနှုန်းတဲ့ နေရာဌာနပေါ် မူ

တည်ပြီးတော့လည်း ကွဲပြားပါတယ်။

ဆိုပါတော့၊ ပညာရပ်တွေကျတော့ ဓာတုဗေဒပညာ၊ စိုက်ပျိုးရေးပညာ၊ အိမ်တွင်းမှုပညာ၊ သိပ္ပံပညာ၊ အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်နော်။ ဓာတုဗေဒဉာဏ်၊ စိုက်ပျိုးရေးဉာဏ်၊ အိမ်တွင်းမှုဉာဏ်၊ သိပ္ပံဉာဏ်၊ အဲဒီလို သုံးကြလား။ မသုံးကြဘူး၊ သူ့နေရာနဲ့ သူပဲနော်။

အဲဒီတော့ အိမ်တွင်းမှုပညာ၊ စိုက်ပျိုးရေးပညာလို့ ဆိုလိုက်လို့ရှိရင် ပညာအရ ဗဟုသုတ အချက်အလက်တွေကို အရကောက်ရတာပေါ့။ အဲဒီ စိုက်ပျိုးရေးပညာတို့၊ အိမ်တွင်းမှုပညာတို့ လေ့လာလိုက်စားလို့ တတ်မြောက်သွားပြီ၊ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သိနေတယ်၊ အိမ်တွင်းမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သိနေတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို သိနေတဲ့ဓာတ်လေးကိုတော့ ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူပဲ။

ပညာကို သိစရာအချက်အလက် အကြောင်းအရာမှာ အသုံးပြုလိုက်လို့ရှိရင် အဲဒီပညာကို သိနေတဲ့ အသိစိတ်လေးကိုတော့ ဉာဏ်လို့ သုံးနှုန်းလိုက်တယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူပါပဲ။

ဉာဏ်ကလည်း သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယဉာဏ် ဆိုပြီးတော့ သုံးဆင့်ရှိပါတယ်။

သုတမယဉာဏ်ဆိုတာက လေ့လာသင်ကြားပြီးတော့ သိတဲ့ဉာဏ်ပါပဲ။ စာပေဖတ်ရှုပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားနာယူပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူများပြောတဲ့စကား နားထောင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် သိတဲ့

အသိဉာဏ်ကို သုတမယဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ‘သုတ’ဆိုတာ ကြားတာပါ။ ‘မယ’ဆိုတာ ပြီးစီးတာ၊ ‘ဉာဏ်’ဆိုတာက ဉာဏ်၊ သိခြင်း၊ သုတမယ ဉာဏ်ဆိုတာ ကြားခြင်းဖြင့် ပြီးစီးသောဉာဏ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဗဟုသုတအသိပေါ့။

စိန္တာမယဉာဏ်ဆိုတာက ‘စိန္တာ’ ဆိုတာ ကြံစည်တာ၊ ‘မယ’ ဆိုတာ ပြီးစီးတာ၊ ‘ဉာဏ်’ ကတော့ ဉာဏ်၊ သိတာပေါ့။ ကြံစည်တွေးတောခြင်း၊ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့် ပြီးစီးတဲ့ ဉာဏ်ကိုတော့ စိန္တာမယဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဘာဝနာမယဉာဏ် ဆိုတာကတော့ ‘ဘာဝနာ’ ဆိုတာ ပွားများတာ၊ ရှုမှတ်တာ၊ အားထုတ်တာ၊ ‘မယ’ ဆိုတာက ပြီးစီးတာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာက သိတာ၊ လက်တွေ့ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်ခြင်း ကြောင့် သိတဲ့ဉာဏ်၊ လက်တွေ့အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် ပြီးစီးတဲ့ ဉာဏ်ကို ‘ဘာဝနာမယဉာဏ်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သုတမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယဉာဏ်ကို ပဲ သုတမယပညာ၊ စိန္တာမယပညာ၊ ဘာဝနာမယပညာလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်အတူတူပါပဲနော်။ အဲဒီပညာကိုတောင်မှ ပညာတတ်နဲ့ ပညာရှိဆိုပြီးတော့ မေးကြသေးတယ်နော်။

‘အရှင်ဘုရား ပညာတတ်တာနဲ့ ပညာရှိတာ ဘာကွာတုံး’ တဲ့။ အဲဒီ ပညာတတ်နဲ့ ပညာရှိဆိုတဲ့ စကားလုံးမှာကျတော့ ပညာ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူတော့ဘူးနော်။

အကြောင်းအရာတွေ၊ အချက်အလက်တွေကို လေ့လာ ဖတ်ရှု ကြားနာပြီးတော့ မှတ်သားထားနိုင်တာကို ပညာတတ်တယ်

လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခုနပြောခဲ့တဲ့ ပညာသုံးမျိုးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သုတမယဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သုတမယပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပညာတတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာတွေ၊ အချက်အလက်တွေ အများကြီး မှတ်သားထားနိုင်တာကို ပြောတာပေါ့။

ကိုယ်လေ့လာမှတ်သားထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကို အခြေခံပြီးတော့ အခြေအနေ အချိန်အခါအားလျော်စွာ သူ့နေရာနဲ့သူ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း စဉ်းစားတွေးတောနိုင်တဲ့ စိန္တာမယဉာဏ်၊ စိန္တာမယပညာလည်း ရှိမယ်၊ လက်တွေ့ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ်တွေ့မျက်မှောက် ပြုပြီးတော့ သိတဲ့ ဘာဝနာမယဉာဏ်၊ ဘာဝနာမယပညာလည်း ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ပညာရှိလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်လေ့လာဖတ်ရှု မှတ်သားထားတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို လက်တွေ့အသုံးချနိုင်တဲ့ဉာဏ်မျိုး ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ ပညာရှိလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အရှင်းဆုံး ဥပမာနဲ့ ပြောရရင် ခြင်ရိုက်တာ မကောင်းဘူး၊ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်လို့ သိတာ ပညာတတ်တာပါ။ ခြင်ရိုက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကြုံလာတဲ့အခါ မရိုက်သင့်ဘူး၊ အကုသိုလ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဆင်ခြင်လိုက်တာ၊ ခြင်အပေါ် မေတ္တာစိတ်ထားလိုက်တာ၊ ခြင်ကို မရိုက်ဘဲ အဆင်ပြေသလို ဖယ်ရှားလိုက်တာဟာ ပညာရှိတာပါပဲ။

ခြင်ရိုက်တာ မကောင်းမှန်းသိပါရက်နဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရိုက်သတ်လိုက်တဲ့သူဟာ ပညာသာတတ်ပြီး ပညာမရှိတဲ့သူပါပဲ။

ပါဏာတိပါတအကြောင်း အထွေအထူး မသိပေမယ့် သူတစ်ပါး အသက် မသတ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရင် ပညာရှိလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါက ခြင်ရိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ ပညာတတ်၊ ပညာရှိ ခွဲခြားပြတာပါ။

ဒါလောက်ဆို အကြမ်းဖျင်းတော့ သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်နော်။ ချဲ့ထွင်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အများကြီးပေါ့။ ပညာတတ် ဆိုတဲ့ စကားထဲမှာပါတဲ့ ပညာကလည်း အလင်းဓာတ်ပါပဲ။ ပညာရှိဆိုတဲ့ စကားထဲမှာပါတဲ့ ပညာကလည်း အလင်းဓာတ်ပါပဲ။

ဆရာစစ်စစ်ဆိုတာ

ကျောင်းစာလည်း သင်၊ စိတ်စာလည်း သင်ရပါတယ်

ဆရာဆရာမတွေက တပည့်သားသမီးတွေကို ပညာသင်ကြားပေးကြတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့၊ ပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အကြောင်းအရာတွေကိုချည်းပဲ သင်ပေးကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်တွေ့ဘဝမှာ အကောင်းနဲ့အဆိုး၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုး၊ သူ့နေရာနဲ့သူ့ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းနိုင်အောင်လည်း သင်ကြားပေးကြပါတယ်။

ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေ အကြောင်းအရာတွေကို ရှိက်သွင်းပေးနိုင်ရုံနဲ့ အလင်းစေတမန်စစ်စစ် မဖြစ်သေးဘူးနော်။ စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက် အသိဉာဏ်မြင့်တက်လာအောင်၊ လောကရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓမ္မရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်

ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စွမ်းရည်တိုးတက်လာအောင် ပူးတွဲသင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ ဆရာဆရာမများကိုမှ ‘အလင်းစေတမန်စစ်စစ်တွေ’ လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

ရေနံချောင်း၊ အ-ထ-က(၁)ရဲ့ ဆရာဆရာမများကတော့ အလင်းစေတမန် မစစ်တစစ်တွေလား၊ အလင်းစေတမန် စစ်စစ်တွေလား၊ အလင်းစေတမန် စစ်စစ်တွေ၊ စစ်စစ် စစ်စစ်နဲ့တောင် မြည်နေသေးတယ်နော်။ အဲဒီတော့ အလင်းစေတမန်စစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာဆရာမများကို ဦးဇင်းက ကျေးဇူးဆပ်ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ အလင်းစေတမန်ဆိုတဲ့တရား ဟောမှာပါ။

ပညာအလင်းတွေကလည်း အနိမ့်အမြင့် အဆင့်အမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့။ လောကဓေးရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပညာအလင်းတွေ၊ ဓမ္မဓေးရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာအလင်းတွေ၊ အကျဉ်းချုပ်ခွဲလိုက်ရင်တော့ လောကဓေးရာ ပညာအလင်းရယ်၊ ဓမ္မဓေးရာ ပညာအလင်းရယ်လို့ အလင်းနှစ်မျိုး ခွဲနိုင်ပါတယ်။ လောကဓေးရာ ပညာအလင်းထက် ဓမ္မဓေးရာ ပညာအလင်းက ပိုပြီးတော့ အဆင့်မြင့်တာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဆရာဆရာမအများအနေနဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကို လောကဓေးရာ ပညာအလင်းလည်း ဖြန့်ချိသလို၊ ဓမ္မဓေးရာ ပညာအလင်းလည်း ဖြန့်ချိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာ ဆရာမစစ်စစ်ဆိုတာ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို ‘ကျောင်းစာ’ လည်း သင်ပေးသလို ‘စိတ်စာ’ လည်း သင်ပေးရပါတယ်။

အတန်းအလိုက် ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာတွေကို တတ်မြောက်
အောင် သင်ပေးတာက ‘ကျောင်းစာ’ သင်ပေးတာပါ။ ပြဋ္ဌာန်းစာ
ကို အခြေခံပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်စာနဲ့ လက်တွေ့ဘဝ အခြေ
အနေကို အခြေခံပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ထားတတ်လာအောင်၊
စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်လာအောင်၊ စိတ်နေသဘောထားကြီးကျယ်မြင့်
မြတ်လာအောင် သင်ပေးတာက ‘စိတ်စာ’ သင်ပေးတာပါ။

ဦးဇင်းတို့ အပ္ပမာဒမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ရေးထားတဲ့ ‘အနှိုင်းမဲ့
အလှူ’ ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးကို ဖတ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင်တော့
သိမှာပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ အရေးကြီးလွန်းလို့ ထည့်သွင်းထားတဲ့
ဓမ္မဒါနနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

‘အနှိုင်းမဲ့အလှူ’ ဆိုတာက ဓမ္မဒါန၊ တရားအလှူကို ပြော
တာနော်။ အခု ဒီနေ့ အ-ထ-က(၁)ရဲ့ ဆရာဆရာမများက မြတ်
စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို အများပရိသတ်၊ ပြည်သူလူထု
နာယူနိုင်အောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးတယ်ဆိုတာ ဓမ္မဒါန တရား
အလှူပေးတာပါပဲ။

အခုလို တစ်ခါတစ်ရံကျမှ အထူးတရားပွဲကြီး ကျင်းပပြီး
တော့ ဓမ္မဒါန တရားအလှူပေးတဲ့ အလုပ်ကလည်း လုပ်ရမှာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ အခုလို တစ်နှစ်တစ်ခါ၊ ဆယ်နှစ်တစ်ခါ၊ တစ်သက်တစ်ခါ
ဆိုတာလိုမျိုး လုပ်ရုံနဲ့ ဓမ္မဒါနက မပြည့်စုံသေးဘူး။ အခု ဒီညနှစ်ည
ဦးဇင်းက ဟောပြောလိုက်ရုံ၊ ဦးဇင်းကို ကြိုဆိုတဲ့နေ့က ရှစ်ကိုး
တစ်ဆယ် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို အချိန်အနည်းငယ်
လောက် သြဝါဒပေး ပြောဆိုညွှန်ကြားပေးရုံနဲ့တော့ ဓမ္မဒါနက

အစစအရာရာ တစ်သက်လုံးအတွက် လုံလောက်နိုင်ပါ့မလား။
မလုံလောက်နိုင်ဘူး။

အဲဒီတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်
ပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်းဟာ ဆရာဆရာမတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်။
ကိုယ်ရဲ့ စာသင်ချိန်မှာ ကိုယ်သင်ပေးတဲ့စာကို လေ့လာနာယူကြ
မယ့် ကျောင်းသားတွေကို ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
ပြောလို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ပြောဖို့ အခြေအနေပေးနေပါတယ်။
ပြောခွင့် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးလေးကို အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် အသုံးချတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲဒီ ‘အနှိုင်းမဲ့အလှူ’ ထဲမှာ ဘာရေးထားသလဲဆိုတော့
မျက်မှောက်ခေတ်မှာ အရေးကြီး လိုအပ်နေတဲ့ ဓမ္မဒါန နှစ်မျိုးရှိ
ပါတယ်။ အိမ်တွင်းဓမ္မဒါနရယ်၊ ကျောင်းတွင်းဓမ္မဒါနရယ်။

အိမ်တွင်းဓမ္မဒါနဆိုတာက ‘လက်ဦးဆရာ’ ဖြစ်တဲ့ မိဘ
တွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြုလုပ်ရမယ့် ဓမ္မဒါနဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းတွင်း
ဓမ္မဒါနကတော့ ‘လက်နှောင်းဆရာ’ တွေဖြစ်တဲ့ ဆရာဆရာမများ
က နေ့စဉ်ပြုလုပ်ရမယ့် ဓမ္မဒါနဖြစ်ပါတယ်။

မိဘကို လက်ဦးဆရာဆိုတော့၊ ဆရာဆရာမကိုတော့
လက်နှောင်းဆရာပေါ့နော်။ ဘယ်သူမှတော့ မသုံးနှုန်းသေးဘူး
ထင်ပါတယ်။ ‘လက်ဦး’ နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ‘လက်နှောင်း’ လို့
ဦးဇင်း သုံးလိုက်တာပါ။

အိပ်ရာဝင်ပုံပြောမှ စိတ်ရာဝင်တဲ့လူဖြစ်မယ်

အဲဒီတော့ လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ မိဘတွေကတော့ လက်
နှောင်းဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာဆရာမတွေထက် အရင်ဦးစွာ ကလေး
တွေနဲ့ ထိတွေ့ရတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ကလေးဘဝ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘာသာရေး
နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတလေးတွေ အိမ်မှာ ပြောပြပေးရမယ်။
အထူးသဖြင့်တော့ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်ပြီး
တော့ လိမ္မာယဉ်ကျေးစေနိုင်တဲ့၊ ကိုယ်နှုတ်စိတ် အမူအရာသုံးပါး
လုံး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာစေနိုင်တဲ့ ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြပေးဖို့
လိုအပ်ပါတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်မှာ ပြောပြတော့ ခေါင်းထဲ
မှာ ပိုပြီးတော့ စွဲသွားတာပေါ့။

ဒါ စကားစပ်လို့ ပြောရလို့ရှိရင် ဦးဇင်းရဲ့ ဆရာဆရာမ
တွေက များတော့ သင်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာဆရာမတွေအားလုံးရဲ့ တစ်

ယောက်ချင်း ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို ထုတ်ပြောမယ်ဆိုရင် အများကြီးပေါ့
နော်။ အခု ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး ဆိုတဲ့ စကားလေး ပြောတော့ ကိုး
တန်းတုန်းက သမိုင်းသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမဒေါ်တင့်တင့်ရီကို ချက်
ချင်း သတိရသွားပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ ကျေးဇူး အင်မတန် ကြီးမား
ပါတယ်။

ဆရာမကပြောတယ်၊ ‘သမိုင်းထဲက အကြောင်းအရာ
အချက်အလက်တွေကို မှတ်မိအောင် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးလေးမှာ
စဉ်းစားပါ’ တဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးလေးမှာ ကိုယ်လေ့လာထားတဲ့၊
တစ်နေ့တာ လေ့လာကျက်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ စာတစ်ပုဒ်လောက်လေး
ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒါလေးကို စဉ်းစားလိုက်ပါတဲ့။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ
စဉ်းစားကြည့်လို့ မေ့နေတာရှိရင် ချက်ချင်း ထကြည့်လိုက်ပါ။
အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ စဉ်းစားထားတဲ့ အကြောင်းအရာဆိုတာက
ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူး။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးလေး စဉ်းစားထားလိုက်တဲ့ဟာဆိုတော့
ဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း ရိုက်သွင်းထားပြီးသား ဖြစ်သွား
တာပေါ့။ ဒီအကြောင်းအရာကို စဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် တခြားဘာ
အတွေးမှ မတွေးတော့တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးအတွေးလေးသာ
စိတ်ထဲမှာ ယုံနဲ့သွားတာပေါ့။ နောက်ပိုင်းမှာ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုကြည့်တဲ့အခါကျတော့လည်း ဒီအချက် အ
လက်လေး သွားတွေ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဇင်းတို့လည်း ကိုးတန်းတုန်းက ဆရာမရဲ့
အဆုံးအမကို ရပြီးကတည်းက တစ်နေ့တာအတွက် အရေးအကြီး

ဆုံး အချက်အလက်ဆိုရင် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ အမြဲတမ်း စဉ်းစားပါတယ်။

ဆိုပါတော့ စာကျက်တယ်ဆိုရင်လည်းပဲ အိပ်ရာဝင်ခါနီးလေး ကျက်ထားတာမှ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ပိုင်းကျက်ထားတဲ့စာကလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့တာအတွက် မှတ်ဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲတယ်ဆိုရင် မနက်ပိုင်းမှာ ကျက်ပြီးသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ကျက်ပြီးသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးကျရင်တော့ အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲကနေ အကြမ်းဖျင်းလေး ပြန်ပြီးတော့ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ မေ့နေရင် ပြန်လှန်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။

အဲဒါလေး စဉ်းစားပြီးတော့ အိပ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း အိပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နှာသီးဝလေး သတိကပ်ပြီးတော့ ဝင်လေ ထွက်လေ ရှုမှတ်တာတို့ ဘုရားရှိခိုးတာတို့ ဒါတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် အခု တရားနာပရိသတ်တွေထဲမှာလည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလည်း ပါမှာပါပဲ။ ဒီတော့ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေ အထူးသဖြင့် ကိုယ်မေ့တတ်တဲ့ အချက်အလက်တွေဆိုရင် အိပ်ရာဝင်ခါနီးလေးမှာ ပြန်စဉ်းစားပါ။ ဒါဆိုရင် မမေ့တော့ဘူးနော်။

အဲဒီတော့ အိမ်တွင်းဓမ္မဒါနအနေနဲ့ ကလေးတွေကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးလေးမှာ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြပေးရမယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးစေတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေပေါ့။ အဲဒီလို ပြောပြနိုင်ဖို့အတွက်လည်း မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်

သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုံပြင်လေးတွေ၊ ဝတ္ထုလေးတွေ၊ လေ့လာဖတ်ရှုဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ စာဖတ်မပျင်းရဘူးပေါ့နော်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခေါင်းထဲကို ရိုက်သွင်းပေးလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ စွဲသွားတယ်။ အိုးလုပ်တဲ့သူက အိုးမာတဲ့ အခါကျမှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံဖော်ရင် ပေါ်ပါဦးမလား။ မပေါ်တော့ဘူး။ အိုးပျောနေတုန်းမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံလေးတွေ၊ ပန်းကလေးတွေ၊ အရုပ်ကလေးတွေ ဆွဲမှ အဲဒီပုံက အိုးပေါ်မှာ အရာထင်ပြီးတော့ ပေါ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် နုနယ်သေးတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် ကလေးသူငယ်တွေကို ကောင်းတဲ့အကြောင်းအရာလေးတွေ ပြောပြခြင်းအားဖြင့် ပုံသွင်းပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ရိုက်နှက်ပြီးတော့ ပုံသွင်းတာကို ဦးဇင်းတို့က အားမပေးပါဘူးနော်။ အဲဒီလို အကြောင်းနဲ့အကျိုးနဲ့ သဘောတရားလေးတွေ ပြောပြီးတော့ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သွန်သင်ဆုံးမတာကိုပဲ သဘောကျပါတယ်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီး မှတ်သားထားတဲ့ အချက်အလက်၊ အိပ်ရာဝင်ခါနီး စဉ်းစားထားတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ စိတ်ထဲ၊ အသိဉာဏ်ထဲမှာ ပိုပြီးတော့ စူးစူးနစ်နစ် စွဲဝင်တဲ့သဘောရှိတဲ့အတွက် အိပ်ရာဝင်ခါနီး ယဉ်ကျေးလိမ္မာစေတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေ၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ကိန်းအောင်းစေတဲ့ ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြတာဟာ ကလေးတွေကို လိမ္မာယဉ်ကျေးမှု ခိုင်မြဲသွားအောင်၊ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် တည်တံ့သွားအောင် အကောင်းဆုံး ပုံဖော်ပေးလိုက်တာ

ပါပဲ။ ပုံသွင်းတယ်လို့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ပုံဖော်တယ်လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ခုနု ရှေ့မှာ ပုံသွင်းတယ်လို့ သုံးနှုန်းလိုက်တာက ရိုက်နှက်ပြီး ပုံသွင်းတာကို ကန့်ချင်လို့၊ ပယ်မြစ်ချင်လို့ ယှဉ်တွဲပြီး သုံးနှုန်းလိုက်တာပါ။ ပုံသွင်းချင်သပဆိုရင် ရိုက်နှက်ပြီး ပုံမသွင်းပါနဲ့၊ အကြောင်းအကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးကို နားလည်အောင် ပြောပြပြီး ပုံသွင်းပါ လို့ . . . မကောင်းတဲ့၊ မှားတဲ့ ပုံသွင်းခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး ကောင်းတဲ့၊ မှန်တဲ့ ပုံသွင်းခြင်းကို ပြောပြလိုက်တာပါ။

ဆူပူကြိမ်းမောင်း ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမတာထက် ဖျောင်းဖျားနားချ ပြောပြသွန်သင်ပြီး ဆုံးမတာက အဆင့်အတန်း ပိုမြင့်သလို အရည်အသွေးလည်း ပိုကောင်းစေပါတယ်။ တကယ်တော့ ရိုက်နှက်ပြီး ဆုံးမတယ်ဆိုတာ အရည်အချင်း ညံ့ဖျင်းသူတွေ၊ နည်းပရိယာယ် မကျွမ်းကျင်သူတွေ၊ အရှိန်အဝါ ဩဇာမရှိသူတွေရဲ့ ဒေါသအခြေခံတဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေဟာ စိတ်ရာဝင်လူသားတွေ ဖြစ်ဖို့ အများကြီး အထောက်အကူပြုပါတယ်။ စိတ်ထားတတ်တဲ့သူ၊ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ရှိတဲ့သူ၊ စိတ်နေသဘောထား ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့သူကို စိတ်ရာဝင်တဲ့လူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကလေးတွေကို လိမ္မာယဉ်ကျေးစေတဲ့ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြမှ အဲဒီကလေးတွေဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ စိတ်ရာဝင်တဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာပါ။ စိတ်ရာဝင်တဲ့လူကြီးတွေ ဦးဆောင်မှ လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း အေးချမ်းသာယာပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှာ မဟုတ်လား။

လက်နှောင်းဆရာရဲ့လက်ကောင်းတာဝန်

ဆရာဆရာမတွေအနေနဲ့လည်း ကျောင်းမှာ စာရိတ္တ အချိန်ဆိုတာ ရှိတယ်မို့လား။ တစ်ပတ်ကို တစ်ချိန်တော့ ရှိမယ် နော်။ အဲဒီစာရိတ္တအချိန်လေးမှာ ကိုယ်တစ်ပတ်အတွင်း ဖတ်ရှုခဲ့တဲ့ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းထဲက ဆောင်းပါးလေးတွေ၊ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်လေးတွေ အဲဒါလေးတွေ ပြန်ပြောပြမယ် ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။ ကောင်းတယ်။

အဲဒီလို ပြန်ပြောပြနိုင်ဖို့အတွက် လစဉ်ထုတ် ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းတွေကို လက်လှမ်းမီသလောက် ဖတ်ရှုသင့်တယ်။ အထူး သဖြင့် ကလေးတွေနဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်တာကတော့ မြတ်မင်္ဂလာနဲ့ မင်္ဂ လာမောင်မယ်ပေါ့။ အဲဒီ မြတ်မင်္ဂလာနဲ့ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့ကို ဆရာ ဆရာမတွေက ဖတ်ရှုပြီးတော့ စာရိတ္တအချိန်ကျရင် ဒီ

သမီးတို့ မကောင်းကျိုးတွေ မလိုချင်ရင် ဒီလိုမကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်
ကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။ ဒီလို မကောင်းတဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူ
တွေကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်။

ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးကို နမူနာပြုပြီးတော့ ဒီလို
ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိစေချင်တယ်ဆိုရင် ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊
ကောင်းတဲ့ အပြောအဆိုတွေ၊ ကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေ ပြုစုပျိုး
ထောင်ရမယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြပေးရမယ်။ သူ့အရှိမှာ ကိုယ့်ရဲ့
ဗဟုသုတလေးတွေ ဖြည့်စွက်ပြီးတော့ ပြောဆိုဆုံးမပေးရမယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက ‘ဒီကနေ့
တို့ ဆရာမ ဘာများ ပြောမှာပါလိမ့်။ ဒီကနေ့ တို့ဆရာ ဘာများ
ပြောမှာပါလိမ့်’ နဲ့ ကျောင်းလာကတည်းကိုက စိတ်ဝင်စားနေမှာ
နော်။

နေ့စဉ်နေ့စဉ် ပထမဆုံးအချိန်ဆိုရင်တော့ အတန်းပိုင်
ဆရာပဲ ကိုင်တာ ထင်ပါတယ်နော်။ အဲဒီတော့ အဲဒီအချိန်လေးမှာ
ငါးမိနစ်လောက်လေးဖြစ်ဖြစ် နေ့စဉ်အချိန်ယူပြီး ပြောသွားမယ်ဆို
ရင် အင်မတန် အကျိုးများပါတယ်။ နေ့တိုင်းကြီးမပြောတောင်
တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသွားမယ်ဆိုရင်
ဆရာဆရာမတွေ ကိုယ်တိုင်ရော၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေပါ
တစ်နေ့တခြား တည်ငြိမ်အေးချမ်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ လိမ္မာနူးညံ့
လာကြမှာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီတော့ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြားဆိုတဲ့ နေရာမှာ
လည်း နောက်ဆုံးမှတ်သားတာကိုပဲ စွဲမြဲတတ်တာဆိုတော့ သော-

ကြာနေ့လို နေ့မျိုးဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ စနေ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ခါနီး သောကြာနေ့မှာ ပြောဆိုဆုံးမ ဆွေးနွေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်ရက်လုံး ဒါလေး သတိရပြီးတော့နေမယ်။

ဒါကြောင့် ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတွေကိုလည်း လစဉ် လက်
လှမ်းမီသလောက် ဖတ်ပါ။ ဖတ်ပြီးတော့ တပည့်တွေကို ပြန်ပြော
ပါ။ အဲဒီလို ပြန်ပြောခြင်းကြောင့်လည်း ဆရာဆရာမတွေအနေနဲ့
စာပိုပြီးတော့ မှတ်မိနိုင်ပါတယ်နော်။ ကိုယ်သိထားတဲ့ အကြောင်း
အရာလေးတစ်ခု မှတ်မိချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတွင် သိမ်း
မထားနဲ့၊ သူတစ်ပါးကို ပြောပြပါ။

ကိုယ့်အချင်းချင်း၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘတွေဆိုရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဆရာတွေဆိုရင်လည်း ကိုယ့်တပည့်တွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ရှင်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကိုယ်သိထားတဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ ပြန်ပြောပြမယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီးတော့ ပိုမှတ်မိသွားပါတယ်။

တပည့်တွေကို ဆုံးမရင်းနဲ့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး သား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီလို ဓမ္မဒါနမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးလား။ လုပ်သင့်ပါတယ်။

ဉာဏ်ကောင်းချင်ရင် အသက်ရှူပါ

အဲဒီလို အကြောင်းအရာ အချက်အလက်ကို ပြောဆို ဆုံးမတဲ့အပြင် ကျောင်းရဲ့ ပထမဆုံးအချိန်မှာ နိုင်ငံတော်သီချင်းတို့ ဆိုတာတော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့နော်။

အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီဆိုရင် . .

‘ကဲ သားတို့ သမီးတို့၊ ငါးမိနစ်လောက် တရားရှု မှတ်ကြရအောင်’

တရားရှုမှတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးသုံးလို့ သူတို့စိတ်ထဲ မှာ ပျင်းရိမယ်ဆိုရင်

‘ကဲ သားတို့ သမီးတို့၊ စိတ်ဓာတ်လေ့ကျင့်ခန်း လေး လုပ်ကြရအောင်၊ ဉာဏ်ကောင်းစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြရအောင်၊ ကံကောင်းစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြရ

အောင်၊ စာမေးပွဲမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်စေနိုင်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြရအောင်'

ဆိုပြီးတော့ ငါးမိနစ်လောက် တရားရှုမှတ်ခိုင်းသင့်ပါတယ်။

ရုပ်အကြောင်းတွေ၊ နာမ်အကြောင်းတွေ၊ ဖြစ်ပျက်အကြောင်းတွေ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အကြောင်းတွေ ဘာမှပြောပြစရာ မလိုပါဘူး။ တရားရှုမှတ်ခြင်းကြောင့် သားတို့ သမီးတို့ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းတွေ မြင့်မားလာလိမ့်မယ်။ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်းတွေ မြင့်မားလာလိမ့်မယ်။ ဉာဏ်တွေ ထက်မြက်လာလိမ့်မယ်၊ မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းလာလိမ့်မယ်၊ အရင်တုန်းက စာတစ်ပုဒ်ကို တစ်နာရီလောက် ကျက်မှတ်ရတယ်ဆိုရင် အခုလို တရားလေး ရှုမှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နာရီဝက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကျက်ရုံနဲ့ ရနိုင်လိမ့်မယ်။ စာမေးပွဲမှာလည်း စာတွေ ပိုပြီးတော့ မှတ်မိတဲ့အတွက်ကြောင့် အများကြီး ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်။

ဒီတရားရှုမှတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကုသိုလ်ကံတွေလည်း အားကောင်းနေတဲ့အတွက်ကြောင့် စာမေးပွဲမှာ ကံတွေ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ မေးခွန်းမှာ ပါလာလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကို စာစစ်တဲ့ ဆရာဆရာမကလည်း သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာဆရာမနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။

အဲဒီ သဘောကောင်းတဲ့ ဆရာဆရာမကလည်း စိတ်ကောင်းအောင်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ အဖြေလွှာလေးကို စစ်မိရက်သားဖြစ်နေလိမ့်မယ် စသည်အားဖြင့် သူတို့နဲ့ လိုက်လျော

ညီထွေတဲ့အကျိုးလေးတွေကို ပြောပြီးတော့ တရားရှုမှတ်ခိုင်းရမှာပေါ့။

မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရအောင် တရားထိုင်ကြဟေ့ဆိုရင် ဘယ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူမှ ထိုင်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ ဉာဏ်ကောင်းစေတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ကြရအောင်ဆိုပြီးတော့ ပြောလိုက်ရင်ကိုပဲ လုပ်ကြမှာပါ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက် လုပ်ကြည့်မိသွားပြီဆိုရင်လည်း တရားရဲ့ အရသာလေးတွေ သွားမှာပါ။

ဒီတော့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးကတော့ ‘အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း’ ပေါ့။ အာနာပါဆိုတာ အာနရယ်၊ အပါနရယ် ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ပေါင်းထားတာပါ။ အာနဆိုတာက ‘ဝင်လေ’၊ အပါနဆိုတာက ‘ထွက်လေ’၊ အာနနဲ့ အပါန နှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ ‘ဝင်လေ၊ ထွက်လေ’။

တရားထိုင်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာလည်း တင်ပျဉ်ခွေ ခါးဆန့်မျက်စိမှိတ်၊ အဲဒီလို ထိုင်ခိုင်းစရာ မလိုပါဘူး။ စာသင်ခုံမှာ ခြေထောက်ချ ထိုင်ရက်လေးတိုင်းပဲ ထိုင်ခိုင်းပါ။ ခါးလေးတော့ မတ်မတ်လေး ထားခိုင်းပေါ့။ အာရုံတွေ မပျံ့လွင့်အောင်လည်း မျက်လုံးလေးတော့ မှိတ်ထားခိုင်းပေါ့။

‘သားတို့ သမီးတို့၊ လေလေးကို ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရှုပါ။ လေရှုလိုက်လို့ရှိရင် နှာသီးဝ လေလေးထိပြီးတော့ ဝင်သွားပါလိမ့်မယ်။ လေထွက်သွားလို့ ရှိရင်လည်း နှာသီးဝ လေလေးထိပြီးတော့ ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်။ လေလေး ထိသွားတဲ့နေရာမှာ စိတ်ကို

ကပ်ထားပြီးတော့ လေဝင်လို့ရှိရင် ‘ဝင်တယ်’၊ လေထွက်လို့ရှိရင် ‘ထွက်တယ်’၊ ထွက်တယ် လို့မှတ်ပြီး လေဆုံးသွားလို့ ပြန်ရှုရင် လည်း ဝင်တယ်၊ ပြန်ထွက်လို့ရှိရင် ထွက်တယ်၊ ဝင်တယ်ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်ကလေးနဲ့ပဲ သတိလေး ကပ်ပြီးတော့ အသက်ရှူပါ’

လို့ ပြောပေးရုံပါပဲ။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းလေး လုပ်ရတာ ဘာများ ခက်သလဲ။ မခက်ဘူးနော်။

ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှ လုပ်ရတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ အသက်ရှူတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှ လုပ်ရတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို အသက်ရှူတဲ့ အလုပ်က လုပ်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် တပည့်တွေထဲမှာ ဘာသာမျိုးစုံ ကိုးကွယ်တဲ့ တပည့်တွေက ပါမှာကိုး။ ဒါ ဗုဒ္ဓကျင့်စဉ်လို့ ပြောလို့ရှိရင် တခြားဘာသာဝင်တွေက ကျင့်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ချင်မှပေါ်မယ်။

ဒီတော့ ဘာသာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ သားတို့သမီးတို့ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာပဲလို့ ဒီလိုပြောပေးလိုက်ရင် အားထုတ်ချင်လာမှာပါနော်။ ဘယ်ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်တဲ့သူ၊ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်း မြင့်မားတဲ့သူ၊ ဉာဏ်ရည်ကောင်းတဲ့သူ၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူ၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်ကြမှာချည်းပါပဲ။

မဖြစ်ချင်ကြဘူးလား၊ ဘာညာနဲ့ မေးခွန်းလေးတွေ မေးရမှာပေါ့။ မေးပြီးတော့မှ ‘ကဲ သားတို့ ဉာဏ်တွေကောင်းချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တရားလေးမှတ်ကြစို့’ ဆိုပြီးတော့ ငါးမိနစ်

လောက် ဝင်လေထွက်လေလေးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ ရှုခိုင်းပါ။ သိသိသာသာကို ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေလည်း အများကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်။ စာရိတ္တတွေလည်း အများကြီး တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွေလည်း အများကြီး တိုးတက် ပြောင်းလဲလာပါလိမ့်မယ်။

နာသီးဝလေးမှာ သတိကပ်ပြီးတော့ ငါးမိနစ်လောက် ရှုမှတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်လိုမုန်းထားတဲ့ စိတ်တွေ ကင်းရှင်းသွားမှာပါပဲ။ ကိုယ်ကျင့်တရား ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့စိတ်တွေလည်း ကင်းရှင်းသွားမှာပါပဲ။

ပညာကို ပညာနဲ့တူအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ဖြစ်လာမှာပါပဲ။ လေဝင်လေထွက်ကို သတိထားပြီး လုပ်ရတဲ့အတွက်ကြောင့် ဦးနှောက်လေးလည်း ကြည်၊ သွေးသားလေးလည်း ကြည်ပြီးတော့ ဉာဏ်တွေလည်း ထက်မြက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဉာဏ်တွေလည်း ကောင်းလာပါလိမ့်မယ်။

ဦးဇင်းက ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးရတယ် ဆိုပြီးတော့ တချို့ကလေးတွေက မေးကြတာပေါ့။ ဉာဏ်ကောင်းအောင် ဘယ်လို လုပ်သလဲ၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ မေးကြတယ်နော်။ အခု ဒီတရားပွဲမှာပဲ ဖြေကြားပေးလိုက်ပါတယ်။ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းချင်ရင်၊ ဉာဏ်ကောင်းချင်ရင်၊ စာမေးပွဲမှာ

ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝင်လေ ထွက်လေ ရှုမှတ်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်မဖြစ် လုပ်ပါ။

ဒါကြောင့် အတန်းချိန်တစ်ချိန်ဆိုရင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာ ဆရာမတွေကလည်း ‘ကဲ . . . သားတို့ သမီးတို့ ငါးမိနစ်လောက် အရင်ဆုံး စိတ်ရှင်းတဲ့အလုပ်လေး လုပ်လိုက်ရအောင်၊ ဉာဏ်ရှင်း တဲ့ အလုပ်လေး လုပ်လိုက်ရအောင်၊ စိတ်မှာ ရှုပ်နေတဲ့အမှိုက်တွေ၊ ဉာဏ်မှာ ရှုပ်နေတဲ့အမှိုက်တွေကို ခဏလေးရှင်းလိုက်ရအောင်၊ စိတ်မှာ၊ ဉာဏ်မှာရှိတဲ့ အမှိုက်တွေကို ရှင်းပြီးမှပဲ စာသင်ကြရ အောင်’ ဆိုပြီးတော့ ငါးမိနစ်လောက် ဝင်လေထွက်လေကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ခိုင်းပါ။

ဆရာဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြောင်း အလဲ အဝင်အထွက်နဲ့ဆိုတော့ ငါးမိနစ်အပြည့်တော့ ရချင်မှရ မယ်။ သုံးမိနစ်လောက်ဆိုရင်ပဲ မနည်းပါဘူးနော်။ နောက်ဆုံးပေါ့ လေ အောက်ထစ်ဆုံး လျှော့ဈေးနဲ့ တစ်မိနစ်လောက် ဆိုရင်ကိုပဲ အင်မတန် အကျိုးများပါတယ်။ အကျိုးမများဘူးလား။ တစ်စက္ကန့်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့နော်။ အမှန်ကတော့ တစ်စက္ကန့်ဆိုရင် တောင် အကျိုးများပါတယ်။

ဒါက စာသင်ချိန်တစ်ချိန်ရဲ့ အစပိုင်းလေးတွင် မဟုတ် ဘူး။ စာသင်နေရင်းနဲ့လည်း အလေ့အကျင့် လုပ်ထားမယ်ဆိုရင် ဆရာပြောတဲ့ အချက်အလက်ကို နားထောင်၊ နားထောင်ရင်းနဲ့ လည်း နှာသီးဝကလေးမှာ သတိကပ်ထားပြီးတော့ လေကို ရှူနေ

လို့ ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဝင်တယ်ထွက်တယ်နဲ့ မှတ်နေစရာ မလိုပါဘူး။

အဲဒီတော့ ဆရာဆရာမ သင်ကြားပေးတာလေးကိုလည်း နားထောင်၊ တစ်ဖက်ကလည်း လေလေးကို သတိကပ်ပြီး ရှူ။ အဲဒါဆိုရင် စိတ်ကလေးလည်း ကြည်၊ ဦးနှောက်လေးလည်း ကြည်၊ ဆရာဆရာမ သင်ကြားပေးတာတွေလည်း ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲပြီး တော့ ထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးတွေ ဖြစ်လာကြမှာပါ။

အိမ်မှာ စာကျက်တဲ့အခါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ စာကြည့်စားပွဲ ထိုင်ပြီးတော့ စာအုပ်လှန်၊ စာကြည့်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ စာအုပ်လေး ခဏလှန်ထားလိုက်၊ ကိုယ်ကြည့်မယ့် အကြောင်းအရာ ပါတဲ့ စာမျက်နှာလေး လှန်ထားပြီးတော့ စာကြည့်စားပွဲမှာခါးလေး ဆန့်ဆန့်လေးနေ၊ ခေါင်းလေးမတ်မတ်ထား၊ မျက်လုံးလေး ခပ်ဖွဖွလေး မှိတ်ထားပြီးတော့ လေလေးကို ပုံမှန်လေး ရှူ၊ ပုံမှန်လေး ရှူဆိုတာထက်၊ ပုံမှန်ထက် နည်းနည်းလေး သတိထားပြီးတော့ လေကို ရှူပေါ့။

ရှူပြီးတော့မှ လေဝင်ရင် ဝင်တယ်၊ လေထွက်ရင် ထွက်တယ်၊ တစ်မိနစ်လောက်မှတ်လိုက်၊ တစ်မိနစ်လောက်မှတ်ပြီးတော့မှ စာကျက်သွားမယ်ဆိုရင် ဉာဏ်တွေ ပိုပိုကောင်းလာတဲ့အတွက် ကျက်သမျှစာ မြန်မြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျက်ထားတဲ့စာတွေလည်း ပိုပြီး မှတ်မိမှာပါ။

မင်္ဂလာရှိသော စာသင်ကျောင်း

ဒါကြောင့် ကျောင်းတွင်းဓမ္မဒါန လုပ်ဖို့အတွက် ဆရာ
ဆရာမတွေအနေနဲ့ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတို့၊ ငါးရာငါးဆယ်တို့၊
ဓမ္မပဒတို့ အိမ်မှာ ဖတ်ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားကျောင်း
သူတွေကို ပြန်ပြောပြပါ။ တစ်နေ့တာရဲ့ ပထမဆုံးအချိန်မှာလည်း
ငါးမိနစ် တရားရှုမှတ်ခိုင်းပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ စာသင်ချိန်၊ ဘာသာရပ်ဆိုင်
ရာ စာသင်ချိန်မှာလည်း ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ဆရာဆရာမတွေက
ငါးမိနစ်၊ သို့မဟုတ် သုံးမိနစ်လောက် တရားရှုမှတ်ခိုင်းပါ။ ရှု
မှတ်ခိုင်းပြီးတော့မှ စာသင်ပါ။ ထူးထူးခြားခြား တိုးတက်လာပါ
လိမ့်မယ်နော်။

မနေ့ကပဲ အာစရိယပူဇော်ပွဲမှာ အပူဇော်ခံပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ဆရာမကြီးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ သူ ကျောင်းအုပ်

ဆရာမကြီးဖြစ်တုန်းက သူ့ကျောင်းမှာ မနက်တန်းစီပြီဆိုလို့ရှိရင် တန်းစီပြီးတော့ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောဆိုပြီးတာနဲ့ ငါးမိနစ် လောက် မတ်တတ်ရပ်ရက်နဲ့ပဲ တရားအားထုတ်ခိုင်းပါတယ်တဲ့။

အဲဒီ နည်းစနစ်လေး ကျင့်သုံးဖို့ကောင်းတယ်နော်။ တချို့ ကျင့်သုံးနေတဲ့ကျောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ နည်းတော့ နည်းတယ်၊ ဒီတန်းစီတဲ့အချိန်မှာပဲ မတ်တတ်ရပ်ရက်နဲ့ တရားအားထုတ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ မလုပ်ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ဦးဇင်း ဖြစ်စေချင်တာကတော့ စာသင်ချိန်တိုင်း စာသင် ချိန်တိုင်း သုံးမိနစ် သုံးမိနစ်လောက် အရင် တရားအားထုတ်ခိုင်း ပြီးမှ စာသင်စေချင်ပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့ စာသင်တိုက်မှာ စာချဘုန်း ကြီးဘဝတုန်းက ကိုရင်တွေ ဦးဇင်းတွေကို စာချပေးပြီဆိုရင် ငါး မိနစ်လောက် အရင် တရားအားထုတ်ခိုင်းပြီးမှ စာချပေးပါတယ်။

ဦးဇင်းတို့ ဘုန်းကြီးစာဝါကတော့ တစ်ချိန်ကို တစ်နာရီ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ တစ်နာရီမှာ ပထမငါးမိနစ်ကို အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ခိုင်းပါတယ်။ ငါးမိနစ် တရားမှတ်ခိုင်းပြီးပြီဆိုမှ ပို့ချစရာရှိတဲ့ စာဝါကို ပို့ချပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဓမ္မမျိုးစေ့၊ သတိပဋ္ဌာန်မျိုးစေ့၊ ဝိပဿနာမျိုးစေ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိုက် တာပါပဲ။

အဲဒီလို ကျောင်းစာတွင်မကဘဲနဲ့ လောကရေးရာ၊ ဓမ္မ ရေးရာမှာပါ အဆင့်အတန်းမြင့်အောင်၊ အထူးသဖြင့် ဓမ္မရေးရာ မှာပါ မျိုးစေ့ကောင်းလေးတွေ ရသွားအောင် သင်ကြားပို့ချပေး

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

